YÜRÜYEN ŞATO SERİSİ 3

Diana Wynne Jones

Sihirli Ev

Çeviren: Cihan Karamancı

"Diana Wynne Jones muhteşem bir fantazi yazarı. Hayal gücü her daim canlı, karakterleri gerçek ve hikâyeleri hem muzip hem de duygulu..."

—Kathleen Karr

Charmain Baker, büyük amcası Kraliyet Büyücüsü Norland'ın evine göz kulak olmayı kabul ettiğinde, aklında tek bir şey vardır: Korumacı ailesi olmadan bol bol kitap okumak. Fakat işler istediği gibi gitmez. Zira o evin zaman ve mekânı bükebildiğinden, sihirli bir sokak köpeği olan Başıboş'tan ve genç büyücü çırağı Peter'dan haberi yoktur. Bu da yetmezmiş gibi, bir de lubok denen korkunç bir yaratık peşine düşer ve Charmain, kralın ülkeyi kurtarmaya yardımcı olacak efsanevi Elfarmağanı'nı arayışında başkahraman olur. Büyücü ailemiz Sophie, Howl ve ateş cini Calcifer da muzip ve kıvrak zekâlarıyla bu arayışı renklendirir.

Diana Wynne Jones muhteşem Yürüyen Şato serisinin üçüncü kitabı *Sihirli Ev*'le hayal dünyanızı şenlendirmeye devam ediyor.

TMG
0619827
UCF

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786258 327328

Diana Wynne Jones, 1934 yılında Londra'da doğdu. Otuz yılı aşkın süre hem çocuklar hem de büyükler için fantazya romanları yazan Jones, bu türün öne çıkan yazarlarından sayılmaktadır. *The Chrestomanci Books*, *Yürüyen Şato*, *Uçan Şato*, *Sihirli Ev* ve *The Derkholm Books* yazarın en önemli eserlerinden bazılarıdır. *Yürüyen Şato* 2004 yılında, animasyon ustası Hayao Miyazaki tarafından filme uyarlanmış ve Oscar'a aday olmuştur. Jones, 2011'de hayatını kaybetmiştir.

Sihirli Ev
Diana Wynne Jones

Orijinal Adı: *House of Many Ways*

İthaki Yayınları - 2208

Yayın Yönetmeni: Alican Saygı Ortanca
Sanat Yönetmeni: Hamdi Akçay

Yayın Sorumlusu: *Emre Aygün*
Düzeltı: *Gülden Zuhal Beleçoglu*
Kapak Çizeri: *John Rocco*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Eylül 2022, Istanbul

ISBN: 978-625-8327-32-8

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Cihan Karamancı, 2022
© Diana Wynne Jones, 2008
© John Rocco, 2008
© İthaki, 2022

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır
Caferaga Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamcc@hotmail.com
Sertifika No: 48623

Diana Wynne Jones

SİHİRLİ EV

Çeviren
Cihan Karamancı

İthaki

Torunum Ruth'a, Shary'nin çamaşırhanesine ve Lilly B.'ye...

1

Charmain, Bir Büyücünün Evine Bakmak İçin Gönüllü Oluyor

"Charmain yapmalı bunu," dedi Sempronia Yenge. "Büyük Amca William'ı bu işte yalnız bırakamayız."

"Büyük Amca William mı?" dedi Bayan Baker. "İyi de o..." Kadın öksürdü ve söyleyeceği lafın hoş olmadığına inanıreasına sesini alçalttı. "İyi de, o bir *büyücü* değil mi?"

"Elbette," dedi Sempronia Yenge. "Ama içinde..." Şimdi o da sesini alçaltmıştı. "İçinde bir tümör var ve ona sadece elfler yardım edebilirler. Onu iyileştirmek için bir yere götürmeleri gerekiyor. O yokken *birinin* evine göz kulak olması lazım. Biliyorsun, büyüler başlarında kimse durmazsa kaçabilirler. Bunu yapamayacak kadar meşgulüm ben. Sokak köpekleri yardım derneğindeki işlerim bile başlı başına..."

"Ben de. Bu ay düğün pastası siparişi yağdı resmen," dedi Bayan Baker alelacele. "Sam daha bu sabah diyordu ki..."

"Öyleyse iş Charmain'e kaldı," diye ilan etti Sempronia Yenge "Zaten artık yaşı da geldi."

"Şey..." dedi Bayan Baker.

İkisi birlikte salonun karşı tarafına, Bayan Baker'ın kızının oturduğu yere baktı. Kız her zamanki gibi bir kitaba gömülmüştü. Uzun, ince bedeni Bayan Baker'ın sardunyalarını aşarak içeri girebilen az miktardaki gün ışığına doğru eğilmişti. Kızıl saçları, kuş yuvası gibi başının üstüne toplanmış ve gözlüğü burnu-

nun ucuna kaymıştı. Babasının o kocaman ve leziz böreklerinden birini elinde tutmuş, okurken bir yandan da tıkınıyordu. Okuduğu sayfaya düşen kırıntıları yine börekle süpürüyordu.

"Şey... bizi duydun mu, canım?" diye sordu Bayan Baker kaygıyla.

"Hayır," dedi Charmain ağzı dolu olarak. "Ne?"

"Anlaştık öyleyse," dedi Sempronia Yenge. "Durumu ona sen açıkla, sevgili Berenice." Kadın ayağa kalktı ve elbisesinin üzerindeki kırışıklıkları görkemle tafta sallayarak düzeltti, sonra da güneş şemsiyesini eline aldı. "Yarın sabah gelip onu alırım," dedi. "Şimdi gidip zavallı Büyük Amca William'a, Charmain'in etrafa göz kulak olacağını söyleyeyim."

Kadın salondan azametle ayrıldı. Bayan Baker onun arkasından bakarken bir yandan keşke kocamın yengesi bu kadar zengin veya otoriter olmasaydı, diye aklından geçiriyor, bir yandan da durumu Charmain'e, hele hele Sam'e nasıl açıklayacağını kara kara düşünüyordu. Sam asla Charmain'e bütünüyle saygıdeğer olmayan bir şey yaptırmazdı. Aslında aynı şey Bayan Baker için de geçerliydi, tabii işe Sempronia Yenge karışmadığı sürece.

Bu sırada, Sempronia Yenge bir midillinin sürdüğü küçük at arabasına binmiş ve sürücüsü onu kentin öteki tarafına, Büyük Amca William'ın yaşadığı yere götürmüştü.

"Her şeyi ayarladım," diye açıkladı kadın, sihirli yollardan geçip Büyük Amca William'ın köş köş yazı yazdığı çalışma odasına girerken. "Büyük yeğenim Charmain yarın buraya geliyor. Giderken seni uğurlayacak ve döndüğünde seninle ilgilenecek. O arada da senin yerine eve göz kulak olacak."

"Çok güzel," dedi Büyük Amca William. "Demek sihirden iyi anlıyor, öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sempronia Yenge. "Ama bildiğim bir şey varsa o da burnunu kitapların arasından asla çıkarma-

dığı, evdeki hiçbir işe elini sürmediği ve ailesi tarafından kutsal bir eşya muamelesi gördüğü. Hayatında bir değişiklik yapıp normal bir işle meşgul olması ona iyi gelecek."

"Aman," dedi Büyük Amca William. "Beni uyardığın için teşekkürler. Gerekli önlemleri alacağım."

"Al tabii," dedi Sempronia Yenge. "Bir de evde bol bol yiyecek bulunduğundan emin ol. Hiç onun kadar çok yiyen bir kız görmedim. Üstelik cadı süpürgesi kadar da ince. Yarın elfleri gelmeden onu buraya getirmiş olurum."

Kadın oradan ayrılmak üzere döndü. "Teşekkürler," dedi Büyük Amca William onun peşi sıra. "Aman aman," diye de ekledi ön kapı çarparak kapanırken. "Eh, neyse. Her şeye rağmen akrabalara teşekkür borçluyum."

Ne hikmetse, Charmain de Sempronia Yenge'ye müteşekkirdi. Daha önce hiç tanışmadığı yaşlı, hasta bir büyücüye bakmaya zorlandığı için değil tabii. "En azından fikrimi alabilirdi!" diyordu annesine sık sık.

"Sanırım cevabının hayır olacağını biliyordu, canım," diye fikir yürüttü Bayan Baker en sonunda.

"Olabilirdi," dedi Charmain. "Olmayabilirdi de," diye ekledi gizemli bir tebessümle.

"Canım, durumdan zevk almanı beklemiyorum," dedi Bayan Baker çekinerek. "Senin için kolay olmayacak. Ama nezaket icabı..."

"Nazik olmadığımı biliyorsun," dedi Charmain, ardından süslü odasına çıkıp güzel masasına oturdu ve pencereden dışarı baktı. Yukarı Norland Şehri'nin çatılarını, kulelerini, bacalarını ve ötedeki mavi dağların zirvelerini seyretti. İşin aslı, uzun zamandır böyle bir fırsat kolluyordu. Saygın okulundan, özellikle de evde yaşamaktan çok ama çok sıkılmıştı, annesi Charmain'e sanki evcil olup olmadığını kimsenin bilmediği bir kaplanmışçasına muamele ediyor ve babası ona hoş, güvenli ya da alışıldık

olmayan şeyleri yapmasını yasaklıyordu. Şimdi eline evden ayrılma ve başka bir şey –*istediği* bir şey– yapma fırsatı geçmişti. Bunun için bir büyücünün evine katlanmaya bile değerdi. Ne zamandır yazmak istediği mektubu kaleme almaya cesareti olup olmadığını düşündü bir süre.

Uzun zaman boyunca o cesareti toplayamadı. Öylece otururak, dağların zirvelerinde toplanan, şişman hayvanları ya da dalışa geçen ejderhaları andıran beyaz ve mor bulutları izledi. Bulutlar mavi gökyüzünde silik bir pusa dönüşene dek bakmayı sürdürdü. "Ya şimdi ya asla," dedi en sonunda iç geçirip. Boynundaki zincire asılı gözlüğünü aldı ve en iyi kâğıt kalemini çıkarıp, en düzgün elyazısıyla şunları yazdı:

Majesteleri,

Küçük bir çocukken sizin kitaplardan ve el yazmalarından oluşan muhteşem koleksiyonunuzu duyduğum günden beri kütüphanenizde çalışmaya can atıyorum. Her ne kadar kızınız Majesteleri Prenses Hilda'nın da yardımıyla zatıâlinizin Kraliyet Kütüphanesi'nin içeriğini düzenleyip listelemek gibi zorlu bir işe bizzat giriştiğini bilsem de yardımıma başvuracağınızı ümit etmekteyim. Artık yaşım da geldiğinden Kraliyet Kütüphanesi'nde kütüphaneci asistanı makamına başvurmak istiyorum. Umarım siz Majesteleri başvurumu küstahça bulmaz.

Saygılarımla,
Charmain Baker
12 Mısır Sokağı
Yukarı Norland Şehri

Charmain arkasına yaslanıp mektubunu baştan okudu. Yaşlı krala böyle bir mektup yazmanın yüzsüzlükten başka bir şey

olmadığı fikrindeydi, yine de yazdıkları gözüne hoş göründü. Mektuptaki tek kuşkulu nokta "yaşım da geldiğinden" lafıydı. Bunun, bir kişinin yirmi bir –ya da en azından on sekiz– yaşında olduğu anlamına geldiğini biliyordu ve bunun *tam* bir yalan olmadığına inanmaktaydı. Ne de olsa kaç yaşında olduğunu söylememişti. Ayrıca fazlasıyla kültürlü veya son derece nitelikli olduğunu da belirtmemişti çünkü öyle olmadığını biliyordu. Hatta kitapları bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini bile yazmamıştı, üstelik bu kesinlikle doğru olmasına rağmen. Sadece kitaplara karşı duyduğu sevginin mektuptan anlaşılacağına güvenmesi gerekiyordu.

Eminim kral mektubu alır almaz buruşturup ateşe atacaktır, diye geçirdi aklından. Ama en azından denemiş olurum.

Kız dışarı çıkıp mektubu yollarken kendini çok cesur hissediyordu.

Ertesi sabah Sempronia Yenge at arabasıyla çıkageldi ve Charmain'i aldı. Onun yanı sıra kızın giysileriyle dolu bir çantayı ve Bay Baker'ın tatlı ve tuzlu kuru pastalarla, böreklerle, çöreklerle ve tartlarla tıka basa doldurduğu çok daha büyük bir çantayı da arabaya yükledi. Bu kocaman ikinci çanta iştah açıcı otlar, soslar, peynirler, meyveler, reçeller ve baharatlardan dolayı o kadar ağır kokuyordu ki arabanın sürücüsü başını çevirerek hayretle havayı kokladı. Sempronia Yenge'nin heybetli burun delikleri bile kabardı.

"Eh, aç kalmayacağın belli oldu çocuk," dedi kadın. "Artık gidelim."

Fakat sürücü, Bayan Baker kızına sarılana ve, "İyi, tertipli ve akıllı davranacağına güveniyorum, canım," diyene kadar beklemek zorunda kaldı.

Bu düpedüz yalan, diye düşündü Charmain. Bana zerre kadar güvenmiyor.

Sonra Charmain'in babası aceleyle kızın yanağına bir öpü-

cük kondurup, "Yüzümüzü kara çıkarmayacağını biliyoruz, Charmain," dedi.

Bu da yalan, diye düşündü Charmain. Çıkaracağını biliyorsun.

"Ve seni çok özleyeceğiz, canım," dedi annesi neredeyse gözyaşlarına boğularak.

İşte bu yalan olmayabilir! diye geçirdi aklından Charmain biraz şaşırarak. Tabii beni neden sevdiklerini hâlâ anlamış değilim.

"*Sür bakalım!*" diye talimat verdi Sempronia Yenge sert bir sesle. Arabayı çeken midilli sokaklarda ağır ağır ilerlerken, "Şimdi beni dinle Charmain, ebeveynlerinin sana her şeyin en iyisini verdiklerini ve hayatın boyunca kendi başının çaresine bakmak için en ufak bir şey yapman gerekmediğini biliyorum. Şimdi kendi kendine bakmaya hazır mısın?"

"Ah, evet," dedi Charmain hevesle.

"Peki ya eve ve zavallı yaşlı adama?" diye üsteledi Sempronia Yenge.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Charmain. Bunu söylemezse Sempronia Yenge'nin arabayı gerisingeri döndürtüp kendisini eve götürmesinden korkmuştu.

"İyi bir eğitim aldın, öyle değil mi?" diye sordu Sempronia Yenge. "Müzik eğitimi bile aldım," diye itiraf etti Charmain biraz surat asarak. "Ama o konuda pek iyi değildim. O yüzden Büyük Amca William'a dinlendirici nameler çalmamı bekleme."

"Beklemem," diye yapıştırdı cevabı Sempronia Yenge. "Zaten bir büyücü olduğundan muhtemelen kendi dinlendirici namelerini yaratabilir. Ben sadece sihir hakkında bilgi sahibi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordum. Anlıyorsun, değil mi?"

Charmain'in içinde bir şeyler kopar ve yüzündeki kanı da beraberinde götürür gibi oldu. Sihir hakkında zerre kadar bilgisi olmadığını itiraf etme cesaretini gösteremedi. Ebeveynleri –özellikle de Bayan Baker– sihrin hoş bir şey olmadığı fikrin-

deydi. Üstelik o kadar saygın bir mahallede oturuyorlardı ki Charmain'in okulu kimseye sihir öğretmiyordu. O kadar bayağı bir şey öğrenmek isteyen olursa özel ders alması gerekirdi. Ve Charmain, ailesinin bu tür derslere asla para ödemeyeceğini iyi biliyordu. "Şey..." diye söze başladı.

Neyse ki Sempronia Yenge devam etti. "Sihirle dolu bir evde yaşamak hafife alınacak şey değildir biliyorsun."

"Ah, zaten hafife almak gibi bir niyetim yoktu," dedi Charmain tüm içtenliğiyle.

"Güzel," diyen Sempronia Yenge arkasına yaslandı.

Midilli gitti de gitti. Kraliyet Meydanı'nı aştılar, onun ucunda yer alan ve çatısı güneşte altın sarısı ışıltılar saçan Kraliyet Köşkü'nü geçtiler ve Charmain'in gitmesine nadiren izin verilen Çarşı Meydanı'na girdiler. Kız tezgâhlara, bir yandan alışveriş yapıp bir yandan da sohbet eden insanlara özlemle baktı ve kentin daha eski bir bölümüne geçtikleri sırada başını çevirerek bakmayı sürdürdü. Geldikleri mahalledeki evler o kadar uzun, renkli ve birbirinden farklıydı ki –her birinin bir öncekinden daha dik bir çatısı ve daha garip yerleştirilmiş pencereleri var gibiydi– Charmain'in içine Büyük Amca William'ın evinde yaşamanın çok ilginç olabileceği umudu doğmaya başladı. Fakat midilli nallarını takırdatarak ilerlemeyi sürdürdü ve önce kentin daha virane, fakir bölgelerinden; sonra da sırf basit kulübelerin bulunduğu sokaklarından geçtiler. Ardından kocaman bir kayalığın yola gölgesini düşürdüğü ve etrafı çitle çevrili tek tük küçük evlerin bulunduğu tarlalara vardılar. Heybetli dağlar üzerlerine üzerlerine gelir gibiydi. Charmain Yukarı Norland'dan çıkıp bambaşka bir ülkeye girdiklerini düşünmeye başladı. Burası neresiydi ki? Strangia mı? Montalbino mu? Coğrafya derslerini daha dikkatli dinlemiş olmayı isterdi.

Tam bunu düşündüğü sırada, sürücü uzun bir bahçenin ucuna çöreklenmiş gri-kahverengi küçük bir evin önünde durdu.

Demirden küçük bahçe kapısının arkasından eve bakan Charmain tam bir hayal kırıklığına uğradı. Bu şimdiye dek gördüğü en sıkıcı evdi. Kahverengi ön kapısının her iki yanında bir pencere vardı ve kahverengi çatı, bir çift çatık kaş gibi bu pencerelerin üzerine sarkıyordu. Ev çift katlı bile değildi.

"İşte geldik," dedi Sempronia Yenge neşeyle. Kadın arabadan indi, demir bahçe kapısını gürültüyle açtı ve ön kapıya doğru yürüdü. Charmain surat asarak onu takip ederken sürücü de Charmain'in iki çantasıyla peşlerindeydi. Yolun her iki tarafında uzanan bahçede sadece mavi, yeşil-mavi ve açık mor renkli ortancalar vardı.

"Sanırım bahçeyle ilgilenmen gerekmeyecek," dedi Sempronia Yenge neşesini bozmadan. Yok bir de gerekseydi! diye geçirdi aklından Charmain. "William'ın bir bahçıvanı olduğundan eminim," dedi Sempronia Yenge.

"Umarım vardır," dedi Charmain. Bahçeler hakkındaki bilgisi, tam ortasında büyük bir dut ağacı olan kendi evlerinin arka bahçesi ve annesinin çalıfasulyesi yetiştirdiği pencere saksılarıyla sınırlıydı. Bitkilerin altında toprak olduğunu ve toprakta solucanların yaşadığını biliyordu. Vücudunu bir ürperti kapladı.

Sempronia Yenge kahverengi ön kapının üstündeki tokmağı şevkle vurdu ve sonra eve girerek, "Ben geldim! Sana Charmain'i getirdim!" diye seslendi.

"Çok teşekkürler," dedi Büyük Amca William.

Ön kapı dosdoğru Büyük Amca William'ın kahverengi bir koltukta oturduğu küf kokan bir odaya açılıyordu. Sanki adam gitmeye şimdiden hazırmışçasına koltuğun yanında büyük bir deri bavul vardı. "Tanıştığımıza memnun oldum, canım," dedi adam.

"Nasılsınız, efendim?" diye kibarca karşılık verdi Charmain.

İkisi de başka bir söz edemeden Sempronia Yenge araya girdi. "Eh, ben artık müsaadenizle gideyim. Çantaları şuraya bı-

rak," dedi sürücüsüne. Sürücü uysalca çantaları ön kapının hemen yanına bırakıp dışarı çıktı. Sempronia Yenge pahalı tafta elbisesini hışırdatarak onu takip ederken, "Hoşça kalın!" diye seslendi.

Ön kapı çarparak kapandı ve Charmain ile Büyük Amca William baş başa kaldı.

Büyük Amca William ufak tefek bir adamdı ve kubbeyi andıran başındaki tek tük, ince, gümüşi saç tutamları haricinde keldi. Sanki büyük acı içindeymiş gibi; kaskatı, iki büklüm ve kambur bir vaziyette oturuyordu. Kız ona acıdığını fark etti şaşırarak fakat bir yandan da adamın gözlerinin içine bakmamasını istiyordu çünkü öyle baktıkça Charmain kendini suçlu hissediyordu. Ayrıca Büyük Amca William'ın alt gözkapakları yorgun mavi gözlerinin altında sarktığı için kan gibi kıpkırmızı olan iç kısımları ortaya çıkıyordu. Charmain solucanlardan nefret ettiği kadar nefret ederdi kandan.

"Eh, çok uzun boylu ve becerikli bir genç hanıma benziyorsun," dedi Büyük Amca William. Sesi bitkin ve nazikti. "Bence kızıl saçların da iyiye işaret. Hem de çok iyiye. Ben yokken burayı çekip çevirebilecek misin? Maalesef evim biraz düzensiz."

"Başarabileceğimi düşünüyorum," dedi Charmain. Küf kokan oda oldukça düzenli görünüyordu. "Yapmam gereken şeyleri söyler misiniz?" Umarım burada fazla kalmam gerekmez, diye düşündü bir yandan da. Hele kral mektubuma bir cevap versin...

"Yapman gereken normal ev işleri var," dedi Büyük Amca William, "Tabii doğal olarak bu işlerden çoğu sihirle ilgili. Sihir konusunda nasıl bir seviyeye ulaştığını bilmediğimden, bazı önlemler..."

Aman Tanrım! diye düşündü Charmain. Sihir bildiğimi sanıyor!

Açıklama yapmak için Büyük Amca William'ın sözünü kes-

meye çalıştı fakat tam o anda konuşmaları bölündü. Ön kapı hızla açıldı ve çok uzun boylu bir elf kafilesi sessizce içeri girdi. Birçoğu doktorlar gibi bembeyaz giysiler içindeydi ve güzel yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. Güzelliklerinden, boylarından, ifadesizliklerinden ve hepsinden de ötesi mutlak sessizliklerinden gözü korkan Charmain ağzı açık bakakaldı. İçlerinden biri kızı nazikçe kenara çekti. Charmain şaşkın ve allak bullak olmuş bir hâldeyken elfler Büyük Amca William'ın etrafında toplanarak baş döndürecek denli ışıltılı başlarını adama doğru eğdiler. Charmain elflerin ne yaptıklarından emin değildi fakat Büyük Amca William göz açıp kapayana dek beyaz bir cüppeye bürünmüştü ve elfler tarafından oturduğu yerden kaldırılıyordu. Başına kırmızı elmaya benzer üç şey tutturulmuştu. Charmain adamın uyuduğunu görebiliyordu.

"Şey... bavulunu unutmuyor musunuz?" diye sordu kız, elfler Büyük Amca William'ı kapıya doğru taşırlarken.

"Gerek yok," dedi içlerinden biri, Büyük Amca William'ı rahatça geçirilebilsin diye kapıyı açık tutarken.

Bunun ardından hep beraber bahçe yolunda ilerlediler. Charmain açık bırakılan ön kapıya koşup arkalarından seslendi: "Onu ne kadar süreliğine götürüyorsunuz?" Evde ne kadar kalması gerekeceğini bilmek ansızın çok önemli görünmüştü.

"Ne kadar gerekirse," diye cevap verdi diğer bir elf.

Sonra daha bahçe kapısına varmadan ortadan kayboldular.

2

Charmain Evi Keşfe Çıkıyor

Charmain boş bahçe yoluna bir süre daha baktıktan sonra ön kapıyı çarparak kapadı. "*Şimdi* ne yapacağım?" dedi küf kokan *boş* odaya bakarak.

"Korkarım mutfağı toparlaman gerekecek, canım," diye yankılandı Büyük Amca William'ın bitkin, sevecen sesi boşlukta. "Geride bu kadar çok kirli bıraktığım için üzgünüm. Lütfen daha ayrıntılı talimatlar için bavulumu aç."

Charmain bavula şöyle bir baktı. Demek ki Büyük Amca William onu bilerek yanına almamıştı. "Daha sonra," dedi kız. "Daha kendi çantalarımı bile boşaltmadım." Charmain çantalarını yerden alıp odanın arka kısmındaki kapıya yöneldi. Onu açmak için önce yiyeceklerle dolu çantayı tutan eliyle, sonra çantaları bırakmadan iki eliyle, en sonunda da çantaları yere koyup her iki eliyle birden kapı koluna yüklenmesi gerekti. Bunu başardıktan sonra kapının mutfağa açıldığını gördü.

Kız bir süreliğine mutfağa baktı. Sonra çantalarını kapanmakta olan kapıdan geçirip etrafı biraz daha inceledi.

"Bu ne dağınıklık böyle!" dedi kız.

Mutfak rahat ve ferah bir yer olarak tasarlanmıştı. Dağlara bakan büyük bir pencere sımsıcak güneş ışığını içeri alıyordu. Maalesef o sırada ışık sadece lavaboda, lavabonun yanında ve bulaşık selesinde dağ gibi yığılmış kirli tabak ve bardakları aydınlatmaya yarıyordu. Güneş ışığı daha sonra yoluna devam

ederek –Charmain aynı yolu yılgın bakışlarla izledi– lavabonun önündeki iki büyük kirli çamaşır torbasını altın sarısına boyuyordu. Torbalar o kadar doluydu ki Büyük Amca William üzerlerine kirli tavaları yığmış ve birkaç tencere koymuştu.

Charmain'in gözleri odanın ortasındaki masaya döndü. Büyük Amca William otuz kadar çay fincanını ve aynı sayıdaki süt şişesini –içleri bir süre öncesine kadar sosla dolu olan birkaçı da cabası– bunun üstüne yığmıştı. Charmain her şeyin kendince bir düzen içinde durduğunu, sadece kirlenmiş ve üst üste yığılmış olduğunu düşündü.

"Demek ki *sahiden* rahatsızmışsın," dedi Charmain gönülsüzce.

Bu sefer cevap gelmedi. Kız ihtiyatla lavaboya gitti. İçinden bir ses orada bir şeyin eksik olduğunu söylüyordu. Lavaboda musluk olmadığını anlaması birkaç saniyesini aldı. Ev kentin o kadar dışındaydı ki muhtemelen buraya kadar su borusu döşenmemiş olmalıydı. Kız pencereden dışarı baktığında küçük bir yan bahçe ve tam ortasında bir su tulumbası gördü.

"Yani dışarı çıkmam, su pompalamam ve suyu içeri taşımam gerekiyor. Peki ya sonra?" diye sordu Charmain. Sonra karanlık ve boş şömineye baktı. Mevsim yaz olduğundan şöminede ateş yanmadığı gibi etrafta yakacak bir şey de görünmüyordu. "Suyu nasıl ısıtacağım?" dedi. "Herhalde kirli bir tencerenin içinde ve... Bu arada, *ben* nasıl yıkanacağım? Hiç banyo yapamayacak mıyım? Acaba bu evin bir tane bile banyosu yok mu?"

Hemen şöminenin yanındaki küçük kapıya gitti ve asılarak kapıyı açtı. Büyük Amca William'ın evindeki kapıları açmak için on adamın kuvvetine ihtiyaç var, diye düşündü öfkeyle. Onları kapalı tutan sihrin ağırlığını hissedebiliyordu âdeta. Charmain kendini küçük bir kilerle karşı karşıya buldu. Kilerin raflarında küçük bir kap tereyağı, bayat gibi duran bir somun ekmek, sabun tozuyla doluymuş gibi görünen ve üzerinde gizemli bir CIBIS CANINICUS etiketi olan büyük bir çuvaldan

başka hiçbir şey yoktu. Arka tarafa da en az mutfaktakiler kadar dolu iki büyük çamaşır torbası konmuştu.

"Aklımı kaçıracağım," dedi Charmain. "Sempronia Yenge bunu bana nasıl yapar? Annem buna nasıl izin verir?"

Bu ümitsiz anda Charmain'in aklına her kriz anında yaptığı şeyi yapmak geldi: başını bir kitabın arasına gömmek. Kız çantalarını üstü kalabalık masanın yanına kadar çekip sandalyeye oturdu. Ardından çantasını açtı, gözlüklerini burnunun ucuna yerleştirdi ve giysilerinin arasına dalarak kitaplarını aradı.

Ellerine yumuşak kıyafetlerden başka bir şey gelmedi. Hissettiği tek sert eşya da temizlik malzemelerinin arasındaki bir kalıp sabundu. Charmain sabunu karşıdaki boş şömineye fırlatıp daha derine bakındı. "İnanmıyorum!" dedi. "Annem çantaya ilk kitapları yerleştirmiş olmalı. Herhalde en alttadırlar." Kız çantayı baş aşağı çevirip sallayınca içindekiler yerlere saçıldı: güzelce katlanmış etekler, elbiseler, çoraplar, bluzlar, iki örgü ceket, dantelli bir jüpon ve bir sene yetecek kadar iç çamaşırı. En son bir çift yeni terlik düştü ve çanta tamamen boşaldı. Yine de Charmain çantayı bir kenara atmadan önce içini iyice yoklamayı ihmal etmedi. Daha sonra gözlüğünü çıkardı ve ağlayıp ağlamamak arasında gitti geldi. Bayan Baker kitapları koymayı unutmuştu.

"Eh," dedi Charmain gözlerini kırpıştırıp yutkunduktan sonra, "ne de olsa ilk defa evden ayrıldım. Bir dahaki sefere çantamı kendim hazırlar ve içini tıka basa kitapla doldururum. Şimdilik elimdekiyle yetinmem gerekecek."

Charmain masanın üstünde çantası için yer açarken dört süt şişesi ile bir çaydanlığı devirip düşürdü. "Umurumda değil!" dedi eşyalar yere saçılırken. Boş süt şişelerinin parçalanmadan yerden sektiklerini ve çaydanlığın da kırılmadığını görünce içi bir nebze rahatladı. Çaydanlık yan geldiği için yere çay dökülüyordu. Charmain, "Sihrin iyi tarafı bu olsa gerek," deyip çan-

tanın en üstündeki böreği aldı. Eteğini dizlerinde topladıktan sonra dirseklerini masaya dayadı ve börekten kocaman, teselli edici ve leziz bir lokma ısırdı.

Soğuk ve titrek bir şey sağ bacağının çıplak kısmına değdi.

Charmain donakaldı, lokmasını çiğnemeye bile korkuyordu. Bu mutfak sihirli solucanlarla dolu! diye geçirdi aklından.

Soğuk şey bacağının başka bir kısmına daha değdi ve bu sefer fısıltı kadar alçak bir inilti yükseldi.

Charmain eteğini ve masa örtüsünü yavaşça kaldırıp masanın altına göz gezdirdi. Minnacık, hırpani bir beyaz köpek acıklı gözlerle ona bakarak tir tir titriyordu. Hayvan, Charmain'in de kendisine baktığını görünce tırtık tırtık kulaklarını eğdi ve kısa, incecik kuyruğuyla yeri dövdü. Sonra bir kez daha fısıldamasına inledi.

"Sen de kimsin?" dedi Charmain. "Kimse bana burada bir köpek olduğundan bahsetmedi."

Büyük Amca William'ın sesi gene hoşlukta yankılandı. "Onun adı Başıboş. Ona çok iyi davran. Onu sokakta buldum. Her şeyden korkar."

Charmain köpeklere hep şüpheyle yaklaşmıştı. Annesi onların pis hayvanlar olduğunu, insanı ısırdıklarını ve eve asla bir köpek sokmayacağını söylerdi. Bu yüzden Charmain eskiden beri karşılaştığı her köpeğe son derece çekingen yaklaşmıştı. Fakat bu köpek öyle küçüktü ki... Bembeyaz, tertemiz görünüyordu. Üstelik Charmain'in ondan çekindiğinden çok onun Charmain'den çekinir gibi bir hâli vardı.

"Hey, kes artık titremeyi," dedi Charmain. "Sana zarar vermeyeceğim."

Başıboş titremeyi sürdürerek kıza zavallı gözlerle baktı.

Charmain iç geçirdi. Böreğinden büyük bir parça koparıp Başıboş'a uzattı. "Al," dedi. "Solucan olmamanın şerefine."

Başıboş'un parlak, siyah burnu börek parçasına doğru titre-

di. Hayvan ciddi olup olmadığını anlamak için Charmain'i bir kez daha süzdü ve sonra, çok yavaş ve nazik bir şekilde parçayı ağzına alıp yedi. Bunun ardından, daha fazla börek istermiş gibi kıza baktı. Charmain hayvanın kibarlığından büyülenmişti. Börekten bir parça daha kopardı. Sonra bir tane daha. Sonunda böreği yarı yarıya paylaştılar.

"Hepsi bu," dedi Charmain eteğindeki kırıntıları silkelerken. "Evde daha başka yemek yokmuş gibi görünüyor, o yüzden annemin yaptıklarıyla uzun süre idare etmemiz gerekecek. Şimdi sırada ne var, Başıboş, göster bakalım."

Başıboş hemen evin arka kapısına doğru gitti ve incecik kuyruğunu sallayarak hafifçe inledi. Charmain kapıyı açtı –ki açması en az önceki iki kapı kadar zordu– ve Başıboş'un peşinden arka bahçeye çıktı, bunun lavabo için su çekmesi gerektiğini anlamına geldiğini düşünüyordu. Fakat Başıboş tulumbanın yanından geçti ve oldukça hasta görünen bir elma ağacının yanında durdu. Hayvan kısa bacaklarından birini kaldırıp ağacın dibine işedi.

"Anlıyorum," dedi Charmain. "Ama bu *senin* yapman gereken bir şey, benim değil. Ayrıca ağaç bu durumdan pek de hoşlanmışa benzemiyor, Başıboş."

Köpek ona şöyle bir baktıktan sonra bahçede sağa sola gezinmeye başladı. Önüne çıkan şeyleri kokluyor ve ot öbeklerinin yanında bir bacağını kaldırıyordu. Charmain hayvanın bu bahçede kendini epey güvende hissettiğini görebiliyordu. Biraz düşününce aslında kendisinin de bu hissi paylaştığını fark etti. Bahçeye sıcak, güvenli bir hava hâkimdi. Büyük Amca William buraya koruma büyüleri yapmıştı sanki. Kız tulumbanın yanında durup çitin ötesindeki yalçın dağlara baktı. Yüksekler-den gelen hafif esintinin getirdiği kar ve yeni açmış çiçeklerin kokusu Charmain'e nedense elfleri hatırlatıyordu. Elfler Büyük Amca William'ı oraya mı götürdü acaba? diye düşündü.

Çabucak geri getirseler çok iyi olacak, diye geçirdi aklından. Burada bir günden fazla kalırsam aklımı kaçırırım!

Evin hemen yanındaki bir köşede küçük bir kulübe vardı. Charmain oraya doğru giderken, "Herhalde içeride kürekler, saksılar falan vardır," diye mırıldanıyordu.

Fakat kulübenin kapısını zorlayarak açtığı zaman içeride kocaman bir bakır kazan, bir merdane ve kazanın altında ateş yakacak bir yer buldu. Müzede sergilenen tuhaf şeylere bakar gibi uzun uzun baktı onlara, ta ki kendi evinin bahçesinde de buna benzer bir kulübe olduğunu anımsayana dek. O da Charmain'e en az bu kulübe kadar yabancıydı çünkü kendi bahçelerindeki kulübenin içine girmesi yasaktı. Tek bildiği, elleri kıpkırmızı, yüzü mosmor çamaşırcı kadının haftada bir kulübeye girdiğinde içeriden bol bol buhar geldiği ve kirli çamaşırların oradan her nasılsa tertemiz çıktığıydı.

Ah, bir çamaşır yıkama kulübesi, diye düşündü kız. Sanırım o çamaşır torbalarını kazana koyup kaynatmak gerekiyor. İyi de nasıl? Fazlasıyla korunaklı bir hayat sürdüğümü düşünmeye başlıyorum.

"İyi ki de sürmüşüm," diye düşündü sesli bir şekilde, Çamaşırcı kadının kıpkırmızı ellerini ve mosmor yüzünü hatırlayarak.

Ama bunun bulaşıkları yıkamama faydası yok, dedi içinden. Veya banyo yapmama. Kazanda kendimi mi kaynatacağım yani? Tanrı aşkına, peki nerede uyuyacağım?

Kız kapıyı Başıboş için açık bırakarak eve geri döndü. Lavabonun, çamaşır torbalarının, üzeri dolu masanın ve kendi eşyalarından oluşan yerdeki yığının yanından geçti ve karşı duvardaki kapıyı açtı. Kapının arkasında yine o küf kokan oturma odası vardı.

"Olacak iş değil!" dedi kız. "Yatak odaları nerede? *Banyo* nerede?"

Büyük Amca William'ın bitkin sesi boşlukta yankılandı. "Yatak odaları ve banyo için mutfak kapısını açar açmaz sola dön, canım. Lütfen dağınıklığın kusuruna bakma."

Charmain tekrar açık kapıya ve onun gerisindeki mutfağa baktı. "Ah, öyle mi?" dedi kız. "Görelim bakalım." Kız mutfağa dikkatle geri geri yürüdü ve kapıyı örttü. Artık alışmaya başladığı şekilde kapıyı yine güç bela açtı ve böyle bir şeyin imkânsız olduğunu düşünmeye vakit harcamadan kapı eşiğinden sola döndü.

Birden kendini karşı ucunda açık bir pencere olan bir koridorda buldu. Pencereden gelen dağ esintisi beraberinde güçlü kar ve çiçek kokularını getiriyordu. En yakın kapıyı diziyle itip tokmağı çevirirken gözüne bir an yemyeşil bir çayır ve uzaklardaki mavilikler ilişti.

Bu kapı sıkça kullanılıyormuş gibi kolayca açıldı. Hızını alamayan Charmain tökezleyerek kendisine pencereden gelen kokuları bir anda unutturan yeni bir kokunun içine daldı. Eski kitaplara özgü o hafif küf kokusunu doya doya içine çekti. Etrafına bakınca odada yüzlerce kitap olduğunu gördü. Dört duvar, yerler ve masanın üstü kitaplarla kaplıydı. Çoğu deri ciltli ve eskiydi ama yerdeki birkaçının kapakları renkliydi, daha yeni görünüyordu. Buranın Büyük Amca William'ın çalışma odası olduğu her hâlinden belliydi.

"Oooo!" dedi Charmain.

Pencereden görünen ön bahçedeki ortancaların manzarasına aldırış etmeyip masadaki kitapların arasına daldı. Bunlar büyük, kalın, güzel kokulu kitaplardı ve bazıları açılmaları tehlikeliymiş gibi metal tokalarla kapatılmıştı. Charmain tam en yakınındakini eline almışken titrek bir elyazısıyla bir şeyler karalanmış kâğıt parçasını fark etti.

"Sevgili Charmain," diye okumaya başlayıp masanın arkasındaki minderli sandalyeye oturdu.

Sevgili Charmain,

Yokluğumda bu eve göz kulak olmayı kabul ettiğin için çok teşekkürler. Elfler bana iki hafta kadar yanlarında kalacağımı söylüyorlar. *(Şükürler olsun! diye geçirdi aklından Charmain.)* Ama pürüz çıkarsa bir ayı bile bulabilirmiş. *(Of.)* Dağınıklık için kusura bakma. Uzun zamandır hastaydım. Ama senin becerikli bir genç hanım olduğundan ve kendi ayakların üzerinde durabileceğinden eminim. Zorluk yaşarsan ihtiyaç duyabileceğini düşündüğüm yerlerde sana sesli talimatlar bıraktım. Tek yapman gereken sorunu yüksek sesle sormak. Daha karmaşık konuların açıklamalarını bavulda bulabilirsin. Lütfen, kendisini güvende hissedecek kadar uzun zamandır benimle yaşamamış olan Başıboş'a iyi davran ve bu odadaki kitapları okumaya çekinme. Tabii sana fazla zor ve ileri düzey gelebilecek bu masanın üzerindekiler hariç. *(Hıh. Sanki umurumdaydı!)* Burada hoşça vakit geçirmen ve kısa zaman sonra sana bizzat teşekkür edebilmem dilekleriyle.

Seni seven büyük, büyük amcan, William Norland

"Herhalde baba tarafımdandır," diye düşündü Charmain sesli olarak. "Sempronia Yenge'nin büyük amcası olsa gerek. Sempronia Yenge babamın amcası Ned Amca'yla evliydi. Ned Amca öldü. Ne yazık. Onun büyü gücünün az da olsa bana geçmesini umuyordum. Charmain bunun ardından kibarca havaya konuştu: "Çok teşekkür ederim, Büyük Amca William."

Cevap gelmedi. Eh, diye düşündü Charmain, gelmemesi normal. Soru sormadım. Sonra masadaki kitapları keşfe koyuldu.

Elindeki kalın kitabın adı *Boşluğun ve Hiçliğin Kitabıydı.* Onu açtığı zaman sayfaların boş olduğunu görmek Charmain'i

şaşırtmadı. Yine de parmaklarının altındaki her boş sayfanın gizli büyülerle kıpırdandığını ve mırıldandığını hissedebiliyordu. Onu hemen bırakıp, *Wall'un Astroloji Kılavuzu* adlı kitabı aldı. Ama yine hüsrana uğradı çünkü büyük bölümü, birbirine yakın siyah noktaların oluşturduğu çizgilerden ve bu çizgilerin etrafına farklı şekillerde serpiştirilmiş kırmızı sayılardan oluşan diyagramlarla doluydu. Kitapta okunacak neredeyse hiçbir şey yoktu. Buna rağmen Charmain onu beklediğinden daha uzun süre inceledi. Diyagramların hipnotize edici bir özelliği olmalıydı. Ama sonunda güçlükle de olsa onu elinden bıraktı ve *Gelişmiş Temel Büyücülük*'e adındakine döndü. Bu hiç de Charmain'e göre bir kitap değildi. Kitabın çoğunluğunu oluşturan birbirine yakın paragraflar genellikle şu şekilde başlıyordu: 'Önceki çalışmamda elde ettiğim bulgulardan yola çıkarsak, kendimizi paratipik bir fenomonoloji için hazır buluruz...'

Hayır, diye düşündü Charmain. Bulmayız.

Onu da bıraktı ve çalışma masasının köşesindeki kare biçimli ağır kitabı aldı. Adı *Das Zauberbuch* idi* ve yabancı bir dilde yazılmıştı. Charmain bunun muhtemelen Ingary'de konuşulan dil olduğuna karar verdi. Fakat işin ilginç tarafı bu kitap, altındaki bir mektup yığını için kâğıt ağırlığı vazifesi görüyordu. Mektuplar dünyanın dört bir köşesinden gelmişti. Charmain büyük bir merakla mektupları uzun uzun incelerken Büyük Amca William'a karşı duyduğu hayranlık giderek artıyordu. Mektupların hemen hemen hepsi, büyünün püf noktalarında Büyük Amca William'a danışmak –anlaşılan onu konunun önde gelen uzmanı olarak görüyorlardı– veya son sihirli keşfi için tebrik etmek isteyen büyücülerden geliyordu. Hepsi de çok kötü elyazılarıyla yazılmıştı. Charmain kaşlarını çatıp en kötü yazılmışını ışığa doğru kaldırdı.

---

* (Alm.) Büyü Kitabı. -*yhn*

Sevgili Büyücü Norland (diyordu mektup, okuyabildiği kadarıyla),

Mühim Efsunlar adlı kitabınız boyutsal (*yoksa* "boyunlu" *mu diyordu?)* çalışmalarımda bana çok yardımcı oldu fakat dikkatinizi Murdoch'un Kulağı ("Merlin'in Kolu? Murphy'nin Kanunu?" *Yeter artık! diye geçirdi aklından Charmain)* hakkındaki bölümünüzle ilgili küçük bir keşfime çekmek istiyorum. Yukarı Norland'a bir sonraki gelişimde sizinle görüşme imkânım olabilir mi?

Tüm içtenliğimle ("içselliğinde? içmişliğimle? ineğimle?" *Tanrım! Bu nasıl bir yazıdır! diye düşündü Charmain),*

Büyücü Howl Pendragon

"Aman aman! Mektubu herhalde ayağıyla yazmış!" dedi Charmain bir sonrakini eline alırken.

Bu mektup bizzat Kral'dan gelmişti ve eski tip bir yazıyla yazılmış olmasına rağmen okuması çok daha kolaydı.

Sevgili William *(diye okudu Charmain, huşu ve şaşkınlık içinde),*

Büyük Görevimiz'i neredeyse yarıladık ve henüz kimsenin ruhu hile duymadı. Sana güveniyoruz. Gönderdiğimiz elflerin seni iyileştireceklerine ve kısa zaman içinde paha biçilmez tavsiye ve teşviklerine yeniden kavuşacağımıza tüm içtenliğimizle inanıyoruz. En iyi dileklerimizle.

Sevgiler,

Adolphus Rex Norlandi Alti

Demek o elfleri kral göndermişti! "Vay, vay, vay," diye mırıldandı Charmain son mektup yığınını şöyle bir gözden geçirirken. Bu mektupların her biri farklı kişiler tarafından en güzel elyazılarıyla yazılmıştı. Hepsi de aynı şeyi değişik şekillerde dile

getiriyordu sanki: "Çırağınız olmak istiyorum, Büyücü Norland. Lütfen beni kabul eder misiniz?" Hatta bazıları Büyük Amca William'a para bile teklif ediliyordu. Mektupların birinde Büyük Amca William'a sihirli bir elmas yüzük verileceği yazıyor, bir diğerindeyse kadın olduğu anlaşılan yazar acıması bir üslupla şöyle diyordu: "Ben pek güzel değilim fakat kız kardeşim öyledir. Beni eğitmeye razı olursanız sizinle evleneceğini söylüyor."

Charmain yüzünü ekşiterek geri kalanları çabuk çabuk gözden geçirdi. Mektuplar ona Kral'a gönderdiği kendi mektubunu hatırlatıyordu. Hepsi boşuna, diye düşündü. Bunların ünlü bir büyücünün okur okumaz "Hayır" diyeceği cinsten mektuplar olduğu Charmain için apaçık ortadaydı, o yüzden hepsini *Das Zauberbuch'un* altına geri koydu ve masadaki diğer kitaplara göz gezdirdi. Arkalarda bir yerde hepsinin üzerinde *Res Magica* yazan uzun, kalın bir kitap sırası mevcuttu ve Charmain bunlara daha sonra bakmaya karar verdi. Rasgele iki kitap daha seçti. Birinin adı *Bayan Pentstemmon'un Yolu: Gerçeğe Giden Yol İşaretleri*'ydi ve ahkâm keser gibi bir hâli vardı. Charmain diğerinin metal tokasını açıp ilk sayfasını çevirdiğinde adının *Yazılmışlar Kılavuzu* olduğunu gördü. Sonraki sayfaları çevirdiğinde her birinde yeni bir büyü buldu. Üstelik kitap gayet okunaklıydı – her sayfada büyünün ne işe yaradığını gösteren bir başlık vardı ve altında gerekli malzemelerin bir listesi ile madde madde yapılması gerekenler yazıyordu.

"Hah şöyle!" diyen Charmain kitabı okumak için rahatça oturdu.

Uzun süre sonra "Dostu Düşmandan Ayırma", "Zihin Açma" veya "Uçma" büyülerinden hangisinin daha faydalı olduğuna karar vermeye uğraşırken acilen tuvalete gitmesi gerektiğini anladı. Kendini okumaya fazla kaptırdığında bu durumla karşılaştığı olurdu. Charmain hemen ayağa fırlayıp dizlerini birbirine dayadı ama henüz banyoyu bulamadığını hatırladı.

"Ah, banyo nerede?" diye haykırdı.

Büyük Amca William'ın şefkatli ve narin sesi boşlukta yankılanarak kıza güven verdi. "Koridordan sola dön, canım. Tuvalet sağındaki ilk kapı."

Charmain, "Teşekkürler!" dedi ve koşup gitti.

3

Charmain Aynı Anda Birkaç Büyü Birden Yapıyor

Banyo, Büyük Amca William'ın şefkatli sesi kadar huzur vericiydi. Eskimiş yeşil karolarla kaplı bir tabanı ve yeşil bir tül perdenin dalgalandığı küçük bir penceresi vardı. Üstelik Charmain'in her şeyin en iyisine sahip olan evinden bildiği tüm donanıma sahipti. Daha da iyisi, içeride hem musluklar hem bir sifon vardı. Evet, küvetin ve lavabonun muslukları sanki onları yapan kişi ne yapmaya çalıştığından emin değilmişçesine biraz şişkin ve tuhaf bir şekle sahipti fakat Charmain deneme maksadıyla muslukları çevirdiğinde tıpkı olması gerektiği gibi sıcak ve soğuk su aktığını gördü. Buna ek olarak aynanın altındaki bir çubukta temiz havlular asılıydı.

Belki o çamaşır torbalarından birini küvete koyabilirim, diye geçirdi aklından. Peki ama çamaşırları nasıl kurutacağım?

Koridorda, banyonun karşısında bir dizi kapı yan yana uzanıyordu. Charmain en yakındakine gitti ve evin salonuna açılacağını umarak onu itti. Fakat karşısında, dağınıklığa bakılırsa, Büyük Amca William'a ait olduğu anlaşılan küçük bir yatak odası buldu. Beyaz örtüler yapılmamış yatağın üzerinden düşerek dört bir yana saçılmış çizgili pijamaların üstüne yığılmıştı. Açık çekmecelerin kenarından gömleklere ek olarak uzun içliğe benzeyen giysileri sarkıyordu. Kapağı açık dolapta ise küf ko-

kan bir tür üniforma asılıydı. Pencerenin altında yine içi kirlilerle dolu iki çamaşır torbası vardı.

Charmain yüksek sesle homurdandı. "Anlaşılan uzun zamandır hastaymış," dedi iyi niyetli davranmaya çalışarak. "İyi de niye bununla *benim* ilgilenmem gerekiyor?"

Yatakta bir kıpırdanma oldu.

Charmain hızla o tarafa doğru döndü. Kıpırtı çarşaf yığınının üzerine rahatça kurulmuş olan ve kaşınarak vücudundaki keneden kurtulmaya çalışan Başıboş'tan geliyordu. Köpek, Charmain'in kendisine baktığını görünce ince kuyruğunu sallayarak kendini açındırdı, tırtıklı kulaklarını indirdi ve fısıldamasına inledi.

"Burada bulunmaman gerekiyor," dedi Charmain. "Pekâlâ. Rahat olduğunu görebiliyorum – zaten ben de bu yatakta uyuyacak değilim."

Kız tez adımlarla odadan ayrıldı ve bir sonraki kapıyı açtı. Karşısında Büyük Amca William'ınkine neredeyse tıpatıp benzeyen fakat onunkinin aksine düzenli olan bir yatak odası bulmak Charmain'in yüreğine su serpti. Yatak temizdi ve güzelce toparlanmıştı. Dolap kapalıydı. Charmain şöyle bir göz gezdirdiğinde çekmecelerin de boş olduğunu gördü. Kız memnun bir şekilde başını sallayıp koridora döndü, diğer kapıları açtığında da karşısına tertipli yatak odaları çıktı.

Eşyalarımı benimkine koysam iyi olacak, yoksa bir daha asla bulamayacağım, diye düşündü kız.

Koridora geri döndüğünde Başıboş'un yataktan çıkmış, banyo kapısını ön patileriyle tırmalamakta olduğunu gördü. "Oraya girmesen iyi olur," dedi Charmain. "Banyoda sana göre bir şey yok."

Fakat Charmain oraya varmadan kapı her nasılsa kendiliğinden açılıverdi ve mutfak göründü. Başıboş keyifle içeri girdi ve Charmain tekrar homurdandı. Dağınıklık yerli yerindeydi. Ön-

ceki bulaşıklara ve çamaşır torbalarına ek olarak şimdi bir de yerdeki çay birikintisinin içinde yan yatan bir çaydanlık, masanın yanına yığılmış Charmain'in giysileri ve şöminedeki büyük, yeşil sabun vardı.

"Bunları unutmuştum," dedi Charmain.

Başıboş her iki minik ön ayağını sandalyeye dayadı ve kısa gövdesini kaldırarak yalvarırcasına inledi.

"Demek yine acıktın," dedi Charmain. "Ben de öyle."

Charmain sandalyeye, Başıboş ise kızın sol ayağına oturdu ve bir diğer böreği paylaştılar. Ardından bir meyveli tart, iki çörek, altı tane çikolatalı bisküvi ve bir kremalı turta daha yediler. En sonunda Başıboş kapıya doğru sallana sallana yürüdü. Kapı o tırmalar tırmalamaz açıldı. Charmain yerdeki giysilerini toplayıp onu takip etti. Niyeti kucağındakileri boştaki ilk yatak odasına koymaktı.

Fakat bu noktada işler biraz ters gitti. Charmain kapıyı dirseğiyle açtı ve içinde yatak odalarının bulunduğu koridora varmak için sağa döndü. Kendini bir anda zifiri karanlığın içinde buldu. Hemen önünde bir başka kapı vardı ve karanlıkta dirseğini kapı tokmağına çarptı.

"Ah!" diyerek tokmağı arandı ve kapıyı açtı.

Kapı içeri doğru haşmetle savrularak açıldı. Charmain kemerli pencerelerle dolu büyük bir odaya girdi ve rutubetli, boğucu bir bakımsızlık kokusu aldı. Koku odanın çoğunu işgal eden büyük, oymalı masanın etrafına sıralanmış oymalı sandalyelerin deri minderlerinden geliyordu sanki. Her sandalyenin önünde birer hasır, hasırların üzerinde de eski ve solgun birer kurutma kağıdı vardı. Tek istisna masanın karşı ucunda duran ve kollarına Yukarı Norland yazısı oyulmuş büyük sandalyeydi, bunun önünde hasır yerine kısa ve kalın bir çubuk duruyordu. Sandalyeler, masa ve hasırlar toz içindeydi. Pencerelerin köşelerinden de örümcek ağları sarkıyordu.

Charmain uzun uzun baktı. "Burası yemek odası mıdır nedir?" dedi. "Buradan yatak odalarına nasıl gideceğim?" Büyük Amca William'ın boğuk ve uzaklardan gelen sesini duydu. "Konferans Salonu'na ulaştın. Sahiden buradaysan kaybolmuşsun demektir, canım. O yüzden iyi dinle. Saat yönünde bir kez dön. Sonra aynı yönde dönmeyi sürdürerek kapıyı sol elinle aç. Kapıdan geçtikten sonra bırak arkandan kapansın. Bunun ardından soluna doğru yanlamasına iki uzun adım at. Bu seni banyoya geri götürecektir."

Umarım öyle olur! diye düşündü Charmain talimatları elinden geldiğince uygularken.

Her şey yolunda gitti, ta ki kapı arkasından kapandıktan sonra Charmain kendini tamamıyla yabancı bir taş koridorda bulana dek. Yaşlı, kambur bir adam üzerinde buharı tüten gümüş bir çaydanlık, fincanlar, yemek tabakları ve peksimet yığınına benzeyen bir şey olan bir servis arabasını koridor boyunca itiyordu. Charmain gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, adama seslenmenin ne kendisine ne de ona fayda getireceğine karar verdi ve sola doğru iki uzun adım attı. Artık banyonun önünde duruyordu. Hemen karşısında Başıboş'un rahatça kurulmak için üzerinde dört döndüğü Büyük Amca William'ın yatağını görünce içi rahatladı.

"Oh be!" dedi Charmain ve kıyafet yığınını bir sonraki yatak odasında bulunan çekmecelerin üstüne bıraktı.

Ardından ucunda açık pencere olan koridorun sonuna kadar yürüdü. Burada günışığıyla yıkanan yeşil çayıra bakarak ve oradan gelen taze, soğuk havayı soluyarak birkaç dakika geçirdi. Biri bu pencereden kolayca dışarı çıkabilir, diye düşündü. Ya da içeri girebilir. Fakat aslında ne çayırı görüyor ne de taze havayı düşünüyordu. O sırada aklı Büyük Amca William'ın çalışma masasının üzerinde açık bıraktığı büyü kitabındaydı. Hayatında daha önce hiç büyünün içine böyle yapayalnız salıverilmemişti.

Direnmek çok zordu. Rastgele bir sayfasını açıp gördüğüm ilk büyüyü yapacağım, diye düşündü. Sadece tek bir büyü.

Çalışma odasındaki *Yazılmışlar Kılavuzu* nedense "Yakışıklı Prens Bulma Büyüsü" sayfasında açılıydı. Charmain başını iki yana sallayarak kitabı kapadı. "Kimin prense ihtiyacı var ki?" dedi. Bu sefer farklı bir sayfa seçerek kitabı dikkatle tekrar açtı. Bu sayfa "Uçma Büyüsü" başlığını taşıyordu. "İşte bu!" dedi Charmain. "Hah şöyle!" Gözlüklerini takıp malzeme listesini inceledi.

"Bir yaprak kağıt, bir adet tüy kalem *(kolay, ikisi de masada var)*, bir adet yumurta *(mutfak?)*, iki adet çiçek yaprağı –biri pembe diğeri mavi– altı damla su *(banyo)*, bir tel kızıl kıl, bir tel beyaz kıl ve iki adet sedef düğme."

"Hiç sorun değil," dedi Charmain. Hemen gözlüklerini çıkardı ve malzemeleri toplamaya koyuldu. Aceleyle mutfağa gitti –banyo kapısını açıp sola döndü ve başarılı olduğunu görünce büyük heyecana kapıldı– ve boşluğa sordu: "Nereden yumurta bulabilirim?"

Büyük Amca William'ın nazik sesi yanıt verdi: "Yumurtalar kilerdeki yanağın içindeler, canım. Sanırım çamaşır torbalarının arkasındaydı. Sana böyle bir keşmekeş bıraktığım için özür dilerim."

Charmain kilere gidip çamaşır torbalarının arkasına baktı ve söylendiği gibi içinde yarım düzine kahverengi yumurtanın olduğu eski bir pasta çanağı buldu. İçlerinden birini dikkatle çalışma odasına götürdü. Gözlüğü zincirinin ucunda sallandığı için *Yazılmışlar Kılavuzu'nun* o sırada "Gizli Hazine Bulma Büyüsü" başlıklı sayfada olduğunu fark etmedi. Tez adımlarla çalışma odasının penceresine gitti. Yarısı pembe, yarısı mavi bir ortanca öbeği pencerenin önünde hazır bekliyordu. Kız oradan aldığı iki yaprağı yumurtanın yanına koydu ve banyoya koşup bir diş fırçası bardağının içinden altı damla su aldı. Dönüşte koridor-

dan geçerken Büyük Amca William'ın örtülerinin üzerinde kıvrılmış yatmakta olan Başıboş'un yanına gitti. "Affedersin," dedi Charmain ve parmaklarını hayvanın sırtında gezdirdi. Eline gelen beyaz kıllardan birini çiçek yapraklarının yanına bıraktı ve kendi kafasından bir tel kızıl saçı da onlara ekledi. Sedef düğmelere gelince, bluzunun önünden iki tane koparıp o işi de halletti.

"Tamamdır," deyip talimatları okumak üzere gözlüğünü hevesle tekrar taktı. *Yazılmışlar Kılavuzu* o sırada "Kişisel Korunma Büyüsü" başlıklı sayfaydı fakat Charmain bunu fark etmeyecek kadar heyecan içindeydi. Beş adımdan oluşan talimatları okumaya başladı. Birinci Adımı şöyle diyordu: "Tüy kalem ile kâğıt hariç tüm malzemeleri uygun bir kaba koyun."

Charmain gözlüklerini çıkarıp etrafa bakınmasına rağmen kap bulamadı ve mutfağa geri dönmek zorunda kaldı. O yokken *Yazılmışlar Kılavuzu* tembelce ve sinsice birkaç sayfa daha atladı. Charmain, içindekileri pek de kirli olmayan bir tabağa boşalttığı ve hâlâ şeker zerreleri olan bir kâseyle geri döndüğünde *Kılavuz* "Sihir Güçlerini Artırma Büyüsü" başlıklı sayfadaydı.

Charmain yine fark etmedi. Kâseyi masaya koyup yumurtayı, çiçek yapraklarını, iki tel kılı ve düğmeleri içine attı, sonra da dikkatle suyu ekledi. Ardından gözlüğünü tekrar takıp şimdi ne yapması gerektiğini öğrenmek amacıyla kitabın üzerine doğru eğildi. O esnada *Yazılmışlar Kılavuzu*'nun "Görünmezlik Büyüsü" başlıklı sayfası açıktı fakat Charmain sadece talimatlara baktığından bunu görmedi.

İkinci Adım ona şöyle diyordu: "Sadece kalemi kullanarak malzemeleri karıştırın."

Bir yumurtayı tüy kalemle kırmak kolay iş değildir fakat kabuk parçalara ayrılana kadar Charmain ona kalemin sivri ucuyla tekrar tekrar vurarak bunu başardı. Sonra malzemeleri öyle hızlı karıştırdı ki saçları kızıl bukleler hâlinde yüzünün önüne

düştü. Sonunda baktı ki hiçbir şey doğru düzgün karışmıyor, kalemin tüylü ucunu kullanmaya başladı. Nihayet nefes nefese doğrulduğunda ve yapış yapış parmaklarla saçlarını yana çektiğinde *Kılavuz*'un bir sayfası daha çevrilmişti. Şimdi "Yangın Çıkarma Büyüsü" başlığını gösteriyordu fakat Charmain gözlüğüne yumurta bulaşmaması için uğraşırken bunu göremeyecek kadar meşguldü. Gözlüğü tekrar taktı ve Üçüncü Adım'a baktı. Bu büyünün Üçüncü Adım'ı şöyle diyordu: "Üç kez *'Hegemoni Gauda'* sözünü tekrarlayın."

Kâsenin üzerine eğilip, "Hegemoni gauda," dedi.

Charmain. Tam olarak emin değildi fakat üçüncü tekrarda sedef düğmelerin etrafındaki yumurta kabuklarının azıcık kıpırdandığını görür gibi oldu. Galiba işe yarıyor! diye geçirdi aklından. Gözlüğünü burnunun gerisine doğru itip Dördüncü Adım'a baktı. Aslında baktığı "Eşyaları İsteğe Göre Şekillendirme" başlıklı büyünün dördüncü adımıydı.

"Tüy kalemi alın," deniyordu bu adımda, "ve hazırlanan karışımı kullanarak kâğıdın üstüne *Elf* sözcüğünü yazıp etrafına beş kenarlı bir şekil çizin. Bu yapılırken kâğıda dokunmamaya dikkat edilmelidir."

Charmain üzerine yumurta kabuğu parçaları ve pembe çiçek yaprağı yapışmış tüy kalemi alıp elinden geleni yaptı. Karışımı kullanarak yazmak kolay değildi ve kâğıdı sabit tutmak imkânsızdı. Charmain kalemi karışıma tekrar tekrar batırıp yazmaya çalışırken kâğıt sağa sola kayıp duruyordu. ELF olması gereken sözcük çarpık çurpuk ve zor okunur bir şey olup çıktı. Ayrıca kâsedeki kızıl saç teli kalemin ucuna yapıştığından sözcük iyice kargacık burgacık bir hâl aldı. Kâğıtta beliren kelime *Elf* değil de *Holf* gibiydi. Beş kenarlı şekle gelince, Charmain onu çizmeye çalışırken kâğıt yana kaydığından şekil için olsa olsa beş kenarlı bir şey denebilirdi. Sonuçta bir ucuna köpek kılı yapışmış, yumurta sarısı, bozuk bir şekil çıktı ortaya.

Charmain derin bir nefes alıp alnına düşen saçları yapış yapış eliyle geriye itti. Gözlerini sonuncuya, yani Beşinci Adım'a çevirdi. Aslında baktığı şey "Dilekleri Gerçekleştirme" başlıklı büyünün beşinci adımıydı fakat Charmain fark etmeyecek kadar dalgındı. Bu kısımda şöyle deniyordu: "Tüyü kâseye koyup ellerinizi üç kez çırpın ve *Tak* deyin."

"Tak!" dedi Charmain ellerini çırparak.

Bir şeyler olduğu belliydi. Kâğıt, kâse ve tüy kalem bir anda ve sessizce yok oldu. Büyük Amca William'ın çalışma masasındaki yapış yapış lekelerin çoğu da öyle. *Yazılmışlar Kılavuzu* pat diye kendiliğinden kapandı. Charmain ellerindeki artıkları silkeleyerek geri çekildi, kendisini bitkin ve hüsrana uğramış hissediyordu.

"Ama uçabilmem gerekirdi," dedi. "Acaba bunu en iyi nerede deneyebilirim?"

Cevap barizdi. Charmain odadan çıkıp koridorda ilerledi ve tüm davetkârlığıyla yeşil çayıra karşı açık duran pencerenin önüne geldi. Pencerenin tırmanmaya elverişli olan geniş ve alçak bir eşiği vardı. Charmain saniyeler içinde günışığıyla aydınlanan ve dağların serin, temiz havasıyla yıkanan çayıra çıktı.

Kendini dağların hemen başucunda buldu. Yaklaşan akşamın maviliğine bürünmüş Norland ayaklarının altındaydı. Tam karşısındaki alçalan güneşin turuncusuna boyanmış ve yanıltıcı yakınlıktaki karlı zirveler; ülkesini Strangia'dan, Montalbino'dan ve diğer yabancı yerlerden ayırıyordu. Charmain'in arkasında koyu gri ve kırmızı bulutların ürkütücü bir şekilde toplanmakta olduğu daha başka zirveler vardı. Yukarı Norland'da sıkça görüldüğü gibi kısa zaman sonra yağmur yağacaktı fakat o sırada hava sıcak ve etraf huzur içindeydi. Bir dizi kayanın hemen ötesindeki başka bir çayırda koyunlar otluyor ve Charmain yakınlardaki inek sürüsünden yükselen mölemelerle çan seslerini duyabiliyordu. Sesin geldiği tarafa bakınca ineklerin yuka-

rıda kalan başka bir çayırda otladıklarını ve ne Büyük Amca William'ın evinden ne de dışarı çıktığı pencereden en ufak bir iz olduğunu fark etti şaşkınlıkla.

Charmain bu durumun kendisini endişelendirmesine izin vermedi. Daha önce dağların hiç bu kadar yükseklerine çıkmamıştı ve o sırada manzaranın güzelliği karşısında şaşkındı. Üzerinde durduğu otlar kentte gördüklerinden çok daha yeşildi. Otların arasındaki minik, zarif çiçeklerden yüksekten taptaze kokular etrafı sarmıştı.

"Ah, Büyük Amca William, ne kadar da şanslısın!" diye bağırdı. "Evinin hemen yanı başında böyle bir yer olması ne güzel!"

Charmain uçuşan arılardan sakınarak ve kendisi için türlü türlü çiçekten oluşan bir buket hazırlayarak bir müddet keyifle gezindi. Buketi için önce kırmızı sonra da beyaz bir lale, yıldız şeklinde bir altınçiçeği, solgun ve ufak bir çuhaçiçeği, mor bir yaban sümbülü, mavi bir çançiçeği ve bitişik duran pembe, beyaz, sarı yaban çiçeklerinden birer tane topladı. Fakat ilgisini en çok çekenler, Charmain'in hayal edebileceğinden bile daha keskin mavilikte olan minik boru çiçekleriydi. O kadar küçük, o kadar mükemmel ve o kadar maviydiler ki onlardan birkaç tane topladı. Bu işi yaparken ucunda bir tür uçurum varmış gibi görünen çayırın sonuna yaklaşıyordu. Aklına uçurumdan atlayarak uçma büyüsünün sahiden işe yarayıp yaramadığını görmek geldi.

Taşıyabileceğinden daha fazla çiçek topladığını fark ettiği sırada kenara varmıştı. Çayırın ucunda altı farklı tür çiçek daha olsa da Charmain onları bırakmak zorunda kaldı. Bir an sonraysa çiçekleri tamamen unutmuştu çünkü manzara karşısında ağzı açık bakakalmıştı.

Çayırın son bulduğu uçurum, dağın yarısı yüksekliğindeydi. Çok, çok aşağılarda, yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzanan yolun yanında bir şey gördü: Büyük Amca William'ın evi, buradan ba-

kınca lekeye benzeyen bir bahçedeki minicik, gri bir kutu gibi duruyordu. Charmain en az o ev kadar uzak olan başkalarını da gördü, yolun sağına soluna saçılmış evlerin içinde turuncu renkli ufacık ışıklar titreşiyordu. O kadar aşağıdaydılar ki Charmain nefessiz kalmış ve dizleri titremeye başlamıştı.

"Sanırım uçma işini başka zamana bırakmalıyım," dedi kendi kendine. İyi de nasıl aşağıya ineceğim? diye sordu aklının gerisinden bir ses.

Henüz buna kafa yormayalım, diye yanıtladı bir diğer ses. Şimdilik manzaranın keyfini çıkaralım.

Charmain bulunduğu yerden Yukarı Norland'ın büyük bölümünü görebiliyordu. Büyük Amca William'ın evinin ötesindeki vadinin daralarak bembeyaz şelalelerin ışıldadığı dağlara dayandığı noktada Montalbino'ya ulaşımı sağlayan bir geçit yer alıyordu. Dağ sırtını kaplayan çayırın bulunduğu diğer yönde ise kıvrılarak uzanan yol daha da kıvrımlı nehirle buluşuyor ve ikisi birlikte Yukarı Norland Şehri'nin çatılarının, kulelerinin ve kubbelerinin arasına karışıyordu Oradan da ışıklar geliyor ve Charmain üzerinde bir bayrağın dalgalandığı Kraliyet Köşkü'nün meşhur altın sarısı çatısını görebiliyordu. Hatta bir an, onun daha da ötesindeki ailesinin evini bile seçebildiğim düşündü. Aslında hiçbiri o kadar da uzakta değildi. Büyük Amca William'ın kentin hemen dışında yaşadığını öğrenmek Charmain'i epey şaşırtmıştı.

Şehrin arkasında genişleyen ve dağların gölgesinde kalmadığı için daha aydınlık olan vadi, üzerine vuran turuncu ışıkla uzaklardaki alacakaranlığın içinde eriyordu. Charmain bulunduğu yerden Prens'in yaşadığı Joie Şatosu'nun yüksek ve görkemli suretini, hatta tanımadığı bir şatoyu daha görebiliyordu. Yüksek ve siyah olan diğer şatonun bir kulesinden duman tütüyordu. Onun gerisindeki arazi, ülkenin kalbini oluşturan çiftlikler, köyler ve sanayi tesisleriyle dolu bir maviliğe karışı-

yordu. Charmain en ötedeki bulanık ve silik denizi bile görebiliyordu.

Pek de büyük bir ülke değiliz galiba, diye geçirdi aklından.

Fakat bu düşünce elinde tuttuğu çiçek demetinden yükselen şiddetli bir vızıltıyla kesildi. Charmain sesin nereden geldiğini bulmak için demeti kaldırdı. Durduğu yüksek çayırda, hava Charmain'in elindeki mavi boru çiçeklerinden birinin titreyip sallandığını gösterecek kadar aydınlıktı hâlâ. Fark etmeden içinde arı olan bir çiçek koparmış olmalıydı. Charmain çiçekleri baş aşağı çevirip salladı. Mor ve vızıldayan bir şey ayaklarının dibindeki otlara düştü. Yaratık tam olarak arı şeklinde değildi ve bir arının yapacağı gibi uçup gideceği yerde, otların üzerinde kalarak vızıldadı. Vızıldadıkça da büyüdü. Charmain uçuruma doğru bir adım atarak, kaygıyla ondan uzaklaştı. Yaratık daha şimdiden Başıboş'tan iri olmuştu ve gitgide irileşiyordu.

Bundan hoşlanmadım, diye geçirdi aklından, bu da ne?

Tekrar kıpırdamasına, hatta düşünmesine fırsat kalmadan yaratık bir insanın iki katı uzunluğa erişmişti. Koyu mordu, şeklen benzese de kesinlikle insan değildi. Sırtındaki küçük şeffaf kanatlar büyük bir hızla çırptığından net görünmüyorlardı ve yüzü... Charmain dayanamayarak başını çevirdi. Kıskaçları, dokunaçları, antenleri ve içlerinde en az on altışar küçük gözün bulunduğu pörtlek gözleriyle, bir böceği andırıyordu.

"Olamaz!" diye fısıldadı Charmain. "Galiba bu bir lubok!"

"Ben luboğum," diye ilan etti yaratık, vızıltı ile hırıltı bir karışımı bir sesle. "Ben luboğum ve bu topraklar benim."

Charmain lubokları duymuştu. Okul arkadaşları luboklardan fısıldayarak bahsederlerdi ve söylediklerinin hiçbiri hoş değildi. Luboklar karşısında yapılabilecek tek şeyin çok kibar davranmak ve sokulmadan, hatta mideye indirilmeden önce kaçmaya çalışmak olduğunu duymuştu. "Çok üzgünüm," dedi Charmain. "Çayırına izinsiz girdiğimi bilmiyordum."

"Nereye girersen gir izinsizsin," diye hırladı Iubok. "Görüp görebileceğin tüm topraklar bana ait."

"Ne? Tüm Yukarı Norland mı?" dedi Charmain. "Saçma sapan konuşma!"

"Ben asla saçmalamam," dedi yaratık. "Her şey benim. *Sen de* benimsin." Aşırı derecede tuhaf, sırım gibi bacakları olan yaratık kanatlarını hızla çırpmayı sürdürerek Charmain'in üstüne yürüdü. "Çok yakında bana ait olanlara sahip çıkmaya başlayacağım. Önce sana sahip çıkıyorum." Yaratık, Charmain'e doğru bir adım daha atıp kollarını kaldırdı. Onlarla beraber yüzünün alt kısmındaki çatallı, ağır hortum da kalktı. Charmain haykırıp hızla kenara çekilince çiçekleri etrafa saçarak uçurumdan aşağı düşmeye başladı.

4

Charmain, Rollo ve Peter ile Tanışıyor

Charmain düşüşün yarattığı rüzgâr yüzünden net olmasa da luboğun kulak tırmalayıcı bir hiddet narası attığını duydu. Dev yamaç önünden hızla kayıp gidiyordu. Çılgın gibi bağırmaya başladı. "Elf, ELF! Olamaz! *Elf!* Az önce bir uçma büyüsü yaptım. Niye işe yaramıyor?" Aslında işe yarıyordu. Charmain önünden kayıp geçmekte olan yamacın önce biraz, sonra daha fazla ve en sonunda iyice yavaşladığını görünce anladı bunu. Bir anlığına boşlukta asılı kalarak uçurumun dibindeki kocaman, sivri kayaların üzerinde aşağı yukarı sallandı.

Belki de öldüm, diye geçirdi aklından.

Sonra, "Saçmalık bu!" deyip beceriksizce savrulan birkaç tekme ve yumruğun ardından kendini yüzükoyun çevirmeyi becerdi. Büyük Amca William'ın evi hâlâ epey aşağılardaki alacakaranlığın içindeydi. "Havada kalmak iyi hoş ama," dedi Charmain, "nasıl *gideceğim*?" O anda aklına luboğun kanatları olduğu ve yaratığın muhtemelen yükseklerden kendisine doğru alçalıyor olabileceği geldi. Bu düşünceyle birlikte müthiş bir telaşa kapıldı ve bacaklarını tüm gücüyle çırpıp Büyük Amca William'ın evine doğru âdeta havada yüzmeye başladı. O hızla evin çatısını aşıp ön bahçeye doğru dalışa geçti. Bu sırada üzerindeki büyü kalkar gibi oldu ve son anda kendini yana savurarak bahçe yolunu hizaladı. Muntazam yol taşlarının üzerine pat diye indiğinde tir tir titriyordu.

Güvendeyim! diye geçirdi aklından. Nedense Büyük Amca William'ın evindeyken güvende olduğuna dair en ufak bir kuşku duymuyordu. Bunu yüreğinin derinliklerinde hissedebiliyordu.

Biraz vakit geçtikten sonra, "Şaka gibi! Bu ne biçim bir gün böyle! Sadece güzel bir kitap ve onu okumak için bir parça huzur istediğimi düşündükçe... *Eh*, Sempronia Yenge!"

Yanındaki çalılar hışırdayınca Charmain geri kaçtı, tam çığlığı basacakken ortancalar aralandı ve küçük mavi bir adam bahçe yoluna atladı. "Buranın sorumlusu sen misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Adamın mor değil mavi olduğu ve kanatlarının bulunmadığı alacakaranlıkta bile anlaşılıyordu. Aksiliğin eseri kırışıklıklar ve koskocaman burnuna rağmen yüzü bir böceğinki gibi değildi. "Sen de nesin?" diye sordu Charmain.

"Tabii ki koboldum," dedi küçük atkım. "Yukarı Norland koboldların diyarıdır. Burada bahçıvanlık yapıyorum."

"Geceleri mi?" dedi Charmain.

"Biz koboldlar genelde geceleri dışarı çıkarız," dedi küçük mavi adam. "Dedim ki buranın sorumlusu sen misin?"

"Eh," dedi Charmain, "sayılır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kobold kendinden hoşnut bir hâlde. "Uzunlar'ın büyücüyü götürdüğünü gördüm. Ortancaları kesmeye başlayayım mı?"

"Niye ki?" diye sordu kız.

"Bir şeyler kesmeyi severim," diye açıkladı kobold. "Bahçıvanlığın en zevkli tarafı budur."

Ömrü boyunca bir kez olsun bahçıvanlığa kafa yormamış olan Charmain konu üzerinde düşündü. "Hayır," dedi kız. "Büyük Amca William istemeseydi onları bahçesinde tutmazdı. Kendisi kısa zaman sonra dönecek, çiçekleri kesilmiş hâlde bulursa sanırım kızar. Sen iyisi mi her zamanki gece işlerini yap ve geri döndüğünde ona danış."

"Ah, o elbette hayır diyecektir," dedi kobold kederle. "Büyücü oyunbozanın tekidir. Neyse, her zamanki ücreti alacağım, değil mi?"

"Her zamanki ücretin nedir?" diye sordu Charmain. "Bir çömlek dolusu altın ve bir düzine taze yumurta." Neyse ki Büyük Amca William'ın sesi vakit kaybetmeden havada yankılandı. "Rollo'ya her gece bir bardak süt veririm, canım, tabii büyüyle. Sen onu dert etme."

Kobold öfkeyle yere tükürdü. "Sana demedim mi? Oyunbozanın tekidir o. Ayrıca sen bütün gece böyle ortalık yerde oturursan hiçbir iş yapamam."

Charmain bozuntuya vermedi. "Sadece biraz dinleniyordum. Şimdi gidiyorum." Ayağa kalkarken kendisini şaşırtıcı ölçüde ağır hissediyor, hatta dizleri titriyordu. Yavaş yavaş ön kapıya doğru ilerledi. Herhalde kilitlidir, diye geçirdi aklından. İçeri giremezsem şapşal gibi görüneceğim.

Charmain daha dokunmadan kapı güm diye açıldı ve etrafa şaşırtıcı parlaklıkta bir ışık saçıldı. Işıkla beraber dışarı fırlayan Başıboş, Charmain'i tekrar gördüğü için titriyor, viyaklıyor, yerinde duramıyor ve kuyruk sallıyordu. Charmain eve dönmekten o kadar mutluydu ki Başıboş'u kucağına aldığı gibi içeri girdi. Köpek de kıpırdanıp dönerek kızın çenesini yaladı.

Işık sihirli bir şekilde Charmain'in peşinden geliyor gibiydi. "İyi bari," dedi yüksek sesle. "Mum arama derdinden kurtuldum." Fakat içinden bir ses ümitsizce şöyle diyordu: "O pencereyi açık bıraktım! Lubok içeri girebilir!" Charmain, Başıboş'u mutfak zeminine bırakıp hızla kapıya yöneldi ve oradan sola döndü. Peşinden gelen ışıkla beraber koşturup koridorun sonundaki pencereyi kapadı. Maalesef, ışık yüzünden dışarıdaki çayır o denli karanlık görünüyordu ki Charmain camdan ne kadar dikkatli bakarsa baksın luboğun dışarıda olup olmadığını ayırt edemiyordu. Çayıra çıktıktan sonra pencereyi göre-

mediği geldi aklına ama bu bile içindeki ürpertiyi geçirmeye yetmemişti.

Ürperti bir türlü yakasını bırakmıyordu. Charmain o ürpertiyle mutfağa döndü ve Başıboş'la bir etli böreği paylaştı. Yere dökülen çay masanın altına kadar aktığı ve Başıboş'un altını ıslattığı için daha çok ürperdi. Başıboş ne zaman yanına yaklaşsa Charmain'in de bir yerlerine çay bulaşıyordu. Sonunda, düğmeleri eksik olduğundan açılıp duran bluzunu çıkardı ve onunla yerdeki çayı sildi. Bunun üzerine daha da ürperdi. Annesinin çantasına koyduğu kalın, yün süveteri giydiyse de ürpertisi geçmedi. Yağma tehdidinde bulunan yağmur nihayet başlamıştı. Damlalar camı döverek mutfak bacasında patırdadıkça Charmain daha da ürperiyordu. Bunun şoka girmiş olmaktan kaynaklandığını düşündü fakat üşümesi geçmiyordu.

"Ah!" diye bağırdı. "Nasıl ateş yakacağım Büyük Amca William?"

"Sanırım gerekli büyüyü hazırlamıştım," diye yükseldi o şefkatli ses. "Şömineye yanıcı bir şey at ve yüksek sesle, 'Ateş, yan,' de. Bu kadar."

Charmain yanacak bir şey bulmak için etrafına bakındı. Çantası masanın üzerinde duruyordu fakat içinde hâlâ etli börekle bir elmalı turta vardı. Hem Bayan Baker'ın üzerine çiçek desenleri işlediği güzel bir çantaydı bu. Büyük Amca William'ın çalışma odasında kâğıtlar vardı fakat Charmain'in onları almak için kalkıp oraya kadar gitmesi gerekirdi. Lavabonun yanında çamaşır torbaları duruyordu ama Charmain Büyük Amca William'ın kirli çamaşırlarının yakılmasından hoşlanmayacağına inanıyordu. Öte yandan kirlenmiş, çaydan sırılsıklam olmuş ve iki düğmesi eksik bluzu hemen ayaklarının dibinde duruyordu.

"Zaten mahvoldu," dedi kendi kendine. Sırılsıklam olmuş tortop giysiyi alıp şömineye attı ve, "Ateş, yan," dedi.

Şömine bir anda gürledi. Ateş bir dakika kadar insanın içini ısıtacak şekilde güzel güzel yandı. Charmain zevkle iç geçirdi. Tam sandalyesini şömineye yaklaştırıyordu ki alevler tıslayan buhar bulutlarına dönüştü. Sonra ansızın bu buhara kabarcıklar karıştı. Kabarcıklar birbirine çarparak baca boyunca yükseldi, hatta odaya taştı. Büyük kabarcıklar, küçük kabarcıklar, içlerinde gökkuşağının renkleri olan kabarcıklar şömineden mutfağa oluk oluk akıp havayı doldurdu, eşyalara kondu, Charmain'in yüzüne doğru uçup hafif pıtırtılar çıkararak patladı. Saniyeler içinde buhardan göz gözü görmez olmuş, kabarcıklar her yanı kaplamıştı. Charmain boğulacak gibiydi.

"Sabunu orada unuttum!" dedi aniden bastıran nemli sıcak yüzünden hızla soluyarak.

Başıboş ise kabarcıkları düşman belleyerek Charmain'in sandalyesinin altına sığınmıştı. Delicesine havlıyor ve patlayan kabarcıklara bakıp bakıp hırlıyordu. Ortalık gürültüden geçilmiyordu.

"Kapa çeneni!" dedi Charmain köpeğe. Yüzünden ve omuzlarına düşmüş saçlarından şıpır şıpır ter akıyordu. Önündeki kabarcık yığınından kurtulmak için elini savurarak, "Galiba bütün giysilerimi çıkarmam gerekecek," dedi.

Birden evin arka kapısı şiddetle çalınmaya başladı.

"Ama henüz değil," dedi Charmain.

Dışarıdaki her kimse kapıyı tekrar çaldı. Oturduğu yerden kalkmayan Charmain gelenin lubok olmadığını umuyordu. Fakat kapı üçüncü kez çalındığında gönülsüzce doğruldu ve gelenin kim olduğunu öğrenmek üzere kabarcık yağmurunun içinden geçti. Kapıdakinin yağmurdan kaçmak isteyen Rollo olabileceğini düşündü.

"Kim o?" diye bağırdı. "Ne istiyorsunuz?"

"İçeri girmeliyim!" diye bağırarak cevapladı kapının öteki tarafındaki kişi. "Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor!"

Konuşan her kimse sesi genç çıkıyordu ve bu ses ne Rollo'nunki gibi boğuk ne de luboğunki gibi vızıltılıydı. Charmain tıslayan buhara ve hafif patlamalarla birbiri ardına patlayan kabarcıklara rağmen dışarıyı döven yağmuru işitebiliyordu. Yine de bu bir hile olabilirdi.

"Beni içeri al!" diye haykırdı dışarıdaki kişi. "Büyücü beni bekliyor!"

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Charmain.

"Ona bir mektup yazmıştım! diye seslendi öteki. "Annem gerekli hazırlıkları yapmıştı. Beni dışarıda tutmaya hakkın yok!"

Kapının kolu oynadı. Charmain'in engellemesine fırsat kalmadan kapı güm diye açıldı ve sırılsıklam vaziyetteki bir oğlan içeri daldı. Bir insanın bundan daha ıslak olması mümkün değildi. Muhtemelen kıvırcık olan saçları, uçlarından sular damlayan kahverengi sarkıtlar gibi genç yüzüne düşmüştü. Şık görünümlü ceketi ve pantolonu ıslanarak kararmıştı. Aynı durum sırtındaki çanta için de geçerliydi. Çizmeleri her adımda şapırdıyordu. Odaya girdiği anda üzerinden buhar çıkmaya başladı. Oğlan havada uçuşan kabarcıklara, sandalyenin altında havlayıp hırlayan Başıboş'a –süveterinin iki yakasını bir arada tutarak– tel tel olmuş kızıl saçlarının arasından kendisini süzen Charmain'e, kirli bulaşık yığınlarına ve üstü çay fincanlarıyla dolu masaya bakakaldı. Sonra gözleri çamaşır torbalarına çevrildi ve bu kadarı ona fazla geldi. Ağzı bir karış açık, orada öylece durdu ve karşısındaki manzaraya uzun uzun baktı.

Bir müddet sonra Charmain elini uzattı ve oğlanın çenesini tutup kapadı. "Zahmet olmazsa kapıyı kapatır mısın?" dedi.

Oğlan arkasına bakınca yağmurun mutfağa girdiğini gördü. "Ah, evet," deyip tamamen kapanana dek kapıyı itti. "Neler oluyor?" diye sordu. "Sen de mi büyücünün çırağısın?"

"Hayır," dedi Charmain. "Büyücü yokken evine göz kulak

oluyorum. Kendisi hastaydı ve elfler onu iyileştirmek için alıp götürdüler."

Oğlan büyük hüsrana uğramış gibiydi. "Buraya geleceğimi sana söylemedi mi?"

"Aslında benimle konuşacak vakti pek olmadı," dedi Charmain. Aklı *Das Zauberbuch*'un altındaki mektuplara gitti. Eğitim vermesi için büyücüye yazılmış o ümitsiz mektuplardan biri de bu oğlandan gelmiş olmalıydı fakat Başıboş'un havlamaları düşünmeyi zorlaştırıyordu. "Kapa çeneni, Başıboş. Adın ne, çocuk?"

"Peter Regis," dedi oğlan. "Annem Montalbino cadısıdır ve William Norland'ın yakın dostudur. Çıraklık işini o ayarladı. Sessiz ol bakayım, köpek. Yani burada bulunmam gerekiyor." Oğlan sırtındaki ıslak çantayı çıkarıp yere bıraktı. Başıboş havlamayı keserek sandalyenin altından çıktı ve tehlikeli olup olmadığına bakmak için çantayı koklamaya koyuldu. Peter ıslak ceketini sandalyenin arkasına asıp oturdu. Gömleği de en az ceketi kadar ıslaktı. "Peki sen kimsin?" diye sordu, kabarcıkların arasından Charmain'e bakarak.

Charmain kendini tanıtıp açıklama yapmaya koyuldu. "Büyücüye hep Büyük Amca William deriz ama aslında Sempronia Yenge'nin akrabasıdır. Ben Yukarı Norland'da yaşıyorum. Sen nereden geldin? Niye arka kapıyı çaldın?" "Montalbino'dan geliyorum," dedi Peter. "Ve illa bilmen gerekiyorsa, zaman kazanmak için dağ geçidini kullanırken kayboldum. Buraya daha önce de gelmiştim, annem Büyücü Norland'ın çırağı olmam için uğraşırken. Ama yolu doğru düzgün hatırlayamadım galiba. Sen ne zamandır buradasın?"

"Bu sabahtan beri," diyen Charmain, evdeki daha ilk gününü bile doldurmamış olduğunu fark ederek şaşırdı. Aradan haftalar geçmiş gibiydi.

"Ah." Peter havada uçuşan kabarcıkların arasındaki çay fincanlarına baktı; kızın ne kadar çay içtiğini hesaplamaya çalışır gibi bir hâli vardı. "Haftalardır buradaymışsın gibi görünüyor."

"Geldiğimde böyleydi," dedi Charmain sert bir sesle. "Ne? Bu kabarcıklar hep var mıydı yani?"

Charmain oğlandan pek de hoşlanmadığına karar verdi. "Hayır," dedi. "Onu ben yaptım. Sabunumu şömineye attığımı unutmuşum."

"Ah," dedi Peter. "Ben de bir büyünün yanlış yapıldığını düşünmüştüm. Bu yüzden senin de bir çırak olduğunu sandım. Madem öyle, sabun tükenene kadar bekleyeceğiz. Burada yiyecek bir şeyler var mı? Kurt gibi açım." Charmain gözlerini istemeden masanın üzerindeki çantaya çevirdi ama sonra hemen bakışlarını kaçırdı ve, "Hayır, yok," dedi.

"Peki öyleyse köpeği neyle besleyeceksin?" diye sordu Peter.

Charmain oğlanın çantasına havlamak için sandalyenin altına geri dönmüş olan Başıboş'a baktı. "Beslemeyeceğim. Az önce koca bir etli böreğin yarısı yedi," dedi. "Zaten benim köpeğim de değil. Büyük Amca William'ın sokakta bulduğu sahipsiz bir hayvan. Ona Başıboş adını vermiş."

Başıboş havlamayı sürdürüyordu. "Sessiz ol, Başıboş," dedi Peter ve elini uçuşan kabarcıkların arasından Başıboş'un sindiği yere doğru uzattı. Her nasılsa köpeği çekip aldı ve baş aşağı tutarak ayağa kalktı. Başıboş viyaklayarak itiraz etti ve incecik kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp dört patisiyle birden havayı dövdü. Peter hayvanın kuyruğunu tutup altına baktı.

"Onun erkeklik gururunu incittin," dedi Charmain. "Başıboş'u yere bırak."

"O erkek değil," dedi Peter. "Dişi. Ayrıca gururu falan da yok, değil mi Başıboş?"

Başıboş'un aynı fikirde olmadığı belliydi. Peter'ın ellerinden kurtulmayı başararak masanın üstüne atladı. Bir çaydanlık daha yere uçtu ve Charmain'in çantası yana devrildi. Kız bir parça

etli börek ile elmalı turtanın aşağı düşüşünü hüsranla seyretti.

"Ah, güzel!" dedi Peter ve Başıboş'tan önce davranarak böreği kapıverdi. "Tüm yemek bu mu?" diye sorup böreği kocaman ısırdı.

"Evet," dedi Charmain. "Elindeki kahvaltımdı." Eğilip yerdeki çaydanlığı aldı. Dökülen çaylar çabucak kahverengi kabarcıklara dönüşmüştü ve havaya yükselerek diğer kabarcıkların arasında kendilerine yol açıyorlardı. "Beğendin mi yaptığımı?"

"Biraz daha kir bu dağınıklığı değiştirmez," dedi Peter. "Sen hiç ortalığı toplamaz mısın? Bu börek hakikaten pek güzelmiş. Başka ne var?"

Charmain elmalı turtanın yanında sakin sakin oturan Başıboş'a bakıp, "Elmalı turta," dedi. "Ama ondan yersen biraz Başıboş'a da vermek zorundasın."

"Böyle bir kural mı var?" diye sordu etli böreğin son lokmasını da yutan Peter.

"Evet," dedi Charmain. "Onunla böyle bir anlaşma yaptık ve Başıboş bu konuda çok hassas."

"Demek köpek de sihirli?" diye fikir yürüttü Peter ve elmalı turtayı aldı. Başıboş hafif bir inilti çıkarıp kendini acındırarak çay fincanlarının arasında gezindi.

"Bilmiyorum," dedi Charmain. Sonra Başıboş'un evin her yerine gidebildiğini ve kapıları rahatça açabildiğim anımsadı. "Evet," dedi. "Öyle olduğundan eminim. O *çok* sihirli bir köpek."

Peter yavaşça ve gönülsüzce elmalı turtadan bir parça kopardı. Kuyruğunu hızla sallayan Başıboş'un gözleri onun her hareketini izliyordu. Aralarına ne kadar kabarcık girerse girsin, köpek, Peter'ın ne yaptığını tam olarak bilir gibiydi. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyen Peter turta parçasını Başıboş'a verdi. Köpek turtayı ağzıyla nazikçe tuttu, masadan sandalyeye ve oradan da yere atladıktan sonra, kendine ziyafet çekmek için çamaşır torbalarının arkasında bir yere doğru tez adımlarla uzaklaştı. "İçecek sıcak bir şey var mı?" diye sordu Peter.

Uçurumdan düştüğünden beri Charmain sıcak bir içeceğe hasret duyuyordu. Bunun üzerine tekrar ürpererek süveterine sıkıca sarındı. "Ne güzel fikir," dedi. "Yolunu bulursan bana da bir bardak hazırla."

Peter önündeki kabarcıkları savuşturarak masanın üzerindekilere baktı ve, "Bunca çayı *birisi* yapmış olmalı," dedi.

"Büyük Amca William'dır büyük ihtimalle," diye yanıtladı Charmain. "Ben yapmadım."

"Ama en azından çay yapabileceğimizi gösteriyor bu," dedi Peter. "Orada öylece durmayı bırak da bir şeyler bul." "Git kendin bul," diye terslendi Charmain.

Peter ona sert bir bakış atıp önüne çıkan kabarcıkları eliyle savuşturarak içi dolu lavaboya gitti ve Charmain'in daha evvelden yaptığı keşfi yaptı. "Hiç musluk yok!" dedi hayretle. "Üstelik bütün tencereler kirli. Büyücü suyu nereden alıyordu?"

"Arka bahçede bir tulumba var," dedi Charmain kaba bir şekilde.

Peter odadaki kabarcıkların arasından, yağmur damlalarının vurduğu pencereye baktı. "Banyo yok mu?" diye sordu. Charmain'in oraya nasıl gidileceğini açıklamasına fırsat vermeden mutfak boyunca ellerini savurarak ilerledi ve diğer kapıdan oturma odasına geçti. Öfke içinde mutfağa dönerken kabarcıklar bir çığ gibi oturma odasına akıyordu. "Şaka mı bu?" dedi hayretle. "Büyücünün sadece iki odası olamaz!"

Charmain iç geçirip süveterine daha sıkı sarındı ve ona yol göstermeye gitti. "Kapıyı tekrar açıp sola dön," diye açıkladı ve Peter sağa dönmeye kalktığında onu omzundan tuttu. "Hayır. O taraftan çok garip bir yere gidiliyor. Sola döneceksin. Sağınla solunu ayırt edemiyor musun?"

"Hayır," dedi Peter. "Asla da edememişimdir. Genelde başparmağıma iplik bağlamam gerekir."

Charmain gözlerini devirip onu sola itti. Birlikte koridora çıktılar. Peter dönerek etrafına bakındı.

"Şimdi sağa dön," dedi Charmain, oğlanı o tarafa doğru iterek. "Banyonun kapısı orada. Şu kapılar sırası ise yatak odalarına açılıyor."

"Ah!" dedi Peter hayranlıkla. "Demek büyücü boşluğu büküyormuş. Bunun nasıl yapıldığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Sağ ol," diye ekledi banyoya dalarken. Charmain çalışma odasına doğru parmak uçlarında ilerlerken oğlanın sesi gelmeye devam ediyordu. "Oh, ne güzel! Musluklar! Su!"

Charmain çabucak Büyük Amca William'ın odasına girip kapıyı kapadı. Masanın üzerindeki tuhaf görünümlü eğri büğrü fenerin ışığı arttı. Kız çalışma masasına varana dek oda neredeyse gündüz kadar aydınlık olmuştu. Charmain *Das Zauberbuch*'u kenara çekip alttaki mektup tomarını aldı. Kontrol etmesi gerekiyordu. Peter doğruyu söylüyorsa Büyük Amca William'a yazılmış çıraklık mektuplarından birinin ona ait olması gerekirdi. Daha evvel baktığında öyle bir mektuba rastlamamıştı. Eğer gerçekten yoksa, o zaman bir sahtekârla, hatta belki de bir diğer lubokla karşı karşıya demekti. İşin aslını öğrenmek zorundaydı.

Ah! Tomarın yarısına yaklaşırken mektubu buldu. Okumak için gözlüğünü taktı:

Saygıdeğer Büyücü Norland,

Size çıraklık yapma meselesiyle ilgili olarak daha önce konuştuğumuzun aksine yanınıza sonbahar yerine bir hafta içinde gelmem mümkün müdür? Annemin Ingary'ye gitmesi gerekiyor ve yola çıkmadan önce benim işimi halletmek istiyor. Sizden aksi bir cevap almazsam bu ayın on üçünde evinize geleceğim.

Bunun sizin için de uygun olması umuduyla,

Saygılarımla, Peter Regis

Sorun yok gibi, diye düşündü Charmain, biraz rahatlayıp biraz da sinirlenerek. Daha önce mektuplara bakarken gözüne

sadece tepedeki *çırak* ile alttaki *umut* sözcükleri takılmış olmalıydı ve bu kelimeler istisnasız her mektupta vardı. Bu yüzden Peter'inkinin de bir diğer rica mektubu olduğu fikrine kapılmıştı. Görünüşe bakılırsa Büyük Amca William da aynı şekilde düşünmüştü. Veya belki de cevap yazamayacak kadar hastaydı. Her neyse, olan olmuştu ve Peter şimdi Charmain'in başına kalmıştı. Tüh! Aman, en azından sahtekâr değil, diye geçirdi aklından.

Düşünceleri Peter'ın uzaktan gelen dehşetli çığlığıyla bölündü. Charmain mektupları alelacele *Das Zauberbuch*'un altına tıkıştırdı ve gözlüğünü kaptığı gibi koridora daldı.

Banyodan çıkan buhar bulutu ile oraya kadar ulaşmış kabarcıklar, Charmain'in üzerine doğru gelmekte olan beyaz ve kocaman bir şeyi kısmen gizliyordu.

"Sen ne ya..." diye başladı kız.

Tam bu anda, o kocaman şey pembe renkli devasa bir dil uzatıp kızın yüzünü yalayıp borazanınkine benzer bir ses çıkardı. Charmain geri çekildi. Sanki aynı anda ıslak bir banyo havlusu yüzünü yalamış ve bir fil böğürmüştü. Charmain duvara yaslanarak yaratığın yalvaran, koskocaman gözlerine baktı.

"Bu gözleri tanıyorum," dedi. "Sana ne oldu böyle, Başıboş?"

Peter banyodan nefes nefese fırladı ve, "Neyin ters gittiğini anlamadım," dedi. "Su çay yapmaya yetecek kadar sıcak akmıyordu, bu yüzden bir Büyütme Büyüsü kullanarak onu ısıtayım dedim."

"Eh, öyleyse büyüyü hemen geri al," dedi Charmain. "Başıboş fil kadar olmuş."

Peter dev Başıboş'a anlamsız anlamsız baktı. "Yalnızca yük atı kadar büyümüş. Neyse, boş ver onu. Asıl, banyodaki borular kıpkırmızı oldu," dedi. "Sence ne yapmalıyım?"

"Of!" dedi Charmain. Dev Başıboş'u nazikçe kenara iterek banyoya girdi. Buhardan görebildiği kadarıyla içerideki dört musluktan aynı anda fışkıran sular tuvalete akıyor ve duvardaki

borular kıpkırmızı parlıyordu. "Büyük Amca William!" diye bağırdı Charmain. "Banyo suyunu nasıl soğutabilirim?"

Büyük Amca William'ın şefkatli sesi tıslamaların ve şırıltıların arasından duyuldu. "Bavulda daha başka talimatlar bulabilirsin, canım."

"Zaman yok!" dedi Charmain. Gidip de bavul karıştıracak vakti olmadığının farkındaydı. Çok yakında bir şeyler patlayacaktı. "Soğu!" diye bağırdı buhara. "Donun! Siz borular, *hemen* soğuyun!" diye haykırdı kollarını sallayarak. "Size soğumanızı emrediyorum!"

Verdiği emir işe yarayınca Charmain hayrete düştü. Buhar önce azaldı, sonra tamamen kayboldu. Tuvaletin sifonu su akıtmayı bıraktı. Üç musluktan da gelen su lıkırdayarak kesildi. *Akan* musluk ise bir anda buz kesti ve ucundan lavaboya kadar bir buz saçağı oluştu. Bir diğer saçak da duvar boyunca uzanan boruların üzerinde belirdi ve tıslayarak küvete doğru kaydı.

"Bu daha iyi," diyen Charmain dönüp Başıboş'a baktı. Başıboş da üzgün gözlerle onu süzdü. Köpek az önceki kadar iriydi. "Başıboş," dedi Charmain, "küçül. Hemen. Sana emrediyorum."

Başıboş muazzam kuyruğunu kederle sallayarak aynı toyda kaldı.

"Eğer köpek sihirliyse," dedi Peter, "muhtemelen istediği zaman kendini eski hâline getirebilir."

"Aa, kapa çeneni!" diye çıkıştı Charmain. "Zaten ne yapmaya çalışıyordun ki? Kimse kaynar su içemez." Peter uçlarından su damlayan saçları arasından kıza dik dik bakıp, "Bir bardak çay istemiştim," dedi. "Çay kaynar suyla yapılır."

Charmain ömrü boyunca hiç çay yapmamıştı. Omuz silkip geçti. "Sahi mi?" Başını yukarı kaldırdı. "Büyük Amca William," dedi, "bu evde nasıl sıcak bir şey içebiliriz?"

Şefkatli ses tekrar konuştu. "Mutfaktaki masayı tıklat ve,

'Çay,' de, canım. Oturma odasında ise köşedeki servis arabasını tıklat ve, 'Akşamüstü Çayı,' de. Yatak odanda..."

Ne Peter ne de Charmain yatak odasında yapılacakları dinlemek için bekledi. Yerlerinden fırladıkları gibi banyo kapısını çarparak kapadılar, sonra tekrar açtılar. Charmain oğlanı sertçe sola doğru itekledi ve mutfağa daldılar. Orada geri döndüler, kapıyı kapadılar, tekrar açtılar ve nihayet oturma odasına girdiler. İlk işleri büyük bir hevesle servis arabasına bakınmak oldu. Peter, Charmain'den önce davranıp, "Akşamüstü Çayı!" diye bağırdı; arabanın boş, cam kaplı yüzeyine tekrar tekrar kuvvetle vurarak. "Akşamüstü Çayı! Akşamüstü Çayı! Akşamüstü..."

Charmain onun yanına varana ve oğlanın kalkıp kalkıp inen kolunu yakalayana dek, servis arabasının üstü çay fincanları, süt şişeleri, şekerlikler, bardaklar, çörekler, tabak tabak krema, reçel kavanozları, tereyağlı kızarmış ekmek tabakları, kek yığınları ve bir de çikolatalı pastayla dolmuştu. Hemen ardından, içinde bıçaklar, kaşıklar ve çatalların olduğu bir çekmece arabanın altından açılıverdi. Charmain ile Peter ağızbirliği etmişçesine arabayı küf kokan kanepenin önüne çekip oturdular. Bir dakika sonra Başıboş da dev kafasını kapıdan sokarak içeriyi kokladı. Yemek arabasını görünce biraz zorlanarak da olsa oturma odasına girdi. Yalvaran bakışlarla kanepeye yaklaşıp kıllarla kaplı kocaman çenesini Charmain'in arkasına koydu. Peter köpeğe göz ucuyla bakıp birkaç parça kek uzattı ve hayvan büyük bir nezaketle hepsini birden tek lokmada yutuverdi.

Yarım saat sonra Peter arkasına yaslanıp gerindi. "İşte bu harikaydı," dedi. "En azından açlıktan ölmeyeceğiz. Büyücü Norland," diyerek bir denemede bulundu, "bu evde nasıl öğle yemeği yiyebiliriz?"

Cevap gelmedi.

"Sadece bana cevap verir," dedi Charmain biraz kibirli bir tavırla. "Ve ben bu soruyu şimdi sormayacağım. Sen gelmeden

önce bir lubokla boğuşmak zorunda kaldım ve çok yoruldum. Artık yatmaya gidiyorum."

"Lubok da nedir?" diye sordu. "Öyle bir şeyin babamı öldürdüğünü hatırlar gibiyim."

Charmain onu yanıtlamakla uğraşmadı. Kalkıp kapıya gitti.

"Bekle," dedi Peter. "Şu arabanın üzerindekilerden nasıl kurtulacağız?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Charmain kapıyı açarken. "Dur, dur, dur!" diyen Peter onun peşinden koştu. "Önce odamı göster."

Galiba buna mecburum, diye düşündü Charmain. Zaten sağını solundan ayıramıyor. Sıkkın bir şekilde içini çekti ve sırt çantasını alabilsin diye Peter'ı yoğunlaşmış kabarcıkların arasından geçirip mutfağa, ardından da koridora götürdü ve sola, yatak odalarına açılan kapıların bulunduğu tarafa yöneltti. "Baştan üçüncü kapıdan gir," dedi. "Şu oda benim ve ilki de Büyük Amca William'ın. Odanı beğenmezsen daha bir sürü var. İyi geceler," diye ekleyip banyoya girdi.

İçerideki her şey donmuştu.

"Of," dedi Charmain.

Odasına geçip çay lekeleriyle dolu geceliğini giydiği sırada Peter koridordan bağırıyordu: "Hey! Bu tuvaletin üstü donmuş!" Şansına küs! diye düşündü Charmain. Ardından yatağa girip neredeyse anında uykuya daldı

Bir saat kadar sonra üzerinde tüylü bir mamutun oturduğunu gördü rüyasında. "Kalk bakayım, Başıboş," dedi. "Çok irisin." Bunun üzerine mamut homurdanarak yavaşça kalktı ve Charmain başka başka derin rüyalara daldı.

5

Charmain Kaygılı Annesini Ağırlıyor

Charmain uyandığında Başıboş'u devasa başını yatakta bacaklarının üzerine koymuş hâlde buldu. Köpeğin vücudunun geri kalanıysa odanın büyük bölümünü dolduran beyaz tüylerle kaplı bir yığın olarak yerde duruyordu.

"Demek kendi isteğinle küçülemiyorsun," dedi Charmain. "Bir şeyler düşünmem gerekecek."

Başıboş cevaben hafif hırıltılar çıkardı, ardından tekrar uykuya daldı. Charmain bacaklarını güçlükle köpeğin başının altından çektikten sonra onun dev gövdesinin etrafından dolandı ve temiz kıyafetlerini giydi. Sıra saçını toplamaya geldiğinde tüm tokalarının kaybolduğunu fark etti. Uçurumdan atladığı sırada düşmüş olmalıydılar. Elinde bir tek kurdelesi kalmıştı. Annesi, saygın kızların saçlarını başlarının üzerinde güzelce toplamaları gerektiğini söylerdi. Charmain de o güne kadar hep öyle yapmıştı.

"Eh, neyse," dedi küçük aynadaki yansımasına bakarak. "Annem nasılsa burada değil." Ve saçlarını örüp omzunun üstünde bıraktı. Bu saç modeliyle her zamankinden daha hoş göründüğünü, yüzünün daha dolgun olduğunu ve eskisi kadar aksi bakmadığını düşündü. Yansımasına hafifçe kafasını sallayıp banyoya gitmek için Başıboş'un etrafından dolandı.

Banyodaki buzların geceleyin çözüldüğünü görünce içi rahatladı. Boruları örten ince buz tabakalarından damlayan sular

dışında her şey yolunda gibiydi, ta ki Charmain muslukları deneyene kadar. Ne kadar açık kalırlarsa kalsınlar dördünden de buz gibi soğuk su akıyordu.

"Neyse, zaten yıkanmak istemiyordum," dedi koridora dönerken.

Peter'dan ses seda yoktu. Charmain, annesinin sabahları oğlanları uyandırmanın çok zor olduğuna dair sözlerini hatırladı. Bunun kendisini endişelendirmesine müsaade etmedi. Kapıyı açtı, sola dönüp mutfağa çıktığında büyük bir köpük duvarıyla karşılaştı. Köpük kümeleri ve kocaman kabarcıklar uçarak kızın yanından geçip koridora giriyordu

"Hay aksi!" dedi Charmain. Başını kollarıyla örttü ve mutfağa daldı. İçerisi, büyük bir sipariş üzerinde çalışılırken babasının fırınının olduğu kadar sıcaktı. "Of!" dedi. "Herhalde bir kalıp sabunun bitmesi *günler* sürüyordur." Sonra başka bir şey diyemedi çünkü ağzı sabun köpüğüyle dolmuştu. Burnuna kadar gelen kabarcıklar yüzünden hapşırınca içi köpük dolu küçük bir hortum oluştu. Charmain masaya çarptı ve bir çaydanlığın daha yere düştüğünü duydu fakat durmayıp ilerlemeyi sürdürdü. Sonunda, çamaşır torbalarına çarpınca üzerlerindeki tavaların takırdadığını işitti, böylece nerede olduğunu anladı. Bir elini yüzünden ayırmayı göze alarak lavaboyu yokladı, sonra da arka kapıyı bulana dek mutfak tezgâhını takip etti. Bir süre kapı kolunu aramak zorunda kaldı –onun geceleyin kaybolduğunu düşünmeye başlarken kolun kapının diğer tarafında olduğunu hatırladı– ve nihayet kapıyı açmayı başardı. Sonra derin, sabunlu soluklar alarak yaşlı ve köpük dolu gözlerle güzel bir sabaha baktı.

Yanından sürüler hâlinde kabarcıklar geçti. Gözleri arındıkça Charmain büyük parlak kabarcıkların gün ışığını yakalayarak dağın yemyeşil eteklerine doğru uçmalarını keyifle seyretti. Kabarcıklardan çoğunun bahçenin sonuna varır varmaz sanki orada görünmez bir engel varmışçasına patladığını gördü fakat

bazıları sonsuza dek uçacakmış gibi yola devam ediyor ve yükseldikçe yükseliyordu. Charmain onları gözleriyle takip ederek kahverengi tepeleri ve yeşil dağ eteklerini aşmalarını izledi. O yeşil çayırlardan biri de lubokla karşılaştığı çayır olmalıydı. Gözlerini zirvelerin üzerindeki soluk mavi gökyüzüne çevirdi. Sahiden de çok güzel bir gündü.

Mutfaktan düzenli olarak kabarcık seli geliyordu. Charmain dönüp baktığında odanın artık köpükle dolu olmadığını fakat hâlâ kabarcıkların uçuştuğunu ve daha fazlasının da şömineden oluk oluk aktığını gördü. İç geçirerek mutfağa döndü ve lavabonun üzerinden uzanarak pencereyi açtı. Bunun büyük faydası oldu, artık kabarcıklar evden öncekinden de hızlı çıkıyor ve bahçede gökkuşakları yaratıyordu. Mutfak çabucak boşalmıştı. Charmain etrafa bakınırken lavabonun yanında iki yerine, tam *dört* tane çamaşır torbası gördü.

"Yok artık!" dedi. "Büyük Amca William, nasıl kahvaltı edeceğim?"

Büyük Amca William'ın kabarcıklar arasında yükselen sesini duymak güzeldi. "Şöminenin üstüne tıklat ve, 'Kahvaltı lütfen,' de yeter, canım."

Kurt gibi acıkmış olan Charmain hemen harekete geçti. Şöminenin sabunlu ve boyalı yüzeyini sabırsızca tıklattı. "Kahvaltı lütfen." Havada uçan bir tepsi beliriverdi ve boynundaki zincirin ucunda asılı duran gözlüğünü nazikçe dürterek Charmain'i geri çekilmek zorunda bıraktı. Tepsinin ortasındaki tabağın içinde buharı tüten pişmiş yumurta ile kızarmış salam, tabağın etrafında da bir kahve demliği, bir fincan, birkaç tane kızarmış ekmek, reçel, tereyağı, süt, bir kâse erik kompostosu ve bembeyaz bir mendilin üstünde çatal bıçak vardı.

"Oh, ne güzel!" dedi Charmain ve tepsiyi kaptığı gibi oturma odasına götürdü. Oraya vardığında önceki geçen gece Peter'la beraber yiyip içtikleri akşamüstü ziyafetinden eser bulamayın-

ca şaşırmadan edemedi. Yemek arabası da bir köşeye çekilmişti. Fakat odadaki koku çok ağırdı ve mutfaktan kaçan bazı kabarcıklar havada uçuşuyordu. Charmain orada durmayıp ön kapıdan geçti. *Yazılmışlar Kılavuzu*'ndaki büyüyü yapmak için pembe ve mavi çiçek yapraklarını toplarken çalışma odasının penceresinden bir bahçe masası ve bank gördüğünü anımsıyordu. Elinde tepsiyle dışarı çıkıp evin köşesini döndü.

Masa, sabah güneşinin en yoğun olduğu yerde duruyordu. Yukarıda, pembe ve mavi renkli çalının üstünde çalışma odasının penceresi vardı. Evde o odanın sığabileceği kadar yer de yok ama, diye geçirdi içinden, tepsiyi masaya bırakırken. Sihir ne kadar da ilginç bir şey! Dün geceki yağmur yüzünden çalılardan hâlâ su damlıyor olmasına rağmen bank ve masa kuruydu. Charmain oturup o güne dek hiç etmediği kadar güzel bir kahvaltı etti. Sımsıcak güneşin altında kendini tembel, keyifli ve aşırı derecede yetişkin hissediyordu. Tek eksik babamın çikolatalı ayçöreği, diye düşündü arkasına yaslanıp kahvesini yudumlarken. Döndüğünde Büyük Amca William'a bunu söylemeliyim.

Büyük Amca William'ın sık sık oturup burada zevkle kahvaltı ettiği fikrine kapılmıştı. Ortancalar, sanki sırf büyücünün kendi özel zevki için dikilmişçesine, bahçedeki çiçeklerin en güzelleriydi. Her demette birden fazla renk vardı. Charmain'in önündeki demette beyaz, açık pembe ve mavi-mor çiçekler vardı. Onun hemen yanındaki soldan maviyle başlıyor ve sağa doğru koyu bir deniz yeşiline dönüşüyordu. Charmain çiçekleri kesmesi için kobolda izin vermediğine seviniyordu. Tam o anda Peter başını çalışma odasının penceresinden çıkarınca Charmain'in keyfi kaçtı.

"Hey, kahvaltıyı nereden buldun?" diye sordu Peter.

Sorusunun yanıtını aldıktan sonra içeri girip gözden kayboldu. Charmain, Peter'ın her an gelebileceğini bilerek ama bir taraftan da gelmemesini umarak yerinden kımıldanmıyordu. Fa-

kat ne gelen vardı ne de giden. Bir süre daha güneşin keyfini çıkardıktan sonra kitap okumaya karar verdi. Elindeki tepsiyle mutfağa girerken bu kadar düzenli ve hünerli olduğu için kendini kutluyordu. Peter'ın mutfağa uğradığı belliydi çünkü arka kapıyı kapatarak sadece pencereyi açık bırakmış, bu yüzden içerisi tekrar kabarcıklarla dolmuştu. Pencereye doğru yavaş yavaş uçup dışarı çıkan kabarcıkların arasında Başıboş'un kocaman, beyaz suretini görebiliyordu. Charmain mutfağa girince Başıboş devasa ve tırtıklı kuyruğunu sertçe sallayarak şömine rafına vurdu. Minik bir köpek için yeterli miktarda yiyecekle dolu minicik bir mama tabağı kabarcıkların arasından dev patilerinin önüne düştü. Başıboş tabağı üzgün gözlerle süzüp dev başını eğdi ve mamayı tek seferde yuttu.

"Ah, zavallı Başıboş," dedi Charmain.

Hayvan başını kaldırdı ve onu görünce dev kuyruğunu hızla sallamaya başlayarak şömineye tekrar tekrar vurdu. Her vuruşta yeni bir mama tabağı belirdi. Saniyeler içinde Başıboş'un etrafı köpek maması tabaklarıyla doldu.

"Abartma, Başıboş," dedi Charmain, tabakların etrafından dolanırken. Elindeki tepsiyi yeni çamaşır torbalarından birinin üstüne bırakıp, "Beni ararsan çalışma odasında kitap bakıyor olacağım," dedi köpeğe. Karnını doyurmakla meşgul olan Başıboş, onun gittiğini fark etmedi bile.

Peter da çalışma odasındaydı. Kahvaltısını bitirmişti. Charmain odaya girdiğinde sandalyeye oturmuş, masanın arka kısmındaki deri kaplı büyük kitaplardan birini karıştırıyordu. Üstü başı çok daha derli topluydu. Koyu kumral saçları kuruyunca bukle bukle olmuştu. Yanında getirdiği yeşil tüvit takım üzerindeydi. Kıyafet uzun zamandır çantada durduğundan kırışmıştı ve kabarcıkların değip patladığı yerlerde ıslak lekeler vardı ama yine de Charmain takımı beğendi. Peter içini çekerek kitabı pat diye kapadı ve kütüphaneye geri koydu. Charmain

oğlanın sol başparmağına bir parça yeşil iplik bağlı olduğunu fark etti. Demek buraya o sayede gelebildi, diye geçirdi aklından.

"Hiçbir şey anlamıyorum bunlardan," dedi Peter. "Burada bir yerde olmalı ama bir türlü bulamıyorum."

"Ne bulmaya çalışıyorsun ki?" diye sordu Charmain.

"Dün gece luboklardan bahsetmiştin ya," dedi Peter, "onların ne olduklarını bilmediğimi fark ettim. Onlara dair bilgi bulmaya çalışıyorum. Yoksa sen lubokları biliyor musun?"

"Çok korkunç oldukları dışında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti Charmain. "Ama öğrenmek istiyorum. Bu bilgiye nasıl ulaşabiliriz acaba?"

Peter yeşil ipliğin bağlı olduğu başparmağıyla kitapları işaret etti. "Bunların büyücü ansiklopedisi olduğunu biliyorum ama uygun cildi bulmadan önce aradığın şey hakkında bilgi sahibi olmalısın."

Charmain gözlüğünü takıp kitaplara bakmaya başladı. Her birinin üzerinde *Res Magica* yazıyor, altında da bir sayı ve başlık yer alıyordu. *Cilt 3*, diye okudu, *Giroloptika*; *Cilt 5*, *Panaktikon*; *Cilt 19*, *Gelişmiş Taslak*; *Cilt 27*, *Dünyevi Rüya Tabirleri*; *Cilt 28*, *Kozmik Rüya Tabirleri*. "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Charmain.

"Hepsini sırayla inceliyorum," dedi Peter. "Beşinci cildi daha yeni bitirdim. Baştan sona anlamadığım büyülerle dolu." *Nazar* başlığı taşıyan Cilt 6'yı çekip aldı. "Sen de bir sonrakine bak," dedi.

Charmain omuz silkip Cilt 7'yi aldı. *Kudretliler* başlığı pek de açıklayıcı değildi. Bol bol ışık alan pencere eşiğine gidip oturdu ve başlarda bir yerden okumaya başladı. "Elfarmağanı: Bir diyarı korumaya yarayan, Elflere özgü güçler içerir." Epeyce sayfa atladı. "İblis: Güçlü ve bazen tehlikeli bir varlık. Sık sık Doğa Güçleri'yle karıştırılırlar." Birkaç sayfa çevirdi. "İfrit: Cehen-

nemde yaşayan bir yaratık..." Devam etti. "İnkubus: Genellikle kadınlara düşmanca davranan sergileyen uzman bir iblis..." Charmain bunun ardından sayfaları yavaşça ve dikkatle çevirmeyi sürdürdü, ta ki yirmi sayfa sonra aradığını bulana dek. "Lubok. Buldum!" diye seslendi.

Peter, "Harika!" deyip *Nazar*'ı hızla kapadı. "Bu kitap baştan sona diyagramlarla doluydu. Elindeki ne diyor?"

Oğlan Charmain'in yanına gelip pencere eşiğine dayandı ve birlikte okumaya başladı.

"LUBOK: Neyse ki nadir bulunan bir yaratık. Lubok mor renkte bir böceğimsidir. Çeşitli boyutlardadır: Çekirge kadar küçük, insan kadar büyük olabilir. Çok tehlikelidir fakat neyse ki şu günlerde sadece yerleşim olmayan bölgelerde rastlanır. Lubok, insanlara bazen kıskaç benzeri uzuvlarıyla, bazen de güçlü ağız hortumuyla saldırır. Avladığı insanları yılın on ayı parçalayarak yer. Üreme dönemi olan temmuz ile ağustosta daha da tehlikeli olur zira bu aylarda gizlenerek gezgin insanları bekler ve yakaladığı kişinin bedenine yumurtalarını bırakır. Yumurtalar on iki ay sonra çatlar ve ilk doğan lubok diğerlerini yer. Bu lubok daha sonra içinde bulunduğu insanın vücudunu terk eder. İnsan erkekse ölür. Dişiyse normal bir doğum yapar ve böylece bir LUBOKİN doğar (bkz. aşağıda). Dişi insan da doğumun ardından ölür."

Şükürler olsun, ucuz kurtulmuşum! diye düşündü Charmain ve Peter'la beraber sonraki bölümü okumaya başladı.

"LUBOKİN: LUBOK ile dişi insanın yavrusu. Bu yaratıklar genelde insan çocuğu görünümünde olmakla beraber mor gözlere sahiptirler. Bazılarının derisi de mordur, hatta bazen işlevsiz kanatlarla bile doğabilirler. Doğumu gerçekleştiren ebeler lubokini gördükleri yerde yok ederler fakat bazı durumlarda lubokinler insan çocuğu olarak yetiştirilebilirler. Neredeyse istisnasız olarak kötü kalplidirler ve lubokinler insanlarla çiftle-

şebildikleri için kötü tabiatları nesiller geçmeden kaybolmaz. Yukarı Norland ve Montalbino gibi ücra bölgelerin lubokin bir ataya dayandığı söylenir."

Bunu okumanın Charmain ve Peter üzerinde yarattığı etkiyi tarif etmek zordu. İkisi de yazıyı hiç okumamış olmayı diliyordu. Büyük Amca William'ın güneşli çalışma odası bir anda tamamıyla tehlikeli bir yer gibi görünmeye başlamıştı. Hatta Charmain evin tamamı için aynı şeyi hissediyordu. Hem o hem de Peter kendilerini huzursuzca etrafa bakınırken, sonra da bahçede bir tehlike olup olmadığını anlamak için aceleyle pencereden dışarıyı izlerken buldular. Başıboş koridorda bir yerde gür bir sesle esneyince ikisi de şiddetle irkildi. Charmain dışarı fırlayıp koridorun sonundaki pencerenin iyice kapandığından emin olmak istiyordu fakat önce üzerinde en ufak bir morluk olup olmadığını anlamak için Peter'ı çok, çok dikkatli incelemesi lazımdı. Ne de olsa Montalbino'dan çıkıp gelmişti.

Peter'ın beti benzi iyice atmış, burnunun üzerindeki soluk turuncu çiller ve çenesindeki tek tük turuncu kıllar iyice ortaya çıkmıştı. Gözleri ne Charmain'inkiler gibi yeşilimsi sarı ne de mordu, kızıl kahverengiydiler. Tüm bunları rahatlıkla görebiliyordu çünkü o sırada Peter da onu dikkatle süzmekteydi. Charmain'in yüzü âdeta buz kesmişti, kendi yüzünün de en az Peter'ınki kadar solduğunu hissedebiliyordu. Sonunda ağızlarını açıp aynı anda konuştular.

Charmain, "Sen Montalbino'dan geliyorsun. Ailen mor renkli mi?" diye sordu.

"Bir lubokla karşılaştın. Sana hiç yumurta bıraktı mı?" dedi Peter.

"Hayır."

"Annemse Montalbino Cadısı denir ama aslında Yukarı Norlandlıdır. Ayrıca mor falan da değildir. Karşılaştığın şu lubok'tan bahset bana."

Charmain pencereden çıkıp dağdaki çayıra inmesini ve mavi çiçeklerin arasında saklanan lubokla karşılaşmasını anlatmaya başladı.

"Peki sana dokundu mu?" diye sözünü kesti Peter.

"Hayır çünkü o daha dokunamadan uçurumdan aşağı düştüm," dedi Charmain.

"Uçurumdan mı düştün? İyi ama nasıl ölmedin?" diye sordu Peter. Kızın bir tür zombi olduğunu düşünüyormuş gibi ondan yavaşça uzaklaştı.

"Büyü yaptım," dedi Charmain göğsünü gere gere. Gerçek büyü yapabildiği için pek gururluydu. "Bir uçma büyüsü."

"Sahi mi?" dedi Peter yarı hevesli yarı kuşkulu bir şekilde. "Hangi uçma büyüsü? Nerede?"

"Şuradaki bir kitaptan okudum," dedi Charmain. "Düşerken havada asılı kalıp bahçe yoluna kadar güvenle süzüldüm. Bu kadar kuşkucu olmana gerek yok. Aşağı indiğim sırada bahçede Rollo adında bir kobold vardı. Bana inanmıyorsan ona sor."

"Soracağım," dedi Peter. "Nerede o kitap? Göstersene."

Charmain kibirli bir hareketle örgüsünü geriye savurdu ve masaya gitti. *Yazılmışlar Kılavuzu*'nun saklanmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Charmain'in bıraktığı yerde olmadığı kesindi. Belki Peter onu bir yere kaldırmıştı. Kitabı masanın ucunda, bir ansiklopedi ciltliymiş gibi *Res Magica* dizisinin arasında saklanırken buldu. "İşte," dedi, kitabı *Nazar*'ın üstüne vurarak. "Bir de sözüme güvenmiyorsun! Şimdi gidip okuyacak bir kitap seçeceğim."

Kız sert adımlarla kitap raflarından birine gidip hoşuna gidecek bir başlık aradı. Kitaplarda Charmain'in sevdiği tarzda hikâyeler yok gibiydi fakat bazı isimler oldukça ilginçti. Mesela *Sanatçı Olarak Sihirbaz* veya *Bir Şeytan Çıkarıcının Anıları* gibi. Öte yandan *Toplu Büyü Teorisi ve Uygulaması* epey sıkıcı durmasına karşın hemen yanındaki *On İki Dallı Değnek* başlıklı kitap Charmain'in ilgisini çekti.

Peter ise o sırada masada oturmuş, *Yazılmışlar Kılavuzu*'nu büyük bir hevesle karıştırmaktaydı. Charmain tam *Sanatçı Olarak Sihirbaz*'ın "böylece mutlu, küçük sihirbazımız bize hoş, büyüleyici bir müzik dinletebilir," gibi sözlerle dolu olduğunu keşfettiği sırada Peter asabi bir şekilde, "Burada uçma büyüsü falan yok. Baştan sona inceledim," dedi.

"Belki de ben kullanıp bitirmişimdir," diye cevapladı Charmain dalgın dalgın. *On İki Dallı Değnek*'i biraz karıştırınca epey ümit vadeden bir kitap olduğunu görmüştü.

"Büyülerde öyle şey olmaz," dedi Peter. "Sahiden, nerede buldun?"

"Orada. Sana söyledim," dedi Charmain. "Hem ağzımdan çıkan tek bir söze bile inanmıyorsan bana ne demeye soru sorup duruyorsun?" Gözlüğünü çıkardı, kitabı hızla kapadı ve hoşuna gidebilecek kitaplarla birlikte koridora çıktı. Çalışma odasının kapısını çarparak kapadı ve banyo kapısından geçerek oturma odasına vardı. Havadaki ağır kokuya rağmen orada kalmaya karar verdi. *Res Magica*'daki o paragraftan sonra güneşli bahçe artık o kadar da güvenli gelmiyordu. Luboğun ortancalar arasında gezindiğini hayal ederek kanepeye oturmayı yeğledi.

Kendini *On İki Dallı Değnek*'e iyice kaptırmış ve hatta konusunu anlamaya başlamıştı ki ön kapı sertçe çalındı. Charmain her zaman yaptığı gibi başka birinin kapıya bakacağını düşünerek okumasını sürdürdü.

Kapı sabırsız bir tıkırtıyla açıldı ve, "Durumu elbette iyi Berenice. Her zaman yaptığı gibi burnunu bir kitabın arasına sokmuş, hepsi bu," dedi Sempronia Yenge'nin sesi.

Charmain başını kitaptan kaldırıp gözlüklerini çıkarınca annesinin Sempronia Yenge'nin peşinden eve girdiğini gördü. Tafta elbisesiyle Sempronia Yenge her zamanki gibi gösterişli görünüyordu. Bayan Baker ise parlak beyaz yakalı ve yenli en şık gri elbisesini giymiş, en şık gri şapkasını takmıştı.

Bu sabah temiz kıyafetler giyerek ne iyi... diye düşünmeye başladığı anda, Charmain'in aklına evin bu iki hanımın zevkine hiç de uygun olmadığı geldi. Mutfak tabak çanak, kabaracıklar ve kirli çamaşırlarla doluydu, üstüne üstlük evde koskoca bir köpek ve Peter vardı. Annesi muhtemelen sadece mutfağı görebilecekti ki bu zaten yeterince kötüydü. Fakat Sempronia Yenge (büyük ihtimalle) bir cadıydı ve çalışma odasında Peter'la karşılaşması kaçınılmaz gibiydi. Annesi bunun üzerine, tanımadığı bir oğlanın evde ne işi olduğunu soracak, durum açıklandığındaysa Peter'ın etrafa göz kulak olabileceğini söyleyecek ve Charmain'in saygılı davranarak hemen eve dönmesini isteyecekti. Sempronia Yenge de onunla aynı fikirde olacağından Charmain'in oradan ayrılması gerekecekti. Böylece huzur ve özgürlük son bulacaktı.

Charmain hemen ayağa fırlayıp öyle geniş ve neşeli bir şekilde gülümsedi ki bir an suratının incindiğini sandı. "Aa, merhaba!" dedi. "Kapıyı duymamışım."

"Zaten hiç duymazsın," dedi Sempronia Yenge.

Bayan Baker kaygı dolu gözlerle kızını süzdü. "İyi misin hayatım? Bir sorun yok, değil mi? Saçını niye doğru düzgün toplamadın?"

"Böylesi daha hoşuma gitti," diyen Charmain biraz ilerleyerek annesi ve Sempronia Yenge ile mutfak arasında durdu. "Sence bu bana daha çok yakışmamış mı, Sempronia Yenge?"

Sempronia Yenge güneş şemsiyesine dayanarak ona dikkatle baktı. "Evet," dedi. "Yakışmış. Seni daha genç ve dolgun göstermiş. Öyle mi görünmek istiyordun?" "Evet, öyle," dedi Charmain meydan okurcasına. Bayan Baker iç geçirdi. "Hayatım, keşke bu kadar küstahça konuşmasan. İnsanlar bu tür şeylerden hoşlanmazlar biliyorsun. Ama seni iyi gördüğüme çok sevindim. Gece boyunca uyuyamadım. Yağmuru dinleyip bu evin çatısının akmaması için dua ettim."

"Akmıyor," dedi Charmain.

"Ya da bir pencereyi açık bırakmamış olman için," diye ekledi annesi.

Charmain ürperdi. "Hayır, pencereyi kapadım," derken Peter'ın o sırada luboğun çayırına bakan pencereyi açtığından emindi. "Endişelenecek bir şey yok anne," diye yalan söyledi.

"Şey, doğrusunu istersen birazcık endişeliydim," dedi Bayan Baker. "İlk defa evinden uzaktasın. Babanla da konuştuk. Doğru düzgün beslenmiyor olabileceğini söyledi." Kadın yanında getirdiği tıkış tıkış dolu nakışlı çantayı gösterdi. "Bunun içine biraz daha yiyecek koydu. Gidip mutfağa bırakayım," deyip Charmain'in yanından geçti ve mutfak kapısına yöneldi.

Olamaz, İmdat! diye geçirdi aklından Charmain. Nakışlı çantayı –her ne kadar içinden sertçe kapmak geçtiyse de– nazik ve medeni olduğunu umduğu bir şekilde tutup, "Sen zahmet etme anne. Birazdan bunu götürür, diğerini getiririm..." dedi.

"Yok yok. Zahmet falan olmaz, canım," diye itiraz eden annesi çantayı bırakmadı.

"...çünkü önce sana bir sürprizim var," diye atıldı Charmain. "Oturman lazım. Şu kanepe pek rahattır, anne." Üstelik arkası mutfağa dönük. "Sen de otur, Sempronia Yenge."

"Ama çantayı bırakmam bir dakika bile sürmez," dedi Bayan Baker. "Mutfak masasının üstüne koyarsam..." Charmain boştaki elini salladı, diğer eliyle çantayı canı pahasına tutuyordu. "Büyük Amca William!" diye haykırdı. "Sabah kahvesi! Lütfen!"

Büyük Amca William'ın şefkatli sesi boşlukta yankılanarak kızın yüreğine su serpti. "Köşedeki yemek arabasını tıklat, canım ve, 'Sabah Kahvesi,' de."

Hayretten ağzı açık kalan Bayan Baker sesin nereden geldiğini bulmak için etrafına bakındı. Meraklı görünen Sempronia Yenge ise arabaya gidip güneş şemsiyesiyle üstünü tıklattı ve, "Sabah Kahvesi?" dedi.

Oda bir anda sıcak kahve kokusuyla doldu. Yemek arabasının üzerinde buharı tüten uzun bir gümüş kahve demliği, yaldızlı minik fincanlar, yaldızlı bir krema sürahisi, gümüş bir şekerlik ve şekerli minik keklerle dolu bir tabak belirdi. Bayan Baker öylesine şaşkındı ki nakışlı çantayı bıraktı. Charmain onu hemen en yakındaki koltuğun ardına sakladı.

"Çok zarif bir büyü," dedi Sempronia Yenge. "Berenice, gel de şuraya otur. Charmain de arabayı kanepenin önüne çeksin."

Afallamış görünen Bayan Baker söyleneni yaptı ve ziyaretin zarif, saygın bir sabah kahvesine dönüştüğünü gören Charmain'in yüreğine su serpildi. Sempronia Yenge fincanlara kahve dökerken Charmain şekerli kek ikram etti. Charmain mutfak kapısına dönük hâlde Sempronia Yenge'ye kek sunarken, kapı açıldı ve keklerin kokusunu aldığı anlaşılan Başıboş'un dev kafası ortaya çıktı.

"Git buradan, Başıboş!" dedi Charmain. "Hoşt! Ciddiyim! O hâldeyken içeri gelemezsin. Git!"

Başıboş efkarla baktı ve gür bir şekilde iç geçirip geri çekildi. Ellerinde ağzına kadar dolu birer fincan kahveyi dikkatle tutan Bayan Baker ile Sempronia Yenge dönüp Charmain'in kiminle konuştuğuna bakana kadar Başıboş gitmiş ve kapı kapanmıştı.

"O da kimdi?" diye sordu Bayan Baker.

"Hiç kimse," diye geçiştirdi Charmain. "Sadece Büyük Amca William'ın bekçi köpeğiydi. Çok açgözlü bir..." "Burada bir köpek var, ha!" diye kızının sözünü kesti Bayan Baker büyük bir endişeyle. "Bundan hiç hoşlanmadım, Charmain. Köpekler pis olur. Üstelik seni ısırabilir! Umarım onu bir yere zincirlemişsindir."

"Hayır, hayır, bu köpek çok temiz. Üstelik itaatkâr," dedi Charmain ama son söylediğinin doğru olup olmadığından emin değildi. "Sadece... sadece çok fazla yiyor. Büyük Amca William ona diyet yaptırmaya çalışıyordu, bu yüzden şimdi bu keklerin peşinde..."

Mutfak kapısı tekrar açıldı. Bu sefer kapının kenarından Peter'ın yüzü gözüktü. Oğlanın ifadesinden söyleyecek önemli bir şeyinin olduğu anlaşılıyordu. Sempronia Yenge'nin süslü elbisesini ve Bayan Baker'ın şıklığını fark edince bu ifade dehşete dönüştü.

"İşte gene geldi," dedi Charmain çaresizce. "Başıboş, git bakayım!"

Peter vaziyeti çakarak Sempronia Yenge dönüp onu görmeden evvel kayboldu. Bayan Baker'ın her zamankinden daha kaygılı bir hâli vardı.

"Çok fazla endişe ediyorsun, Berenice," dedi Sempronia Yenge. "Köpeklerin pis kokulu, kirli ve gürültücü olduklarını kabul ediyorum fakat bir evi güvende tutma konusunda hiçbir şey bir bekçi köpeğiyle yanşamaz. Charmain'in başında böyle bir köpek olduğu için sevinmelisin."

"Öyle galiba," diyerek hemfikir olan Bayan Baker'ın sesi hiç de ikna olmuş gibi çıkmıyordu. "Ama... ama sen bana bu evin büyük amcanın şeyleriyle... ece... sihir sanatıyla korunduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, korunuyor," diye atıldı Charmain. "Burası çok güvenli."

"Elbette öyle," dedi Sempronia Yenge. "Bildiğim kadarıyla davet edilmeyen hiçbir şey kapı eğişini aşamaz."

Bir kobold, Sempronia Yenge'yi yalanlamasına yemek arabasının yanında beliriverdi. "Hey, buraya bakın!" dedi küçük mavi yaratık.

Bayan Baker çığlık atarak kahve fincanını sıkı sıkı tuttu. Sempronia Yenge eteğini haşmetli bir edayla topladı. Şaşırdığı anlaşılan kobold önce onlara, sonra da Charmain'e uzun uzun baktı. Bu yaratık o bahçıvan kobold değildi. Burnu daha büyük, mavi kıyafeti daha şıktı ve emir vermeye alışkın bir tavrı vardı.

"Sen koboldların önde gelenlerinden misin?" diye sordu Charmain.

"Eh," dedi kobold biraz şaşırarak, "öyle denebilir. Buraların reisiyim ben. Adım Timminz. Bu heyetin başında ben varım ve hepimizin canı sıkkın. Büyücünün burada olmadığı veya bizi görmek istemediği söyleniyor."

Charmain yaratığın giderek sinirlendiğini görebiliyordu. Hemen lafa girdi. "Doğru. Büyücü burada değil. Hastalandı. Elfler onu iyileştirmek için alıp götürdüler. Yokluğunda evine ben göz kulak oluyorum."

Kobold kocaman mavi burnunun üzerinden kıza ters ters baktı. "Doğru mu söylüyorsun?"

Sabahtan beri birileri yalan söylediğimi düşünüyor! diye düşündü Charmain öfkeyle.

"Kesinlikle doğru," dedi Sempronia Yenge. "William Norland şu an burada değil. Lütfen git sevgili kobold, Zavallı Bayan Baker'ı korkutuyorsun."

Kobold ona ve ardından Bayan Baker'a dik dik baktı. "Öyleyse," dedi Charmain'e, "bu anlaşmazlığın çözüleceğini hiç sanmam. Hem de asla!" Ve geldiği kadar çabuk bir şekilde oradan ayrıldı.

"İnanamıyorum!" dedi Bayan Baker göğsünü tutarak. "Ne kadar küçük! Ne kadar mavi! İyi de içeri nasıl girdi? Dikkat et de eteğinin altına kaçmasın, Charmain!"

"O sadece bir kobolddu," dedi Sempronia Yenge. "Kendini toparla, Berenice. Koboldlar genelde insanlarla iyi geçinmezler, o yüzden burada ne aradığına dair hiçbir fikrim yok. Ama herhalde Büyük Amca William'ın o yaratıklarla birtakım ilişkileri vardı. Büyücüleri anlamak imkânsızdır."

"İşe bak, kahveyi dökmüşüm," diye feryat etti Bayan Baker eteğini silerken.

Charmain fincanı aldı ve annesini yatıştırmak için tekrar kahve doldurdu. "Bir kek daha ye, anne," dedi tabağı uzatarak. "Büyük Amca William'ın bahçıvanı bir kobold. İlk tanıştığımızda o da sinirliydi."

"Bahçıvanın oturma odasında ne işi var?" diye sordu Bayan Baker.

Sık sık olduğu gibi Charmain, annesine laf anlatırken akla karayı seçiyordu. Aptal değil, sadece geniş düşünmüyor, diye geçirdi aklından. "O başka bir kobolddu," diye söze başladı.

Mutfak kapısı tekrar açıldı ve Başıboş odaya daldı. Tekrar eski boyutuna dönmüştü. Bu da kobolddan bile daha ufak ve hâlinden çok hoşnut olduğu anlamına geliyordu. Köpek neşeyle Charmain'in yanına gidip burnunu kek tabağına doğru kaldırdı.

"Eh be, Başıboş," dedi Charmain. "Üstelik bir ton kahvaltı ettin!"

"Bekçi köpeği bu mu?" diye sordu Bayan Baker titrek bir sesle.

"Eğer öyleyse bir fareyi bile alt edemez," dedi Sempronia Yenge. "Ne kadar kahvaltı etti demiştin?"

"Elli tabak dolusu köpek maması yedi," dedi Charmain hiç düşünmeden.

"Elli ha!" dedi annesi.

"Abartıyordum," dedi Charmain.

Herkesin kendisine baktığını gören Başıboş çenesini ön patilerine dayayarak yalvarır gibi yaptı. Hâli sahiden de içler acısıydı. Charmain bunu yırtık kulaklarından birini ustaca eğmesine bağladı.

"Ah, ne şeker bir kuçu bu!" diye bağırdı Bayan Baker. "Acıktın mı sen bakayım?" Kadın yediği kekin kalanını Başıboş'a verdi. Köpek ikramı kibarca alıp tek lokmada yuttu ve yalvarmayı sürdürdü. Bayan Baker ona tabaktan bir parça kek daha verdi. Bunun üzerine Başıboş her zamankinden daha içten yakarmaya başladı.

"Midemi bulandırıyorsun," dedi Charmain köpeğe.

Sempronia Yenge de kibar davranarak Başıboş'a bir parça kek uzattı. "Belirtmeliyim ki," dedi Charmain'e, "başında bu fev-

kalade hayvan varken güvenlik için endişelenmene gerek yok. Ama aç kalabilirsin, o ayrı mesele."

"Havlama konusunda oldukça başarılı," dedi Charmain. Dalga geçmene gerek yok, Sempronia Yenge, diye düşünmekten de geri kalmadı. Onun bir bekçi köpeği *olmadığını* biliyorum. Ama Charmain bunu aklından geçirir geçirmez Başıboş'un aslında kendisini koruduğunu fark etti. Hayvan normal boyutuna dönerek Bayan Baker'ın dikkatini koboldlardan, mutfaktan veya Charmain'in başına gelebileceklerden tamamen uzaklaştırmıştı. Charmain öyle minnettar hissediyordu ki Başıboş'a bir parça kek verdi. Köpek burnunu onun eline sürterek teşekkürlerini sundu, sonra da büyük bir beklentiyle Bayan Baker'a doğru döndü.

"Ah, ne kadar şeker!" dedi Bayan Baker iç geçirerek ve köpeği beşinci kekle ödüllendirdi.

Hayvan patladı patlayacak, diye düşündü Charmain. Yine de Başıboş sayesinde ziyaretin geri kalanı son derece huzurlu geçti, ta ki nihayet hanımlar gitmek için kalkana dek. "Aa, neredeyse unutuyordum!" diyen Bayan Baker cebini yokladı. "Bu mektup sana geldi, canım." Charmain'e üzerinde kırmızı balmumu mühür bulunan uzun, sert bir zarf uzattı. Zarfın üzerine titrek ve zarif bir elyazısıyla "Charmain Baker Hanımefendi'ye" yazılmıştı.

Charmain mektuba bakarken kalbinin, örse vuran bir demirci çekici gibi göğsünde güm güm çarptığım fark etti. Gözleri buğulandı. Eli titriyordu. Kral ona cevap yazmıştı. Adam sahiden de mektup göndermişti. Charmain mektubun Kral'dan geldiğini biliyordu. Zarfın üzerindeki adres, Büyük Amca William'ın çalışma odasında gördüğü aynı titrek elyazısıyla yazılmıştı. "Ah. Teşekkürler," derken sesinin sakin çıkmasına gayret etti.

"Aç da neymiş görelim, canım," dedi annesi. "Zarf pek de havalı duruyor. Sence içinde ne var?"

"Ah, hiçbir şey," dedi Charmain. "Sadece mezuniyet sertifikam."

Büyük hata! Annesi çığlığı bastı. "Ne? Ama baban okulda kalıp biraz yol yordam öğrenmeni istiyor, canım!" "Evet, biliyorum ama onuncu yılın sonunda herkese böyle bir sertifika veriyorlar," diye uydurdu Charmain. "Okuldan ayrılmak isteyenler olursa diye. Sınıftaki herkese bu sertifikadan yollanacak. Endişelenme."

Charmain'in dâhice olduğuna inandığı bu açıklamaya rağmen Bayan Baker rahatlamamıştı. Tam o sırada Başıboş arka patileri üzerinde doğrulup ön patilerini sevimli bir şekilde çenesinin altında tutmasaydı, Bayan Baker ortalığı velveleye verecekti.

"Ah, seni şeker şey!" dedi Bayan Baker keyifle. "Charmain, büyük amcan iyileştiğinde bu sevimli kuşuyu eve götürmene izin verirse karşı çıkmam. Hem de hiç." Charmain, Kral'ın mektubunu cebine sokup önce annesine, sonra da Sempronia Yenge'ye veda öpücüğü verdi. Sevinçle el sallayarak onları ortancaların arasındaki yoldan uğurladıktan sonra ön kapıyı kapadı ve derin bir oh çekti. "Teşekkürler, Başıboş!" dedi. "Sen ne kadar akıllı bir köpeksin!" Ön kapıya yaslanarak Kral'ın mektubunu açmaya başladı. Heyecandan titrerken mektupta olumsuz bir cevap göreceğini tahmin ediyordu. Ben olsam hayır derdim! diye geçirdi içinden.

Daha mektubu zarftan çıkarmamıştı ki Peter hızla diğer kapıyı açtı. "Gittiler mi?" diye sordu. "Sonunda gittiler mi? Yardımına ihtiyacım var. Başım sinirli koboldlarla belada."

6

Her Taraf Maviye Bürünüyor

Charmain iç geçirip Kral'ın mektubunu cebine koydu. Mektupta yazanları Peter'la paylaşmak gibi bir niyeti yoktu. "Niye?" diye sordu kız. "Niye sinirliler?"

"Gel de gör," dedi Peter. "Söyledikleri bana saçmalık gibi geldi. Onlara sorumluluğun sende olduğunu ve o cadılarla işin bitene kadar beklemeleri gerektiğini söyledim."

"Cadılar, ha!" dedi Charmain. "Biri benim annemdi!" "Eh, benim annem de cadı," dedi Peter. "Ayrıca tafta elbiselinin cadı olduğunu anlamak için şöyle bir bakmak yetiyor. Gel hadi."

Charmain oğlanın kendisi için açık tuttuğu kapıdan geçerken Peter'ın Sempronia Yenge konusunda muhtemelen haklı olduğunu düşündü. Bakerların saygın evindeki hiç kimse cadı lafını ağzına almazdı fakat Charmain, yıllardır kendine bile itiraf etmeye çekinse de Sempronia Yenge'nin bir cadı olduğunu düşünmüştü.

Mutfağa girer girmez Sempronia Yenge'yi unuttu. Her taraf koboldlarla doluydu. Farklı şekillerde iri burunlara sahip küçük mavi adamlar her yerdeydiler: masanın üzerindeki çaydanlıkların arasında, lavabodaki kirli tabakların üzerinde... Charmain'in gözüne küçük mavi kadınlar da ilişti, çoğu kirli çamaşır torbalarının üstüne tünemişti.

Daha ince burunları olan kadınların üstünde şık denebilecek fırfırlı etekler vardı. Keşke benim de böyle eteğim olsa, diye ge-

çirdi aklından Charmain. Tabii, daha büyüğü! İçeride o kadar çok kobold vardı ki Charmain şömineden artık neredeyse hiç kabarcık çıkmadığını ancak birkaç dakika sonra fark etti.

Charmain içeri adım attığı anda tüm koboldlar tiz bir sesle bağırdılar. "Anlaşılan tüm kabile burada," dedi Peter.

Charmain onun haklı olduğunu düşündü. "Pekálá," dedi bağırışların arasından. "Geldim işte. Sorun nedir?" Cevap olarak öyle bir bağırış koptu ki Charmain kulaklarını kapadı.

"Yeter!" diye bağırdı sonunda. "Hepiniz aynı anda haykırırsanız ağzınızdan çıkan tek kelimeyi bile anlayamam!" Bir sandalyenin üzerinde duran altı mavi adamın arasında, az önce oturma odasında karşılaştığı koboldu gördü –öyle bir burunu unutmak mümkün değildi. "Sen konuş. Adın neydi?"

Yaratık hafifçe eğilerek selam verdi. "Adım Timminz. Anladığım kadarıyla sen Charming Baker'sın ve büyücünün adına konuşuyorsun. Doğru mu?"

"Aşağı yukarı," dedi Charmain. Adını düzeltme gereği duymadı. Hem ayrıca kendisine Charming* denilmesi hoşuna gitmişti. "Sana büyücünün hasta olduğunu söyledim. Tedavi görmeye gitti."

"Öyle olsun," dedi Timminz. "Ama buradan *kaçmadığına* emin misin?"

Bu sözler üzerine mutfağın dört bir yanından öyle bir patırtı ve yuhalama yükseldi ki Charmain'in sesini duyurabilmesi için yine bağırması gerekti. "Sessiz olun! Tabii ki kaçıp gitmedi. Buradan ayrılırken yanındaydım. Durumu ağırdı ve elfler onu taşımak zorunda kaldı. Onu götürmeselerdi şimdiye ölmüş olurdu."

"Öyle diyorsan sana elbette inanıyoruz. Derdimiz büyücüyle ama belki sen bir çözüm bulabilirsin. Ve hiç de hoşnut olmadığımızı belirteyim. Bu çok uygunsuz bir durum," dedi Timminz somurtarak.

---

* (İng.) Alımlı. –*yhn*

"Nedir uygunsuz olan?" diye sordu Charmain. Timminz gözlerini kısarak burnunun gerisinden dik dik baktı. "Gülmek yok. Daha önce şikâyet ettiğimde büyücü bana gülmüştü."

"Gülmeyeceğime söz veriyorum," dedi Charmain. "Ee, sorun nedir?"

"Çok kızdık," dedi Timminz. "Hanımlarımız büyücünün bulaşıklarını yıkamayı reddettiler ve kendisi de yıkayamasın diye musluklarını söktük. Ama o gülümsemekle ve tartışacak gücü olmadığını söylemekle yetindi." "Dedim ya, çok hastaydı," dedi Charmain. "Artık bunu biliyorsun. Sadede gel."

"Sorun bahçede," dedi Timminz. "Önce Rollo şikâyette bulundu, gelip bakınca onun haklı olduğunu gördüm. Büyücü mavi çiçekli çalılar yetiştiriyor. Çiçekler için doğru ve makul bir renktir mavi. Ama sihir kullanarak çalılardan bazılarının yarısını pembe yapmış. Hatta yeşil ve beyaz olanlar bile var. Bu hem çirkin hem de yanlış." Peter daha fazla dayanamayıp, "Ama ortancalar zaten öyledir!" diye çıkıştı. "Daha önce de açıkladım! İstersen git bir bahçıvana sor. Tüm çalının altına mavilik tozu serpmezsen çiçeklerden bazıları pembe çıkar. Rollo bir bahçıvan. Bunu bilmesi gerekirdi."

Charmain tıkış tıkış mutfağa bakındıysa da mavi kobold sürüsünün arasında Rollo'yu göremedi. "Herhalde kesip biçmeyi çok sevdiği için sana şikâyette bulundu," dedi kız. "Bahse varım, büyücüye çalıları kesmek istediğini söyledi, büyücü de reddetti. Rollo daha dün akşam bana da sorup..."

Bunun üzerine Rollo, Charmain'in ayağının dibindeki mama tabağının arkasından fırlayıverdi. Kız onu kulak tırmalayıcı sesinden tanıdı. "Evet, ona sordum! Peki ne dese beğenirsiniz? Bana sadece kendi zevkimi düşündüğümü söyledi! O da en az büyücü kadar kötü!"

Charmain kobolda dik dik bakıp, "Sen baş belasının tekisin," dedi. "Sırf istediğin olmuyor diye sorun çıkarıyorsun!"

Rollo kolunu havaya kaldırdı. "Duydunuz mu? Duydunuz mu? Burada kim haksız: O mu, ben mi?"

Mutfağın her yanından korkunç bir gürültü yükseldi. Timminz bağırarak sessizlik istedi ve patırtı tek tük homurdanmalara dönüşünce, "Peki, şimdi o yüzkarası çalıların kesilmesine izin veriyor musun?" diye sordu.

"Hayır, vermiyorum," dedi Charmain. "Onlar Büyük Amca William'ın çalıları. Yokluğunda ona ait şeylere göz kulak olmam gerekiyor. Ayrıca Rollo sadece kendi zevkini düşünüyor."

Timminz kaşlarını çattı. "Son sözün bu mu?"

"Evet," dedi Charmain. "Bu."

"Öyleyse kendi başınasın," dedi Timminz. "Bundan böyle hiçbir kobold senin için kılını bile kıpırdatmayacak."

Bu lafın üzerine çekip gittiler. Mavi kalabalık, arkalarında hafif bir esinti ve şöminede gürül gürül yanan bir ateş bırakarak bir anda çaydanlıkların, köpek maması tabaklarının ve kirli çanak çömleğin arasında kayboldu. "Aptallık ettin," dedi Peter.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Charmain öfkeyle. "Çalıların böyle olmaları gerektiğini söyleyen şendin. Üstelik Rollo'nun onları kasıtlı olarak kışkırttığını gördün. Evine döndüğünde Büyük Amca William'ın bahçesini harap hâlde bulmasına izin veremezdim, değil mi?"

"Evet ama akıllıca davranabilirdin," diye üsteledi Peter. "Büyü kullanarak tüm çiçekleri maviye çevireceğimizi falan söylemeni beklerdim."

"Öyle desem bile Rollo her şeyi kesmek isteyecekti," dedi Charmain. "Dün akşam ona izin vermeyince bana oyunbozan dedi."

"Onları daha beter kızdıracağına," dedi Peter, "Rollo'nun gerçek yüzünü görmelerini sağlayabilirdin."

"En azından Büyük Amca William gibi onlara gülmedim," karşılığını verdi Charmain. "Koboldları o kızdırdı, ben değil!"

"Öyle yaparak başına ne işler açmış baksana!" dedi Peter.

"Musluklarını çalıp tüm bulaşıklarını kirli bıraktılar. Ve şimdi bizim banyodan sıcak su alamadan bunları yıkamamız gerekecek."

Charmain kendini bir sandalyeye atıp Kral'ın mektubunu tekrar açmaya başladı. "Niye yıkayacakmışız ki?" dedi. "Zaten nasıl bulaşık yıkanacağına dair en ufak bir fikrim yok."

Peter çok şaşırmıştı. "Yok mu? Nasıl yani?"

Charmain zarfı açıp içinden güzel, kalın ve katlı bir kâğıt çıkardı. "Annem beni saygın yetiştirdi," dedi. "Bulaşıkların yanına yaklaştırmadığı gibi mutfağa da hiç sokmadı."

"İnanmıyorum!" dedi Peter. "Böyle şeyleri bilmemenin neresi saygın? Bir kalıp sabunla ateş yakmak mı saygın oluyor?"

"O bir kazaydı," dedi Charmain kibirli bir edayla. "Lütfen sessiz ol da mektubumu okuyayım." Kız gözlüğünü burnuna yerleştirip kâğıdı açtı.

"Sevgili Bayan Baker," diye okumaya başladı.

"Eh, ben her şeye rağmen elimden geleni yapacağım," dedi Peter. "Küçük mavi insan kalabalığının gözümü korkutmasına izin verirsem ne olayım. Senin de bana yardım edecek kadar gururlu biri olduğuna inanıyorum."

"Kapa çeneni," diyen Charmain mektubuna yoğunlaştı.

Sevgili Bayan Baker,

Bize yardım teklifinde bulunmanız büyük incelik. Normalde kızımız Prenses Hilda bize yardımcı olur. Fakat Prenses bazı önemli ziyaretçiler ağırlaması gerektiğinden kütüphanedeki işine ara vermek durumunda kalacak. Bu sebepten nazik teklifinizi geçici olarak kabul ediyoruz. Önümüzdeki çarşamba sabahı, saat on otuz civarında Kraliyet Köşkü'ne teşrif ederseniz sizi kütüphanemize buyur etmekten ve gerekli çalışma talimatlarını vermekten şeref duyacağız.

Takdir ve minnetimizle, Adolphus Rex Norlandi Alti

Charmain'in kalbi hızla çarpıyordu. Mektubun sonuna ulaşmadan inanılmazın gerçekleştiğini anlamadı: Kral onun Kraliyet Kütüphanesinde çalışmasına izin vermişti!

Gözleri yaşlarla doldu. Bugün çarşamba mıydı? Yoksa fırsatı kaçırmış mıydı?

Bunları düşünürken kulağına Peter'ın kirli tencere tavaları sağa sola çarpması ve iç kapıya giderken önüne çıkan mama tabaklarını tekmelemesi çalınıyordu. Sonra Peter'ın geri döndüğünü duydu.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu Charmain.

Peter elindeki büyük bir tavayı ateşin üzerine bırakınca bir tıslama çıktı. "Büyücünün sabunları nereye koyduğunu söylersen soruna cevap veririm," dedi.

"Kahretsin!" dedi Charmain. "Kilerdeki bir heybenin içinde. Hangi günde olduğumuzu söyle artık."

"Bezler," dedi Peter. "Bana bezlerin de nerede olduğunu söyle. Şimdi kilerde iki tane daha çamaşır torbası olduğunun farkında mısın?"

"Bezler nerede bilmiyorum," dedi Charmain. "Bugün günlerden ne?"

"Önce bezler," dedi Peter. "Büyücü benim sorularıma cevap vermiyor."

"Geleceğini bilmiyordu," dedi Charmain. "Yoksa bugün çarşamba mı?"

"Nasıl bilmediğini anlamıyorum," dedi Peter. "Mektubumu almıştı. Ona bezleri sor."

Charmain iç geçirip, "Büyük Amca William," dedi, "bu aptal oğlan bezlerin nerede olduğunu öğrenmek istiyor."

"Bezleri neredeyse unutuyordum, canım. Masa çekmecesindeler," dedi şefkatli ses.

"Bugün salı," diyen Peter çekmeceye doğru atıldı ve öyle sert asılarak açtı ki onu neredeyse Charmain'in kucağına düşürüyordu. Tomarla el havlusu ve kurulama bezini alırken, "Bugünün

salı olması gerektiğini biliyorum çünkü evden cumartesi günü ayrıldım ve buraya yürümem üç günümü aldı. Tatmin oldun mu?" dedi.

"Teşekkürler," dedi Charmain. "Çok naziksin. Korkarım yarın kente inmem gerekiyor. Gün boyu orada kalabilirim."

"Öyleyse ne şanslısın ki buraya senin yerine göz kulak olacak biri var!" dedi Peter. "Orada ne yapacaksın?" "Kral yardımımı istedi," dedi Charmain büyük bir ağırbaşlılıkla. "İnanmıyorsan bunu oku."

Peter mektubu alıp gözden geçirdi. "Anlıyorum," dedi. "Aynı anda iki farklı yerde bulunma sözü verdin. Aferin sana. Madem ki *şimdilik* buradasın, şu kahrolası tabaklar konusunda bana yardım edebilirsin, değil mi?" "Niyeymiş? Onları ben kirletmedim ki," dedi Charmain. Mektubu cebine sokup ayağa kalktı. "Ben bahçeye çıkıyorum."

"Onları ben de kirletmedim," dedi Peter. "Ayrıca koboldları kızdıran *senin* amcandı."

Charmain hiç konuşmadan oğlanın yanından geçerek oturma odasına yöneldi.

"Yaptığının saygınlıkla hiç alakası yok!" diye bağırdı Peter. "Sen sadece tembelsin."

Charmain hiç umursamayarak ön kapıya doğru ilerledi. Başıboş yalvarırcasına onun ayaklarına dolanıp duruyordu fakat Charmain köpekle uğraşamayacak kadar Peter'a kızgındı. "Durmadan eleştiriyor. Buraya geldiğinden beri hiç rahat vermedi. Sanki o çok mükemmel de!" dedi evin ön kapısını açarken.

Karşılaştığı manzara karşısında Charmain'in nefesi kesildi. Koboldlar sıkı çalışmışlardı. Hem de çok sıkı.

Evet, Charmain istemediği için çalıları kesmemişlerdi fakat pembe renkli çiçeklere ek olarak mor ve beyaz olanların da çoğunu koparmışlardı. Bahçe yolu pembe ve leylak ortancalarla doluydu ve Charmain daha da fazlasının çalıların etrafına saçıl-

mış olduğunu görebiliyordu. Hiddetle bağırarak onları toplamak için yerinden fırladı.

"Tembelim, öyle mi?" diye homurdandı ortancaları eteğinde toplarken. "Ah, zavallı Büyük Amca William! Bu ne rezalet. O bütün renkleri seviyordu. Ah, o korkunç mavi canavarlar!"

Charmain eteğinde topladığı çiçekleri çalışma odasının dışındaki masanın üzerine boşaltırken duvarın yanında bir sepet keşfetti. Çalıların yanına dönmeden önce onu da aldı. Başıboş etrafta gezinip sağı solu kokladığı sırada Charmain çiçekleri sepete toplamakla meşguldü. Koboldların mavi çiçekleri her zaman diğerlerinden ayırt edemediklerini görünce zalim zalim kıkırdadı. Yeşile kaçanların çoğunu ve lavanta renkli bazılarını ellememişlerdi. Bir de çalılardan biriyle büyük sorun yaşadıkları anlaşılıyordu çünkü çalıdaki her çiçeğin içi pembe, dışı ise maviydi. Çalının etrafındaki minik ayak izlerinin sayısına bakılırsa orada bir toplantı düzenlemişlerdi. Sonunda çalının bir tarafındaki çiçekleri kesmişler, diğer tarafındakileriyse bırakmışlardı.

"Gördünüz mü? Hiç de kolay değil," dedi Charmain yüksek sesle, etrafta kendisini dinleyen koboldların olabileceğini düşünerek. "Yaptığınız düpedüz suç. Umarım kendinizden utanıyorsunuzdur." Son sepeti de masaya götürürken, "Suç bu, suç. Çok kötü bir davranış. Küçük canavarlar," diye homurdanmaya devam etti. En azından Rollo'nun yakında bir yerden kendisini dinlediğini umuyordu.

Çiçek başlarından bazılarının oldukça uzun sapları vardı. Charmain pembe, açık mor ve yeşilimsi beyaz renkteki bu çiçeklerden büyük bir buket yaptı. Geri kalanları da güneşte kurusunlar diye masaya yaydı. Bir yerlerde ortancaların kurutulduğunda bile renklerini koruduğunu ve kışın dekorasyon amaçlı kullanılabildiklerini okuduğunu hatırlıyordu. Büyük Amca William bunu görse çok hoşuna giderdi, diye düşündü Charmain.

"Oturup bol bol kitap okumak epey faydalıymış, öyle değil mi?" diye konuştu havaya. Fakat artık kendini dünyaya veya belki de Peter'a karşı haklı göstermeye çalıştığının çünkü Kral'dan mektup aldığı için şımardığının farkına varmıştı. "Eh, neyse," dedi Charmain. "Gel hadi, Başıboş."

Köpek, Charmain'in peşinden eve doğru yürüdü ama mutfak kapısına yaklaşırken durdu ve tir tir titreyerek geriledi. Charmain içeri girdiğinde bunun sebebini anladı. Peter bir yerlerden mutfak önlüğü bulmuş ve tüm bulaşıkları yere güzelce dizmişti. Oğlan suçlamasına baktı ona. "Aman ne güzel," dedi. "Bulaşıkları yıkamaya yardım etmeni istiyorum, sense gitmiş çiçek topluyorsun!" "Yok, öyle değil," dedi Charmain. "O canavar koboldlar bütün pembe çiçekleri kesmişler."

"Kesmişler, ha?" dedi Peter. "Aman pek üzüldüm! Amcan eve döndüğünde bayağı kızacak, öyle değil mi? Çiçeklerini yumurtaların olduğu o çanağa koyabilirsin." Charmain masanın üzerindeki çaydanlıkların arasına tıkıştırılmış sabun tozu çuvalının yanındaki yumurta dolu kâseye baktı. "Peki, yumurtaları nereye koyacağız? Bir dakika." Banyoya gidip ortanca buketini lavaboya bıraktı. İçerisinin son derece rutubetli olması pek de hayra alamet değildi ama Charmain buna kafa yormaktan kaçındı. Mutfağa dönüp, "Şimdi bu çaydanlıkları ortancaların dibine boşaltacağım," dedi.

"İşten kaytarmak için iyi bahane," dedi Peter. "O iş birkaç saatini alır. Sence bu su ısınmış mıdır?"

"Daha sadece buhar çıkıyor," dedi Charmain. "Sanırım fokurdayana kadar beklemen lazım. Ayrıca yapacağım iş birkaç saatimi almayacak. İzle de gör." İki büyük tenceresi bir kenara çekip çaydanlıkları içlerine boşaltmaya başladı. "Tembel olmanın faydaları da yok değil hani," derken, boşalttığı çaydanlığın masaya geri koyar koymaz ortadan kaybolduğunu fark etti.

"Bari bir tanesini bırak," dedi Peter kaygıyla. "Sonra sıcak bir şeyler içmek isteyebiliriz."

Charmain son çaydanlığı sandalyenin üstüne koydu ama o da kayboluverdi.

"Eh, neyse," dedi Peter.

Oğlanın dostça davranmaya çalıştığını gören Charmain, "Ben bunları boşalttıktan sonra oturma odasında akşamüstü çayı içebiliriz. Hem annem buraya geldiğinde yanında bir çanta dolusu yiyecek daha getirdi," dedi.

Peter'ın hemen keyfi yerine geldi. "Öyleyse bulaşığı bitirdiğimizde doğru düzgün bir yemek yiyebiliriz," dedi. "Ama ne dersen de, önce bu işi halledeceğiz."

Peter tüm itirazlarına rağmen Charmain'i yardıma zorladı. Charmain bahçeden döner dönmez Peter onun elindeki kitabı alıp beline bağlayacağı bir bez verdi, sonra da kızı mutfağa götürdü. İşte o anda gizemli ve korkunç bir süreç başladı. Peter kızın eline bir bez daha tutuşturdu. "Ben yıkayayım, sen kurula," diyerek içinden buharlar yükselen tencereyi ateşten aldı ve sıcak suyun yarısını lavaboya serpiştirilmiş sabun tozlarının üstüne döktü. Tulumbadan bir kova soğuk su çekti ve onun da yarısını lavaboya döktü.

"Niye öyle yapıyorsun?" diye sordu Charmain. "Haşlanmamak için," yanıtını veren Peter hazırladığı karışımın içine önce bıçaklarla çatalları, sonra da tabak yığınlarını bıraktı. "Sen hiçbir şey bilmez misin?"

"Hayır," dedi Charmain. Okuduğu onca kitabın içinde nasıl bulaşık yıkanacağının açıklanması bir yana, bulaşık sözcüğünün bile geçmediğini fark etti kızgınlıkla. Peter'ın bulaşık bezi kullanarak desenli bir tabağın üzerinde kalmış yemek artıklarını yıkamasını izledi. Tabak köpüklerin içinden pırıl pırıl ve tertemiz çıktı. Oğlanın hareketleri Charmain'in hoşuna gitmiş, hatta bunun bir tür sihir olduğunu düşünmeye başlamıştı. Peter'ın tabağı

durulamak için diğer kovaya batırdığını gördü. Sonra oğlan tabağı ona uzattı. "Bununla ne yapacağım?" diye sordu Charmain.

"Silerek kurulayacaksın elbette," diye cevapladı Peter. "Sonra da masaya bırak."

Charmain denedi. Dakikalarca çabaladı. Bez tabaktaki suyu sanki hiç çekmiyordu ve tabak ikide bir elinden düşecek gibi oluyordu. Silme konusunda Peter'ın yıkama işinde olduğundan çok daha yavaş olduğu için kısa süre sona oğlanın yanında bir tabak yığını yükseldi. Peter sabırsızlanmaya başlıyordu. Doğal olarak tam da bu noktada en güzel desenli tabak Charmain'in elinden kayıp yere düştü. O tuhaf çaydanlıkların aksine tabak hemen kırıldı.

"Ah," dedi Charmain yerdeki parçalara bakarak. "Bunları nasıl birleştireceğiz?"

Peter gözlerini devirip, "Birleştirmeyeceğiz," dedi. "Bir tabak daha düşürmemeye çalış yeter." Ardından tabağın parçalarını toplayıp başka bir kovaya attı. "Artık *ben* kurulayacağım. Yıkama işini sen yap, yoksa bütün gün uğraşacağız." Peter artık kahverengiye çalan suyu boşaltıp lavabodaki bıçakları, çatalları ve kaşıkları durulama kovasına attı. Charmain onları tertemiz görünce şaşırmadan edemedi.

Peter'ın lavaboyu tekrar sabun ve sıcak suyla doldurmasını seyrederken onun daha önce işin kolay kısmını üstlendiğini düşündü Charmain.

Yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Yıkama işi hiç de kolay değildi. Charmain'in her bir kirli tabağı yıkaması dakikalar sürüyor ve bunu yaparken önü sırılsıklam oluyordu. Üstüne üstlük, Peter tabakları, bardakları, tavaları ve fincanları yeterince temizlenmedikleri gerekçesiyle sık sık geri uzatıyordu. Peter normal bulaşıklar bitene kadar onun köpek maması tabaklarına dokunmasına izin vermedi. Charmain bundan hiç de hoşnut değildi. Başıboş mama tabaklarını öyle bir silip süpürmüştü

ki Charmain onları yıkamanın diğer bulaşıklardan daha kolay olacağını biliyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Charmain ellerinin köpüklü sudan kıpkırmızı ve kırışıklarla dolu olarak çıktığını görünce dehşete kapıldı.

"Hastalanmış olmalıyım!" dedi. "Korkunç bir deri hastalığına yakalanmışım!"

Peter ona gülünce de kızıp alındı.

Bu korkunç iş bir süre sonra nihayet bitti. Üstü başı sırılsıklam ve elleri buruş buruş olan Charmain surat asarak *On İki Dallı Değnek*'i okumak üzere oturma odasına yollandı ve yıkanan bulaşıkları kilere dizme işini Peter'a bıraktı. Bir süre kitap okumazsa delirecekmiş gibi hissediyordu. Gün boyu tek kelime bile okumaya fırsat bulamadım, diye geçirdi aklından.

Peter elinde ortancalarla dolu bir vazoyla çıkagelince Charmain'in okuması erkenden bölündü. Oğlan vazoyu Charmain'in önündeki sehpaya bıraktı. "Annenin getirdiğini söylediğin o yiyecekler nerede?"

"Ne?" diye sordu Peter'a bitkilerin arasından bakarak

"*Yemek*, dedim," diye tekrarladı oğlan.

Başıboş da kızın bacağına yaslanıp inleyerek Peter'a arka çıktı.

"Ah," dedi Charmain. "Evet. Yiyecek. Yerken tek bir tabak bile kirletmeyeceğine söz verirsen biraz alabilirsin."

"Sorun değil," dedi Peter. "Öyle açım ki halıya dökülenleri bile yalayabilirim."

Charmain okumasına gönülsüzce ara verip koltuğun arkasından yiyecek çantasını çıkardı. Üçü birlikte Bay Baker'ın birbirinden güzel böreklerini Akşamüstü Çayı eşliğinde mideye indirdiler. Bu dolu dolu yemeğin sonunda Charmain içinde ortancaların olduğu vazoyu ortalık yerden kaldırmak için yemek arabasının üzerine koydu. Ama sonra dönüp baktığında vazo yok olmuştu.

"Acaba nereye gitti?" dedi Peter.

"İstersen arabanın üstüne otur da öğren," diye önerdi Charmain.

Fakat Peter o kadar aşırıya kaçma gereği duymayınca Charmain hayal kırıklığına uğradı. Yemek yerken Peter'ı Montalbino'ya geri göndermenin yollarını düşünmüştü. Aslında oğlandan tam olarak hoşlanmıyor değildi. Sadece evi onunla paylaşmak sinirine dokunuyordu. Ayrıca onun bir sonraki isteğinin çamaşır torbalarını boşaltmak ve içlerindekileri yıkamak olacağını biliyordu. Bir şeyler daha yıkama fikri tüylerini diken diken ediyordu.

En azından yarın burada olmayacağım, diye geçirdi aklından. Böylece beni zorlayamaz.

Ansızın feci bir endişeye kapıldı. Kral'ı görecekti. Ona mektup yazmakla delilik etmişti ve şimdi sahiden de gidip onu *görecekti*. İştahı bir anda kaçtı. Elindeki son kremalı çörekten başını kaldırınca dışarıda havanın kararmış olduğunu gördü. İçerideki sihirli ışık odaya güneşinkine benzer altın sarısı bir aydınlık veriyordu fakat pencereler karanlıktı.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Charmain. "Önümde uzun bir gün var."

"Şu Kral'ın azıcık aklı varsa," dedi Peter, "seni görür görmez başından savar. Hem böylece buraya dönüp çamaşır yıkayabilirsin."

Her iki olasılıktan da ödü patladığı için Charmain karşılık vermedi. Kafası dağılsın diye *Bir Şeytan Çıkarıcının Anıları*'nı aldı ve sert adımlarla kapıya yürüyüp yatak odalarının bulunduğu sol tarafa döndü.

7

Bir Sürü İnsan Kraliyet Köşkü'ne Geliyor

Charmain kötü bir gece geçirdi. Bunun sebeplerinden biri hiç şüphe yok ki *Bir Şeytan Çıkarıcının Anıları*'ydı Birçok perili ev ve tuhaf yerde bolca vakit geçirdiği açıkça anlaşılan yazar, gezip gördüğü yerleri öyle gerçekçi bir dille betimlemişti ki Charmain'in kafasında hayaletlerin gerçekliğine ve genellikle pek sevimli olmadıklarına dair en ufak bir kuşku kalmamıştı. Charmain gecenin büyük bölümünü tir tir titreyerek ve ışıkları nasıl yakacağını bilmiş olmayı dileyerek geçirdi.

Huzursuzluğunun bir diğer sebebi de, yastığının üzerinde uyumaya hakkı olduğuna canı gönülden inanan Başıboş'tu.

Fakat asıl sebep, Charmain'in tedirginliği ve saatin kaç olduğunu bilmemesiydi. Sık sık uyanıyor ve fazla uyumuş gibi hissediyordu. Gri şafakta bir kez daha uyandığında kuş cıvıltılarını duydu ve kalkmaya karar verdi fakat her nasılsa yine uykuya daldı. Tekrar uyandığında hava günlük güneşlikti.

"Olamaz!" diye haykırarak üzerindeki örtüyü savurunca Başıboş'u da kazara yere fırlattı. Bir kenara ayırdığı güzel giysilerini almak için oda boyunca yalpalayarak koşturdu. En iyi yeşil eteğini giyerken nihayet ne yapması gerektiğini düşünebildi. "Büyük Amca William," diye seslendi, "saatin kaç olduğunu nasıl bileceğim?"

"Sol bileğine hafifçe vur," dedi şefkatli ses, "ve sadece, 'Saat', de, canım." Charmain sesin öncekinden daha alçak ve zayıf ol-

duğu gibi bir fikre kapıldı. Sebebin Büyük Amca William'ın iyiden iyiye zayıf düşmesi değil de, sihrin etkisinin azalmaya başlaması olduğunu umuyordu.

"Saat?" dedi koluna vurarak.

Charmain bir ses duymayı veya bir saatin ortaya çıkmasını bekliyordu. Yukarı Norland halkı saatlere pek düşkündü. Kendi evinde, bir tanesi tuvalette olmak üzere, tam on yedi saat vardı. Büyük Amca William'ın evinde bir tane bile guguklu saat göremeyince az da olsa şaşırmıştı fakat tam o anda saatin kaç olduğunu öylece *biliverince* bunun nedenini anladı. Saat sekizdi. "Ben oraya yürüyene kadar bir saat daha geçecek!" diye bağırarak en güzel ipek bluzunu giydi ve hemen banyoya koştu.

Saçını yaparken her zamankinden daha tedirgindi. Omzuna düşen pas kızılı atkuyruğuyla aynadaki yansıması aşırı derecede genç görünüyordu. Okullu bir kız çocuğu olduğumu şıp diye anlayacak, diye düşündü Charmain. Fakat buna kafa yoracak vakti yoktu. Banyodan fırladığı gibi kapıdan sola döndü ve sıcak, derli toplu mutfağa daldı.

Lavabonun yanında artık beş tane çamaşır torbası duruyor olsa da Charmain aldırmadı. Acınası bir sesle inleyen Başıboş önce ona, sonra da çıtır çıtır yanan şömineye doğru koşturdu. Charmain tam şöminenin üstüne tıklatarak kahvaltı isteyecekti ki Başıboş'un derdini anladı. Köpek artık kuyruğunu şöminenin üstüne uzatamayacak kadar ufaktı. Bu yüzden Charmain kendisi için kahvaltı istemeden önce şömineye tıklatarak, "Köpek maması lütfen," dedi

Artık üstü boş olan masada aceleyle kahvaltı ederken ve Başıboş da ayaklarının dibindeki mama tabağını silip süpürürken Charmain mutfağın bu temiz ve tertipli hâlinin çok daha hoş göründüğünü gönülsüzce de olsa kabul etti. Sanırım Peter'ın faydası yok değil hani, diye geçirdi aklından, bir fincan kahve daha doldururken. Tam o sırada yine bileğine vurma ihtiyacı

hissetti. Dokuza altı dakika kaldığını hemen *bildi* ve panikle ayağa fırladı.

"Nasıl bu kadar geç kaldım?" dedi yüksek sesle ve şık ceketini almak üzere yatak odasına koştu.

Belki koşarken ceketini giydiğinden olacak, her nasılsa kapıdan yanlış döndü ve kendini çok tuhaf bir yerde buldu. Her yanından borular geçen ve ortasında üstü mavi kürkle örtülü büyük bir su tankının bulunduğu uzun, dar bir odadaydı. Tanktan şıpır şıpır su damlıyordu.

"Ah, kahretsin!" deyip kapıdan geri çıktı.

Kendini tekrar mutfakta buldu.

"En azından buradan nasıl çıkılacağını biliyorum," diyerek oturma odasına daldı ve ön kapıya koştu. Dışarıda, muhtemelen Rollo için konmuş süt şişesine takılıp düşmekten son anda kurtuldu. "O bunu hak etmiyor!" deyip ön kapıyı çarparak kapadı.

Kafası kopartılmış ortancaların arasındaki bahçe yolunu koşarak aştı ve bahçe kapısını da çarparak örttü. Sonra biraz yavaşladı çünkü Kraliyet Köşkü'ne koşarak gitmeyi denemek aptallıktı. Yine de oldukça süratli bir tempoda yürümeyi ihmal etmedi. Yoldaki ilk dönemeci aştığı sırada, evin bahçe kapısı bir kez daha çarptı. Charmain hızla geri döndü. Başıboş minik bacakları elverdiğince hızla koşuyordu. Charmain iç geçirerek ona doğru yürüdü. Kızın yaklaştığını gören Başıboş neşeyle sıçrayarak zevk içinde viyakladı.

"Hayır, Başıboş," dedi Charmain. "Benimle gelemezsin. Geri dön." Sert bir hareketle Büyük Amca William'ın evini işaret etti.

Başıboş her iki kulağını da eğdi ve yere otururak yalvardı.

"*Hayır!* diye buyurdu Charmain parmağıyla evi işaret ederek. "*Eve dön!*

Başıboş yere uzanıp zavallı, bembeyaz bir tüy yumağı hâline geldi. Kuyruğunun sadece ucu oynuyordu.

"Eeh!" dedi Charmain. Başıboş'un yolun ortasından kıpır-

damaya niyetinin olmadığını anlayınca onu yerden alıp Büyük Amca William'ın evine geri götürmek zorunda kaldı. "Seni yanımda götüremem," diye açıkladı nefes nefese. "Kral'ı görmem gerekiyor. İnsanlar Kral'ı görmeye giderlerken yanlarında köpek götürmezler." Kapıyı açıp Başıboş'u bahçe yoluna bıraktı. "Tamam. Orada kal bakayım!"

Bahçe kapısını Başıboş'un suratına kapayıp tekrar yola koyuldu. Yürürken bileğine kaygıyla vurarak, "Saat?" dedi fakat Büyük Amca William'ın evinden ayrıldığı için sihir işe yaramadı. Charmain'in tek bildiği geç kalmakta olduğuydu. Adımlarını hızlandırdı.

Arkasındaki bahçe kapısı tekrar çarptı. Charmain başını çevirip baktığında Başıboş'un bir kez daha peşinden koşturduğunu gördü.

Charmain inledi, hızla geri dönüp koşarak Başıboş'u karşıladı. Onu yerden kaptığı gibi bahçe kapısının ardına götürüp bıraktı. "Şimdi uslu bir köpek ol ve burada kal!" deyip yola düştü.

Bahçe kapısı gene çarptı ve Başıboş bir kez daha peşinden koştu. "Ay, şimdi bağıracağım!" dedi Charmain.

Geri dönüp Başıboş'u üçüncü kez bahçeye bıraktı. "Burada kal, seni aptal köpek!" Bu sefer koşmaya başladı.

Arkasında bahçe kapısı gene çarptı. Yoldan minik ayak sesleri geldi.

Charmain hızla geri döndü ve köpeğe doğru koşarken, "Kahretsin, Başıboş! Çok geç kalacağım!" diye bağırdı. Bu sefer Başıboş'u yerden aldıktan sonra geri götürmeyip yanında taşıdı. "Pekâlâ. Sen kazandın. Seni de götüreceğim çünkü götürmezsem geç kalacağım. Ama şunu bil ki seni istemiyorum, Başıboş! Anlıyor musun?"

Başıboş zevkten dört köşeydi. Başını kaldırıp Charmain'in çenesini yaladı.

"Hayır, kes şunu," dedi Charmain. "Bu durumdan hiç mem-

nun değilim. Senden nefret ediyorum. Tam bir baş belasısın. Kıpırdama, yoksa seni yere atarım."

Başıboş huzurlu bir sesle iç geçirerek Charmain'in kolları arasına güzelce kuruldu.

"Grrrr! diye homurdandı Charmain süratle yürümeyi sürdürerek.

Charmain, düştüğü uçurumun altından geçeceği zaman başını kaldırıp luboğun tepelerine binmek için yukarıdaki çayırdan atlayıp atlamayacağına bakmaya niyetliydi fakat o sırada öyle acelesi vardı ki yaratığı tamamen unutup koşar adımlarla yürümeye devam etti. Bir sonraki dönemeci aştığında karşısında kenti görünce çok şaşırdı. Şehrin bu kadar yakında olduğunu hatırlamıyordu. Sabah güneşinin pembemsi renkleriyle ışıldayan evler ve kuleler bir taş atımlık mesafedeydi işte. Herhalde Sempronia Yenge'nin midillisi yolculuğu fazlasıyla ağırdan almış, diye geçirdi aklından Charmain, ilk evlerin yanından yürürken.

Yol, nehri aştıktan sonra kirli bir kent sokağına dönüştü. Charmain kentin bu kesiminin kötü ve belalı bir yer olduğunu anımsayarak kaygıyla adımlarını hızlandırdı. Yanından geçtiği insanların hiçbiri Charmain'in farkına varmıyor gibiydi veya varıyorlarsa bile, bir tek kollarının arasından heyesle etrafına bakınan Başıboş'u görüyorlardı. "Ne güzel bir köpek," dedi pazara soğan taşıyan bir kadın.

"Ne güzel bir *canavar*," dedi Charmain. Kadın şaşırmış gibi göründü. Başıboş itiraz edercesine kımıldandı. "Evet, öylesin," dedi Charmain, daha geniş sokaklara ve daha güzel evlere geldikleri sırada. "Zorbanın ve şantajcının tekisin. Geç kalırsam seni asla affetmeyeceğim." Pazar Yeri'ne gelirlerken belediye binasındaki büyük saat onu gösteriyordu. Az öncesine kadar acele eden Charmain, on dakikalık yürüyüşü nasıl yarım saate yayacağını düşünüyordu şimdi. Kraliyet Köşkü neredeyse iki adım

ötedeydi. Charmain en azından biraz yavaşlayıp soluklanabilirdi. Güneş dağlardan gelen sisi yakıp yok etmiş ve –gerek bu yüzden, gerekse Başıboş'un sıcak bedenini tutuyor olmaktan– Charmain'i ter basmıştı. Yönünü değiştirdi ve kentin ötesindeki büyük vadiye doğru akan kahverengi nehrin yukarısındaki gezinti yoluna saptı, adımlarını da iyice yavaşlattı. "Ne güzel köpek," dedi yanlarından geçen pek çok insan.

"Hıh!" dedi Charmain. "Çok biliyorlar!"

Kraliyet Köşkü'ne vardığında büyük saat tam on buçuğu gösteriyordu. Morali düzelmişti. Fakat meydanı aşıp çalan saatin gümbürtüsüne doğru yürürken hem morali tekrar bozuldu hem de vücudu buz kesti. O küçük ve önemsiz biriydi. Gelmekle hata yapmıştı. Tam bir budalaydı. Ona şöyle bir bakıp gerisingeri postalayacaklardı. Kraliyet Köşkü'nün çatısındaki altın kiremitler kızın gözünü korkutuyordu. Başıboş küçük diliyle çenesini yalayınca Charmain memnun oldu. Köşk'ün koca kapısına uzanan basamakları çıkarken neredeyse geri dönüp kaçacaktı.

Fakat bunun dünyada en çok yapmak istediği şey olduğunu hatırlattı kendine – artık bundan o kadar emin olmasa bile. Üstelik herkes o kiremitlerin sadece altın gibi göründüğünü biliyor! diye geçirdi aklından. Kapıya vardığında altın sarısı kocaman tokmağı kavradı ve kapıyı cesurca çaldı. Sonra bir kez daha kaçmayı düşündü. Orada tir tir titreyerek ve Başıboş'u sımsıkı tutarak öylece bekledi.

Kapı yaşlı mı yaşlı bir hizmetkâr tarafından açıldı. Charmain adamın muhtemelen kâhya olduğunu düşünürken bir yandan da onu daha önce nerede gördüğüne kafa yoruyordu. Herhalde okula giderken yolda yanından geçmiş olmalıyım. "Şey..." dedi, "adım Charmain Baker. Kral bana bir mektup yazmıştı..." Mektubu cebinden çıkarmak için Başıboş'u tek eline aldı fakat daha mektuba ulaşamadan yaşlı kâhya kapıyı sonuna kadar açtı.

"Lütfen içeri buyurun, Bayan Charming," dedi adam titrek ve ihtiyar bir sesle. "Majesteleri sizi bekliyorlar."

Charmain, en az yaşlı kâhyanınkiler kadar titreyen dizlerle Kraliyet Köşkü'ne girdi. Adam ilerlemiş yaşından dolayı o kadar kamburdu ki yüzü Charmain'in kucağındaki Başıboş'la aynı seviyedeydi.

Kâhya kızı titrek eliyle durdurdu. "Lütfen şu küçük köpeğe sahip olun hanımefendi. Etrafta dolanması münasip olmaz."

Charmain gevelemeye başladı. "Umarım onu da getirmiş olmam sorun yaratmamıştır. Peşimi bir türlü bırakmadı. Ben de sonunda onu yanıma almak zorunda kaldım, yoksa geç..."

"Hiç sorun değil hanımefendi," dedi kâhya, koca kapıyı zar zor kapatırken. "Majesteleri köpeklerden çok hoşlanırlar. Hatta biriyle dost olmaya çalışırken birkaç kez ısırılmışlığı... Şey, işin aslı, hanımefendi, Raşputlu aşçımızın köpeği hiç de hoş bir yaratık değildir. Bölgesine giren diğer köpekleri öldürmesiyle tanınır."

"Olamaz," dedi Charmain zayıf bir sesle.

"Aynen öyle," dedi ihtiyar kâhya. "Lütfen beni takip edin, hanımefendi."

Kâhyanın peşinde geniş bir taş koridorda ilerleyen Charmain kucağındaki Başıboş'u öyle çok sıkıyordu ki köpek huzursuzca kıpırdandı. Köşk'ün içi soğuk ve oldukça karanlıktı. Etrafında hiçbir süs ve kraliyet ihtişamına dair neredeyse hiçbir şey göremeyince şaşırdı, tabii rengi solmuş altın sarısı çerçevelerdeki iki büyük resim hariç. Duvarlarda belirli aralıklarla duran büyük ve solgun dikdörtgenler, oralarda asılı duran resimlerin kaldırıldığının işaretiydi fakat Charmain o kadar tedirgindi ki bu konuya hiç kafa yormadı. Kendini daha da ufak ve önemsiz hissetti, ta ki Başıboş kadar küçüldüğünü düşünmeye başlayana dek.

Kâhya durdu ve kare şeklindeki kocaman bir meşe kapıyı açtı. "Majesteleri, Bayan Charming Baker," diye duyurdu. "Ve köpeği." Sonra da ağır adımlarla uzaklaştı.

Charmain ağır ağır içeri girdi. Yaşlılık bulaşıcı olmalı! diye düşündü ve dizlerinin boşalması ihtimaline karşı eğilerek selam vermekten kaçındı.

Oda aslında dev bir kütüphaneydi. Soluk kahverengi kitap rafları her iki yönde uzayıp gidiyordu. Charmain'in normalde bayıldığı eski kitap kokusu neredeyse boğucuydu. Tam önünde üzeri kitap yığınlarıyla, eski ve sararmış kâğıt tomarlarıyla, bir köşesinde de bir dizi daha yeni ve beyaz kâğıtla dolu büyük, meşe bir masa vardı. Odanın karşı ucunda duran üç büyük kakmalı sandalye ise demir bir mangalın içindeki küçük kömür ateşinin etrafına dizilmişti. Mangalı taşıyan demir tepsi, neredeyse tamamen yıpranmış bir halının üzerinde duruyordu. Kakmalı sandalyelerde iki yaşlı oturuyordu. Biri güzelce kesilmiş sakalı olan iriyarı bir adamdı. Charmain cesaretini toplayarak onun yüzüne baktığında adamın kenarı kırışıklıklarla dolu gözlerinin mavi olduğunu fark etti ve Kral'la karşı karşıya olduğunu anladı.

"Buraya gel, canım," dedi adam, "ve yanıma otur. Küçük köpeğini de ateşin yakınına bırak."

Charmain, Kral'ın dediğini güçlükle de olsa yaptı. Başıboş burada her zamankinden daha uslu durması gerektiğini anlamış gibiydi. Halının üzerine büyük bir ciddiyetle kurularak kuyruğunu kibarca salladı. Charmain kakmalı sandalyenin ucuna ilişirken baştan aşağı titriyordu. "Kızımla tanış," dedi Kral. "Prenses Hilda."

Prenses Hilda da yaşlıydı. Charmain onun Kral'ın kızı olduğunu bilmese ikisinin aynı yaşta olduklarını rahatlıkla düşünebilirdi. Aralarındaki başlıca fark, Prenses'in Kral'dan iki kat daha asaletli görünmesiydi. Prenses de babası gibi iri cüsseliydi. Güzelce toplanmış kır saçları vardı. Sade tüvit elbisesi son derece asil duruyordu. Üzerindeki tek süs eşyası, yaşlı ve damarlı elindeki büyük bir yüzüktü.

"Ne kadar tatlı bir köpek," dedi kadın, samimi bir sesle. "Adı ne?"

"Başıboş, Majesteleri," dedi Charmain tereddütle.

"Uzun zamandır seninle mi?" diye sordu Prenses.

Charmain Prenses'in sırf kendisini rahatlatmak için havadan sudan konuştuğunu anlıyorsa da bu durum onun daha da tedirgin hissetmesine sebep oluyordu "Hayır... şey... bu..." dedi kız. "Aslında bu bir sokak köpeği. Ya da... şey... Büyük Amca William öyle olduğunu söyledi. Ama ona uzun zamandır sahip olması mümkün değil çünkü onun bir... ee... bir... şey... dişi olduğunu bilmiyordu. William Norland'dan bahsediyorum. Büyücü."

Bunun üzerine Kral da Prenses de aynı anda, "Ah!" dedi. "Büyücü Norland'ın akrabası mısın, canım?" diye sordu Kral.

"Kendisi çok yakın bir dostumuzdur," dedi Prenses.

"Ben... şey... o aslında Sempronia Yenge'min büyük amcasıdır," diye itiraf etti Charmain.

Odadaki atmosfer nedense çok daha dostane bir hâl aldı. "Büyücü Norland'ın durumu hakkında henüz bir haber almamışsındır herhalde, öyle değil mi?" dedi Kral.

Charmain başını iki yana salladı. "Korkarım hayır, Majesteleri ama elfler onu götürürken çok hasta görünüyordu."

"Şaşırmadım," dedi Prenses Hilda. "Zavallı William. Şimdi, Bayan Baker..."

"Şey... şey... lütfen bana Charmain deyin," diye kekeledi kız.

"Pekâlâ," diye razı oldu Prenses. "Ama artık sadede gelmemiz gerekiyor çocuk çünkü yakında ilk konuğumla ilgilenmek üzere yanından ayrılmam gerekecek." "Kızım burada ne yaptığımızı ve bize en iyi şekilde nasıl yardım edebileceğini anlatmak için bir saatini ayırdı," dedi Kral. "Çünkü elyazına bakarak pek de büyük ve fazla tecrübe sahibi olmadığın sonucunu çıkardık ki bunun doğru olduğunu görüyoruz." Adam Charmain'e büyüleyici bir tebessüm etti. "Bize yardım tekli-

finde bulunmana tüm kalbimizle minnettarız, canım. Daha önce hiç kimse yardıma ihtiyacımız olabileceğini düşünmedi." Charmain yüzünün giderek ısındığını hissetti. Kıpkırmızı kesildiğinin farkındaydı. "Benim için bir zevk, Majesteleri," diye geveleyebildi ancak.

"Sandalyeni masanın yanına çek," diye araya girdi Prenses Hilda. "Hemen işe koyulalım."

Charmain ayağa kalkıp ağır sandalyeyi çekerken, "Umarız içerisi çok sıcak değildir. Mevsim yaz olsa da biz yaşlılar böyle günlerde bile üşürüz," dedi Kral kibarca.

Charmain hâlâ bir yay kadar gergindi. "Değil, efendim," dedi.

"Başıboş'un hoşnut olduğu her hâlinden belli," diyen Kral çarpık parmaklarından biriyle köpeği işaret etti. Başıboş sırtüstü yere uzanmış, dört patisini de havaya kaldırmıştı ve kömür mangalındaki ateşin keyfini çıkarıyordu. Charmain'den çok daha mutlu göründüğü kesindi.

"İşimiz var, baba," dedi Prenses sertçe ve boynundaki zincirde asılı duran gözlüğünü alıp asil görünümlü burnuna yerleştirdi. Kral da kendi burundan sıkmalı gözlüğünü taktı. Charmain de kendi gözlüğünü taktı – o kadar gergin olmasa, üçünün de aynı şeyi yapmasına kıkır kıkır gülerdi. "Şimdi," dedi Prenses, "kütüphanede kitaplar, kâğıtlar ve parşömen ruloları var. Bir ömür süren uğraşın ardından babanı ve ben bunların aşağı yukarı yarısını isim ve yazar adına göre listelemeyi becerdik. Ayrıca her birine bir sayı verip içeriğine dair kısa bir özet çıkardık. Babam buna devam ederken sen benim asıl vazifemi, yani kâğıtlarla parşömenlerin kataloglanmasını üstleneceksin. Korkarım bu işe daha yeni başlamıştım. İşte listem." Üzerleri düzgün ve küçük bir elyazısıyla doldurulmuş sayfa sayfa kâğıt içeren büyük bir dosya çıkarıp kâğıtların bir kısmını Charmain'in önüne dizdi. "Gördüğün gibi pek çok ana başlık var: Aile Mektupları, Mesken Beyanları, Tarihi Yazılar gibi. Görevin her bir kâğıt yığınını

tek tek gözden geçirmek ve her kâğıdın ne içerdiğine karar vermek. Ardından onun kısa bir açıklamasını uygun başlığın altına yazacaksın ve kâğıdı etiketli kutulardan birine dikkatle yerleştireceksin. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

Güzelce kaleme alınmış listelere bakmak için can atan Charmain aptalın teki gibi görünmekten korkuyordu. "Başlıklarınıza uymayan bir kâğıt bulursam ne yapacağım, Majesteleri?" diye sordu.

"Çok iyi bir soru," dedi Prenses Hilda. "Başlıklara uymayan pek çok şey bulacağını biliyoruz. Öyle bir durumda, kâğıt önemli olabilir diye hemen babama danış. Değilse Muhtelif etiketli kutuya koy. İşte ilk kâğıt dizin. Nasıl yaptığını görmek için seni bir süre izleyeceğim. Liste çıkarman için boş kâğıtlar şurada. Kalem ve mürekkep de onun yanında. Lütfen başla." Kadın pembe kurdeleyle bağlanmış soluk kahverengi bir mektup tomarını Charmain'in önüne koydu ve oturup izlemeye başladı.

Hiç bu kadar can sıkıcı bir şey görmemiştim! diye geçirdi aklından Charmain. Pembe kurdeleyi ürkekçe çözdü ve mektupları masaya yaymayı denedi.

"Her birini zıt köşelerinden tut," dedi Prenses Hilda. "Açmak için sakın zorlama."

Off! diye düşündü Charmain. Göz ucuyla Kral'a baktığında adamın yumuşak deri kaplı, oldukça eski bir kitabı eline almış, sayfalarını dikkatle incelediğini gördü. Ben de öyle yapmayı umuyordum, diye geçirdi aklından. İç çekip, koyu renkli ve kırış kırış ilk mektubu dikkatle açtı.

"Güzeller güzeli ve harika sevgilim," diye okudu. "Seni öyle fena özlüyorum ki..."

"Şey," dedi Prenses Hilda'ya, "aşk mektupları için özel bir kutu var mı?"

"Var tabii," diye yanıtladı Prenses. "Şu kutu. Mektubun tarihini ve kimin yazdığını kaydet. Bu arada, onu kim yazmış?"

Charmain mektubun sonuna göz attı. "Şey... 'Koca Dolphie' yazıyor."

Kral ile Prenses aynı anda, "Vay canına!" deyip kahkahayı bastılar. Kral daha içten gülüyordu. "Öyleyse babamın anneme yazdığı mektuplardan biri," dedi Prenses Hilda. "Annem yıllar önce vefat etti. Neyse, boş ver. Sen mektubu listene yaz."

Charmain parçalanmakta olan solmuş kâğıdın durumuna bakarak mektubun gerçekten de uzun yıllar önce kaleme alınmış olduğu kanısına vardı. Kral'ın bu kadar özel bir mektubun bir yabancı tarafından okunmasına aldırış etmemesi Charmain'i şaşırtmıştı ama ne o ne de Prenses azıcık bile olsa endişe duymuyor gibiydi. Belki asil insanlar bizden farklıdır, diye düşünürken bir sonraki mektuba geçti. "Canım cicim," diye başlıyordu. Eh, neyse. Onu da listeye yazdı.

Bir süre sonra Prenses ayağa kalktı ve sandalyesini masaya doğru itip, "Yaptığın işten memnun kaldım," dedi. "Artık gitmem gerekiyor. Misafirim kısa zaman içinde gelecek. Keşke kocasını da çağırabilseydim, baba."

"Lafını bile etme, canım," dedi Kral, yaptığı işten kafasını kaldırmadan. "Öyle bir davranış çok yanlış olur. O bir başkasının Kraliyet Büyücüsü."

"Ah, biliyorum," dedi Prenses Hilda. "Ama ayrıca Ingary'nin *iki* Kraliyet Büyücüsü olduğunun da farkındayım. Üstelik bizim zavallı William'ımız ölüyor bile olabilir." "Hayat hiç de adil değildir, canım," dedi Kral tüy kalemiyle yazmayı sürdürerek. "Hem ayrıca William bizden daha fazla başarı sağlayamadı."

"Onun da farkındayım, baba," dedi Prenses Hilda, kütüphaneden ayrılırken. Kapı kadının peşinden tok bir gümbürtüyle kapandı.

Charmain bir sonraki kağıt yığınına girişirken konuşulan-

lara kulak kabartmıyormuş gibi görünmeye çalıştı çünkü özel bir konuşmaya benziyordu. Elindeki kâğıt yığını o kadar uzun zamandır bağlı duruyordu ki yapraklar birbirine yapışmıştı. Bu kuru ve kahverengi yığın Charmain'e evinin tavan arasında bulduğu arı kovanını hatırlattı. Charmain yaprakları birbirinden ayırmaya işine koyuldu.

"Öhhö," dedi Kral. Charmain başını kaldırdığında adamın kendisine tebessüm ettiğini gördü. Tüy kalemi havadaydı ve Charmain'e gözlüğünün üzerinden gülen gözlerle bakıyordu. "Ağzı sıkı bir genç hanım olduğun anlaşılıyor," dedi Kral. "Herhalde az önceki konuşmamızdan bizim –büyük amcan ile benim– çok önemli bazı şeyler aradığımızı anlamış olmalısın. Kızımın konu başlıkları neye bakman gerektiği hakkında sana ipuçları verecektir. Anahtar sözcükler 'hazine', 'tahsilat', altın' ve 'elfarmağanı'. Bunların herhangi birini görürsen lütfen hemen bana söyle, canım."

Böyle önemli bir konuda arama yapma fikri Charmain'in eski kâğıdı tutan parmaklarının buz kesmesine sebep oldu. "Evet. Elbette, Majesteleri," dedi.

O kâğıt yığınının içinde sadece bazı mal fiyatlarının listelendiğini görmek Charmain'in içini rahatlattı. Fiyatlar şaşırtıcı derecede düşüktü. "Beş kilo balmumu için kilo başına iki peni, yirmi sent," diye okudu. Eh, ne de olsa liste iki yüzyıl öncesinden kalmış gibi görünüyordu. "En kalitelisinden on gram safran için otuz sent. Ana odaların güzel kokması için alman dokuz kütük ıtırlı elma ağacı için bir metelik." Liste böyle uzayıp gidiyordu. Bir sonraki sayfa, "Kırk top keten perde için kırk dört şilin," gibi şeylerle doluydu. Charmain yazılanları dikkatle not etti, o sayfaları Mesken Beyanları etiketli kutuya koydu ve bir sonraki yaprağı diğerlerinden ayırdı.

"Aah!" dedi kâğıttaki yazıyı okuyunca. "Otuz beş metre ka-

relik çatı kiremidine altın görünümü vermek için büyü yapan Büyücü Malicot'a 200 gine."

"Ne oldu, canım?" diye sordu Kral, kaldığı yeri kaybetmemek için parmağını kitaptaki bir yere koyarak.

Charmain eski faturayı adama okudu. Kral kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Demek büyüyle yapılmış, öyle mi?" dedi. "İtiraf etmeliyim ki çatının hep gerçek altın olmasını ummuştum. Ya sen?"

"Evet ama zaten altın gibi *görünüyor*," dedi Charmain teselli edercesine.

"İki asır dayandığı düşünülürse çok iyi bir büyüymüş," dedi Kral kafasını sallayarak. "Bir o kadar da pahalıymış. O günlerde iki yüz gine çok büyük paraydı. Eh, neyse. Zaten mali sorunlarımızı öyle çözmeyi ummuyordum. Hem ayrıca çatıya çıkıp tüm kiremitleri sökmeye kalkmamız çok tuhaf kaçardı. Aramaya devam et, canım."

Charmain çalışmayı sürdürdüyse de tek bulduğu birinin bahçeye gül dikmek için iki ginelik ve bir başkasının hazine dairesini yenilemek için on ginelik fatura kesmiş olmasıydı – hayır, bir başkası değil, çatıyı yapan Büyücü Malicot'un ta kendisi!

"Herhalde Malicot bu konularda uzmandı," dedi Kral, Charmain yazılanları yüksek sesle okuyunca. "Bana kalırsa kıymetli metallerin sahtelerini yaratma işiyle uğraşıyormuş. O sıralarda hazine tam takırdı. Tacımın sahte olduğunu yıllardır biliyordum. Herhalde şu Malicot'un işi olmalı. Neyse, karnın acıktı mı, canım? Üşüdün mü? Öğle yemekleriyle aramız pek yoktur –kızım istemez– ama genellikle bu vakitlerde kâhyadan biraz abur cubur getirmesini isterim. Ben çıngırağı çalarken sen niye biraz dolanıp bacaklarını açmıyorsun?"

Charmain gezinmeye başlayınca Başıboş ayaklanıp sorgulayan gözlerle ona baktı. Kral da o sırada kapının yanındaki ipli çıngırağa doğru ağır aksak yürüdü. Charmain adamın oldukça

çelimsiz ve çok uzun boylu olduğunu düşündü, sanki o kadar boyu taşımak ona çok zor geliyordu. Birisinin çıngırak sesine cevap vermesini beklerlerken Charmain, fırsattan istifade raflardaki kitapları gözden geçirdi. Hemen hemen her türden kitap karmakarışık dizilmişti. Seyahat kitapları cebir kitaplarının yanında, şiirler coğrafi atlaslarla omuz omuza duruyordu. Charmain tam *Kainatın Sırlarının Çözümü* adlı kitabı eline almıştı ki kütüphanenin kapısı açıldı ve kafasında aşçı şapkası olan bir adam elinde tepsiyle içeri girdi.

Kral tez adımlarla masanın arkasına yürüyünce Charmain şaşırdı. "Canım, köpeğini yerden al!" diye seslendi aceleyle.

Bir diğer köpek kendini tehlikede hissediyormuş gibi aşçının bacaklarının arasında saklanarak içeri girmişti. Haşin görünümlü kahverengi hayvanın eğri büğrü kulakları ve ince bir kuyruğu vardı. İçeri girerken bir yandan da hırıldıyordu. Bunun diğer köpekleri öldüren köpek olduğuna dair içinde en ufak bir kuşku bulunmayan Charmain hemen Başıboş'a doğru atıldı.

Fakat Başıboş her nasılsa kızın ellerinden kaçarak hoplaya zıplaya aşçının köpeğine doğru gitti. Diğer köpeğin hırıldamaları sert bir hırlamaya dönüştü. Kahverengi sırtındaki tüyler kabardı. O kadar tehditkâr görünüyordu ki Charmain ona yaklaşmaya cesaret edemedi. Buna karşın Başıboş hiç korku duymuyordu. Hayvan durmaksızın hırlayan köpeğin yanına kaygısız adımlarla gitti, minik arka bacaklarının üzerinde doğruldu ve burnunu yüzsüzce ötekinin burnuna sürttü. Diğer köpek buna o kadar şaşırdı ki hırlamayı bıraktı. Sonra yumru yumru kulaklarını dikerek büyük bir ihtiyatla o da Başıboş'u kokladı. Başıboş heyecanlı bir sesle viyaklayarak kuyruk salladı. Hemen sonrasında iki köpek kütüphanede neşeyle dolanmaya başladı.

"Vay canına!" dedi Kral. "Demek ki her şey yolunda. Bu ne anlama geliyor, Cemal? Neden Sim'in yerine sen buradasın?"

Tek gözü olan Cemal yaklaştı ve özür dilercesine tepsiyi ma-

sanın üzerine bıraktı. "Prensesimiz misafirini karşılamak için Sim'i yanına aldı, Majesteleri," diye açıkladı. "Size yiyecek getirecek benden başka kimse yoktu. Köpeğim de illa gelmek istedi. Sanırım," diye ekledi etrafta beraber gezinen hayvanlara bakarak, "bugüne kadar hayattan hiç zevk almadı." Adam eğilerek Charmain'e selam verdi. "Lütfen küçük beyaz köpeğinizi buraya sık sık getirin, Bayan Charming."

Aşçı köpeğine ıslık çaldı. Hayvan duymazdan geldi. Cemal kapıya vardığında tekrar ıslık çaldı. "Yemek," dedi. "Gel de ahtapot ye." Bu sefer iki köpek birlikte geldi. Başıboş aşçının köpeğiyle beraber kapıdan çıkıp gidince Charmain şaşırdığı kadar üzüldü de. Kütüphane kapısı arkalarından kapandı.

"Endişe etme," dedi Kral. "Arkadaş olmuşa benziyorlar. Cemal onu geri getirir. Çok güvenilir biridir kendisi. Bir de o köpeği olmasaydı mükemmel bir aşçı olacaktı. Bakalım bize ne hazırlamış."

Cemal bir sürahi limonata ile içinde çıtır çıtır bir şeyler olan, üzeri beyaz bezle örtülü bir tabak getirmişti. "Mmm!" dedi Kral bezi büyük bir hevesle kaldırırken. "Soğumadan bir tane al, canım."

Tek bir ısırık dahi Cemal'in, babasından bile daha iyi bir aşçı olduğuna Charmain'i inandırmaya yetti – üstelik Bay Baker kentteki en iyi aşçı olmasıyla tanınırdı. Kahverengi şeyler hem gevrek hem de yumuşaktı, Charmain'in daha önce hiç tatmadığı acılı bir tatları vardı ve yedikten sonra insanda limonata içme ihtiyacı uyandırıyorlardı. Kral'la beraber tabaktakileri ve limonatayı bitirdiler. Sonra işe geri döndüler.

Artık aralarında son derece dostane bir ilişki kurulmuştu. Charmain, Kral'a istediği şeyi sormaktan hiç çekinmiyordu. "Neden iki çuval gül yaprağına ihtiyaç duymuşlar, Majesteleri?" diye sorunca Kral, "O günlerde yemek odasında yürürlerken ayaklarının altında gül yaprakları olmasından hoşlanıyorlardı

Bence bu çok pasaklı bir alışkanlık. Şu filozofun develer hakkında söylediklerini bir dinle, canım," dedi. Ve adam elindeki kitaptan her ikisini de güldüren bir şeyler okudu: filozofun develerle arasının iyi olmadığı belliydi.

Uzunca bir zaman sonra kütüphanenin kapısı açıldı ve hâlinden pek memnun görünen Başıboş içeri girdi. Cemal de peşindeydi. "Prenses'ten haber var, Majesteleri," dedi adam. "Hanımefendi odasına yerleşmiş ve Sim ön salona çay götürüyor."

"Ah," dedi Kral. "Peki ya peksimet?"

"Çörek de var," dedi Cemal ve kütüphaneden ayrıldı. Kral kitabını çarparak kapadı ve ayağa kalktı. "Gidip misafirimizi selamlasam iyi olacak," dedi adam.

"Ben faturalara devam ederim," dedi Charmain. "Hakkında soru soracaklarımı bir kenara ayırırım."

"Hayır, hayır," dedi Kral. "Sen de gel, canım. Köpeğini de getir. Havayı yumuşatır. Bu hanım, kızımın bir arkadaşı. Onunla ilk defa tanışacağım."

Charmain hemen tedirginliğe kapıldı. Prenses Hilda'yı fazlasıyla göz korkutucu ve yanında rahat edilemeyecek kadar katı bulmuştu. Arkadaşı da en az onun kadar fena olmalıydı. Fakat odanın kapısını kendisi için hevesle açık tutan Kral'ı reddedecek hâli yoktu. Başıboş daha şimdiden yola koyulmuştu bile. Charmain kalkıp onun peşinden gitmeye mecbur hissetti kendini.

Ön salon kolları biraz yıpranmış ve kenarları epeyce sökülmüş soluk kanepelerle doluydu. Duvarlarda eskiden resimlerin asılı olduğu silik dikdörtgenler vardı. Bu dikdörtgenlerden en büyüğü kocaman, mermer bir şöminenin üzerindeydi. Şöminenin yanıyor olması Charmain'in içini rahatlattı. Salon da kütüphane gibi soğuk bir yerdi ve vücudu yine buz kesmişti.

Prenses Hilda ateşin yanındaki kanepede dimdik oturuyordu. O sırada Sim büyük bir servis arabasını itiyordu. Charmain bunu görür görmez kâhyaya daha önce nerede rastladığını ha-

tırladı. Büyük Amca William'ın konferans salonundan çıktıktan sonra yabancı bir koridorda yemek arabası iten yaşlı bir adam ilişmişti gözüne. İşte bu çok tuhaf! diye düşündü. Sim o sırada bir tabak tereyağlı peksimeti titrek elleriyle şömineden ki ızgaranın üzerine koymakla meşguldü. Peksimetleri görünce Başıboş'un burnu oynadı ve onlara doğru atıldı. Charmain köpeği son anda yakalayıp iki eliyle sıkı sıkı tuttu. Prenses, "İşte, babam da geldi," dedi. O hariç odadaki herkes ayağa kalktı. "Baba," dedi Prenses, "seni çok yakın dostum Sophie Pendragon ile tanıştırmama izin ver."

Kral topallayarak yürürken bir elini uzatarak koskoca odayı az da olsa küçülmüş gibi gösterdi. Charmain adamın ne kadar iriyarı olduğunu daha önce fark etmemişti. Neredeyse elfler kadar uzunmuş, diye geçirdi aklından.

"Bayan Pendragon," dedi Kral. "Sizinle tanıştığıma çok serindim. Kızımın dostu benim de dostumdur."

Charmain, Bayan Pendragon'u görünce çok şaşırdı. Kadın oldukça gençti, Prenses'ten çok daha genç olduğu hemen anlaşılıyordu. Kızılımsı sarı saçlarını ve mavi-yeşil gözlerini mükemmel bir biçimde ortaya koyan tavus kuşu mavisi, sade bir elbise giymişti. Ne kadar güzel! diye düşündü Charmain biraz da kıskanarak. Bayan Pendragon dizlerini hafifçe kırarak Kral'ı selamladı. El sıkışırlarken, "Burada elimden gelenin en iyisini yapmak için bulunuyorum, Majesteleri. Daha fazlasını söyleyemem," dedi.

"Öyle, öyle," karşılığını verdi Kral. "Lütfen oturun. Şimdi hep birlikte çay içelim."

Herkes yerini aldı ve kibar bir sohbetin hafif uğultusu etrafa yayıldı. Sim ağır adımlarla çay fincanlarını dağıttı. Charmain kendini tam bir yabancı gibi hissediyordu. Orada bulunmaması gerektiğinden emin bir halele en uzaktaki kanepenin köşesine ilişti ve diğer insanların kim olduklarını çıkarmaya

çalıştı. Başıboş da kızın hemen yanına usulca kuruldu. Gözlerini peksimetleri dağıtan beyefendiden bir an olsun ayırmıyordu. Bu beyefendi o kadar sessiz ve renksizdi ki Charmain başka tarafa bakar bakmaz onun nasıl göründüğünü unuttu. Konuşurken bile ağzı kapalı görünen diğer beyefendinin Kral Kâtibi olduğu sonucunu çıkardı. Adamın Bayan Pendragon'a söyleyecek pek çok şeyi varmış gibiydi. Sık sık kafasını sallayan kadın bir ara sanki Katip onu şaşırtan bir şey söylemişçesine gözlerini kırpıştırdı.. Yaşlıca olan diğer bir hanım ise Prenses Hilda'nın nedimesine benziyordu. Kadın havadan sudan konuşmakta çok ustaydı.

"Bu akşam tekrar yağmur yağmazsa çok şaşıracağım," diyordu nedime, renksiz beyefendi Charmain'in yanına gelip ona da bir peksimet ikram ederken. Başıboş'un burnu özlemle tabağı takip etti.

"Aa, teşekkürler," dedi Charmain adamın kendisini unutmamasından memnun olarak.

"İki tane al," diye önerdi renksiz beyefendi. "Majesteleri geri kalanların tümünü yiyecektir." Kral o sırada birbirinin üstüne koyduğu iki küçük keki mideye indirmekle meşguldü ve peksimetlere Başıboş kadar özlemle bakıyordu.

Charmain beyefendiye tekrar teşekkür ederek iki tane aldı. Bunlar o güne dek karşılaştığı en yağlı peksimetlerdi. Başıboş burnunu Charmain'in eline dokundurdu. "Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldanan kız kanepeye yağ damlatmadan bir parça koparmaya uğraştı. Yağ parmaklarından akarak elbisenin yeninden içeri kaçma tehdidinde bulunuyordu. Tam mendille yağı silmeye çalışırken nedime hava durumu hakkında söylenebilecek her şeyi söyledi ve tüm başlar Bayan Pendragon'a çevrildi.

"Prenses Hilda bana güzeller güzeli küçük bir oğlunuz olduğunu söyledi," dedi nedime.

"Evet. Adı Morgan," dedi Bayan Pendragon. Onun da başı

yağla dertte gibiydi ve o da mendilini kullanarak telaş içinde parmaklarını silmeye uğraşıyordu.

"Morgan şimdi kaç yaşında, Sophie?" diye sordu Prenses Hilda. "Onu son gördüğümde henüz bir bebekti." "Neredeyse ikisine basacak," cevabını veren Bayan Pendragon altın sarısı bir yağ damlasını eteğine düşmeden önce yakalamayı becerdi. "Saraya gelirken onu..." Salonun kapısı açıldı ve içeri soluk mavi bir takım giymiş, küçük, tombiş bir çocuk girdi. Gözlerinden yaşlar akıyor ve, "Anne... anne... anne!" diye feryat ediyordu. Fakat Bayan Pendragon'u görür görmez yüzünde göz kamaştırıcı bir tebessüm belirdi. Kollarını açarak kadına doğru koştu ve yüzünü annesinin eteğine gömdü. "Anne!" diye bağırdı.

Onun hemen arkasından telaşlı görünen, mavi bir yaratık uçarak içeri girdi. Yaratığın uzun bir gözyaşına benzeyen suratı alevlerden oluşuyor gibiydi. Beraberinde getirdiği sıcak dalgasıyla birlikte herkes bir an nefessiz kaldı. Sonra ondan bile daha telaşlı görünen bir hizmetçi daldı içeri.

Hizmetçiyi küçük bir oğlan çocuğu takip ediyordu. Charmain hiç bu kadar güzel bir çocuk görmemişti. Oğlanın pembe-beyaz meleğimsi yüzünü gür, sarı saçlar çevreliyordu. Büyük mavi gözleri mahcup mahcup bakıyordu. Küçük çenesinin altında bembeyaz dantel bir yakayla biten, gümüş rengi büyük düğmeleri olan, soluk mavi bir kıyafet giymişti. İçeri girerken gül goncasını andıran pembe ağzı utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı ve narin yanağında çok güzel bir gamze belirdi. Charmain o sırada Bayan Pendragon'un çocuğa niçin büyük bir dehşetle bakakaldığını anlamadı. Çocuk sahiden de büyüleyiciydi. Ne kadar da uzun, kıvrık kirpikleri vardı!

"Kocam ve ateş cininin yanında bıraktım," diye sözünü bitirdi Bayan Pendragon. Kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle, çocuğunun başının üzerinden küçük oğlana ters ters bakıyordu.

8

Peter Su Tesisatıyla Sorun Yaşıyor

"Ah, Majesteleri!" dedi hizmetçi soluk soluğa. "Onları içeri almak zorunda kaldım. Küçük olanı öyle üzgündü ki!"

Kadın bu sözleri kargaşa içindeki bir odaya söylemişti. Herkes ayağa kalktı ve birisi çay fincanını yere düşürdü. Sim fincanı kurtarmak için atılırken Kral da peksimet tabağını yakalamak üzere onun arkasından fırladı. Kollarında tuttuğu Morgan'la beraber doğrulan Bayan Pendragon sarışın oğlana ateş saçan gözlerle bakmayı sürdürüyor, gözyaşı şeklindeki mavi yaratık ise kadının hemen önünde asılı duruyordu. "Benim suçum değil, Sophie!" deyip duruyordu yaratık, çıtırtılar çıkaran telaşlı bir sesle. "Yemin ederim ki benim suçum değil! Morgan'ı bir türlü zaptedemedik."

Prenses Hilda ortalığı yatıştırmak için ayağa kalktı. "Gidebilirsin," dedi hizmetçiye. "Bunca telaşa lüzum yok. Sophie, canım, yanında bir dadı çalıştırmadığım bilmiyordum."

"Hayır, çalıştırmıyorum. Ve buradayken az da olsa nefes almayı umuyordum," dedi Bayan Pendragon. "Bu büyücü ile bir ateş cininin küçük bir çocuğa sahip çıkabileceğini sanmıştım."

"Ah, şu erkekler!" dedi Prenses. "Onların tek başına bir şey becerdiklerini görmedim hiç. Neyse, artık burada olduklarına göre Morgan ile bu küçük oğlan da konuğumuz sayılır. Peki ateş cini için nasıl bir yer hazırlamalıyız?" diye sordu renksiz beyefendiye.

Adam öylece kalakaldı.

"Şöyle iyi bir odun ateşi hiç fena olmaz," diye çıtırdadı ateş cini. "Şu anda güzel bir tane görüyorum zaten. Tek ihtiyacım bu. Yeri gelmişken, benim adım Calcifer, hanımefendi."

Hem Prenses hem de renksiz beyefendi rahatlamış göründü. "Evet, elbette. Sanırım iki yıl önce Ingary'de kısa bir süreliğine karşılaşmıştık," dedi Prenses.

"Peki ya bu ufaklık kim?" diye sordu Kral sevecen bir tavırla.

"Tophie benim teyzem," diye yanıtladı küçük oğlan, güzel yüzünü ve iri mavi gözlerini Kral'a çevirerek.

Bayan Pendragon öfkeden kudurmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Kral. "Peki adın ne, küçük adam?"

"Payıltı," diye fısıldayan çocuk kıvırcık sarı saçlı başını mahcup bir edayla eğdi.

"Bir peksimet al, Parıltı," dedi Kral tüm içtenliğiyle ve tabağı oğlana uzattı.

Parıltı, "Teşekküyley," deyip ikramı kabul etti.

Bunun üzerine Morgan tombiş elini uzatıp, "Ben, ben, ben!" diye haykırdı. Kral ona da bir peksimet verene kadar haykırmaya devam etti. Bayan Pendragon peksimeti yemesi için oğlunu kanepeye oturttu. Etrafına bakınan Sim yemek arabasından bir peçete kaptı. Peçete neredeyse anında yağa bulandı. Morgan yüzü yağdan ışıl ışıl olmuş bir hâlde Sim'e, Prenses'e, onun nedimesine ve Katip'e gülümsedi. "Pettimet," dedi çocuk, "düdel pettimet."

Bunlar yaşanırken Charmain, Bayan Pendragon'un Parıltı'yı oturmakta olduğu kanepenin arkasında kıstırdığını fark etti ve kadının söylediklerine kulak misafiri olmaktan kaçamadı. "Ne yaptığını sanıyorsun, Howl?" Sesi o kadar sert çıkıyordu ki Başıboş hemen Charmain'in kucağına zıpladı ve orada kaldı.

"Beni davet etmeyi unuttulay," yanıtını verdi Parıltı'nın gü-

zel sesi. "Bu çok aptalca. Bu kaymaşayı ben olmadan düzeltemettin, Tophie. Bana ihtiyacın vay." "Hayır, yok!" diye karşılık verdi Sophie. "Peki böyle peltek konuşmaya mecbur musun?"

"Evet," dedi Parıltı.

"Of!" dedi Sophie. "Bu hiç komik değil, Howl. Bir de yanında Morgan'ı..."

"Tana töylüyoyum," diye sözünü kesti Parıltı, "Ten gittikten tonya Moygan biy an bile oltun ağlamayı ketmedi. Bana inanmıyoytan Calcifey'a soy!"

"Calcifer da senin kadar kötü," dedi Sophie öfkeyle. "İkinizinde onu durdurmayı denediğinize dünyada inanmam. Denediniz mi, ha? Zavallı Hilda'ya bu... bu *maskaralığı* yapmak için bahane arıyordunuz!"

"Bize ihtiyacın vay, Tophie," dedi Parıltı tüm içtenliğiyle.

Charmain konuşmayı büyülenmişçesine dinliyordu fakat maalesef tam o sırada Morgan'ın annesine bakacağı tuttu ve Başıboş'u Charmain'in kucağında tir tir titrerken gördü. "Kuçu!" diye bağırıp kanepeden kaydı, kucağından yere düşen beze bastı ve yağlı ellerini açarak Başıboş'a doğru atıldı. Başıboş kanepenin sırtına çıkıp çaresizce havlamaya başladı, havlamaları tiz sesli birinin öksürüklerini andırıyordu. Charmain köpeği alıp Morgan'ın erişebileceği mesafenin dışına kadar gerilemek zorunda kaldı. Bu yüzden kanepenin arkasında devam eden tuhaf konuşmayla ilgili olarak sadece Bayan Pendragon'un Parıltı'yı (yoksa adı Howl muydu?) karnını aç bırakarak yatağa yollayacağı tehdidini ve bunun üzerine Parıltı'nın, "Dene de göyeyim," diye cevap verdiğini duydu.

Başıboş sesini kestiği sırada, Parıltı hüzünlü bir ifadeyle, "Tence ben güzel değil miyim?" dedi.

Bu soru üzerine Bayan Pendragon nezaketi bir kenara bırakıp ayağını güm diye yere vurdu. "Evet," dediğini işitti Charmain "İnsanın sinirlerini bozacak kadar güzelsin!"

"Eh," dedi Prenses Hilda, Charmain kucağındaki köpekle beraber Morgan'dan kaçmayı sürdürürken, "çocuklar olunca etraf epey şenleniyor. Sim, Morgan'a bir çörek ver. *Çabuk*"

Morgan hemen yönünü değiştirerek Sim'e ve çöreklere doğru koştu. Charmain o anda saçlarının cazırdadığını duydu. Dönüp bakınca ateş cinin omuz hizasında asılı durduğunu gördü. Yaratık turuncu gözleriyle ona bakıyordu.

"Kimsin sen?" dedi cin.

Başıboş çok rahat görünse de Charmain'in yüreği pırpır etti. Kısa süre önce bir lubokla tanışmamış olsaydım, diye düşündü Charmain, bu Calcifer'dan epey korkardım. "Ben... şey... ben kütüphanedeki çalışmalara geçici olarak yardım ediyorum."

"Öyleyse daha sonra seninle konuşmamız gerekecek," diye çatırdadı Calcifer. "Sen ve köpeğin buram buram sihir kokuyorsunuz, biliyor musun?"

"Bu köpek benim değil. Bir büyücüye ait," dedi Charmain.

"İşleri karmakarışık eden o Büyücü Norland'a mı?" diye sordu Calcifer.

"Büyük Amca William'ın öyle bir şey yaptığını hiç sanmıyorum," dedi Charmain. "O çok iyi biridir!"

"Ama hep yanlış yerlere baktığı anlaşılıyor," dedi Calcifer. "Ortalığı karıştırmak için kötü biri olmana gerek yok. Morgan'a baksana." Bunun ardından hızla uzaklaştı. Göletin üzerinde dolanan yusufçuk gibi ikide bir yer değiştirmek onda huy olmuş, diye geçirdi aklından Charmain.

Kral ellerini büyük, temiz bir peçeteye silerek neşe içinde Charmain'in yanına geldi. "İşe geri dönsek iyi olacak, canım. Geceye hazırlık için ortalığı toparlamalıyız." "Evet, elbette, Majesteleri," diyen Charmain adamın peşinden kapıya doğru yürüdü.

Henüz kapıya varmamışlardı ki Parıltı, öfkeli Bayan Pendragon'un elinden bir şekilde kurtuldu ve nedimenin kolu-

na asıldı. "Acaba oyuncağımız var mı?" diye sordu tüm sevimliliğiyle.

"Ben oyuncaklarla oynamam, canım," dedi nedime şaşkın şaşkın.

Morgan hemen sözcüğü kaptı. "*Oyunduk?* diye bağırdı kollarını sallayarak. Yağlı çörek hâlâ elindeydi. "Oyundak, oyundak, oyundak,"

Morgan'ın önüne kurmalı bir palyaço kutusu düştü. Kulunun kapağı aniden açılınca yaylı palyaço kalası *boink* diye dışarı fırladı. Onun yanına düşen büyük bebek evini oyuncak ayı yağmuru izledi. Hemen ardından yemek arabasının yanında eski püskü bir sallanan at belirdi. Morgan sevinçle bağırdı.

"Sanırım kızımı misafirleriyle baş başa bıraksak iyi olacak," diyen Kral, Charmain ile Başıboş'u salondan çıkardı. Adam kapıyı arkasından kapadığı sırada ortaya yeni yeni oyuncaklar çıkıyordu. Parıltı son derece sakin görünürken diğerleri şaşkınlık içinde sağa sola koşuşturuyordu. "Büyücüler genellikle çok muzip misafirlerdir," dedi Kral kütüphaneye giden koridorda. "Ama doğrusu bu kadar küçük yaşta başladıklarını bilmiyordum. Annelerinin işi kolay olmasa gerek."

Charmain yarım saat sonra Büyük Amca William'ın evine dönüyordu. Minik adımlarla peşinden gelen Başıboş da Parıltı kadar sakindi.

"Oooof!" dedi Charmain. "Biliyor musun, Başıboş, daha önce hiç üç günde başımdan bu kadar çok şey geçmemişti." Buna rağmen kızın içinde hâlâ bir özlem vardı. Kral'ın ona faturalar ve aşk mektupları vermesi doğaldı fakat Charmain onunla beraber kitaplara bakmayı çok isterdi. Günün bir kısmını deri ciltli, çok eski ve bir o kadar da ağır kokan bir kitabı inceleyerek geçirmeye bayılırdı. Zaten daha en baştan öyle bir şey yapmayı ummuştu. Yine de önemi yoktu. Büyük Amca William'ın evine döner dönmez kafasını *On İki Dallı Değnek*'in arasına gömebilirdi. Veya

belki de *Bir Şeytan Çıkarıcının Anıları* daha iyi olurdu çünkü o tür bir kitabı gündüz vakti okumak gerekirdi. Yoksa başka bir kitaba mı baksaydı?

İyi bir kitap okumayı öylesine çok istiyordu ki yürüdüğü yolun farkına bile varmadı, ta ki iyice yorulup geride kalmaya başlayan Başıboş'u yerden alana dek. Kucağında Başıboş'la beraber Büyük Amca William'ın bahçe kapısını tekmeleyerek açtı ve küçük mavi suratını buruşturmuş Rollo'yla karşı karşıya buldu kendini.

"Gene ne var?" diye sordu Charmain. Bir an Rollo'yu yerden kaptığı gibi ortancaların arasına fırlatmak geldi içinden. Mavi yaratık, Charmain'in bir elinde Başıboş'u tutarken bile rahatlıkla alıp fırlatabileceği kadar ufaktı.

"Bahçe masasının üstüne dizdiğin o çiçek başları var ya," dedi Rollo. "Onları çiçek saplarına geri yapıştırmamı falan beklemiyorsun herhalde?"

"Tabii ki hayır," dedi Charmain. "Güneşte kuruyorlar. Sonra hepsini içeri alacağım."

"Hih!" dedi Rollo. "Demek evi güzelleştiriyorsun. Sence büyücü bundan hoşlanacak mı?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Charmain kibirle ve sert adımlarla yoluna devam ederek Rollo'yu önünden çekilmeye zorladı. Ön kapıyı açarken mavi adam arkasından bir şeyler bağırdıysa da Charmain kulak asmadı. Kaba şeyler söylediğini biliyordu. Kapıyı bağırmayı sürdüren yaratığın suratına kapadı.

İçeride, oturma odasına kül kokusundan fazlası hâkimdi, ortalık bir artezyen kuyusu gibi kokuyordu. Charmain köpeği yere bırakıp havayı kokladı. Aynı şeyi Başıboş da yaptı. Mutfak kapısının altından kahverengi bir şeyler sızıyordu. Başıboş ihtiyatlı adımlarla o şeye yaklaştı. En az onun kadar ihtiyatlı davranan Charmain ayağıyla en yakındaki kahverengi sıvıyı dürtünce bataklık çamurunu andıran bir şapırtı geldi.

Charmain, "Eh ama, Peter, gene ne yaptın?" diye söylendi ve kapıyı hızla açtı.

Mutfağın zemini iki parmak suyla kaplıydı. Charmain lavabonun yanındaki altı adet çamaşır torbasının da sudan nasibini aldığını görebiliyordu.

"Kahretsin!" diye haykırarak kapıyı çarptıktan sonra tekrar açıp bu sefer sola döndü.

Koridor su içindeydi. Karşı pencereden giren günışığı banyodan dışarıya doğru güçlü bir sızıntı olduğu açık seçik görebiliyordu. Charmain öfkeli adımlarla etrafına su sıçratarak oraya gitti. Tek istediğim biraz oturup kitap okumaktı ama kendimi bir selle karşı karşıya buldum! diye düşündü.

Keyifsiz bir şekilde yüzerek peşinden gelen Başıboş'la birlikte banyoya varmıştı ki kapı hızla açıldı. Önü sırılsıklam olmuş ve son derece bitkin görünen Peter dışarı fırladı. Ayağında ayakkabıları yoktu ve pantolonunun paçaları dizlerine kadar kıvrılmıştı.

"Ah, güzel, geri dönmüşsün," dedi oğlan, Charmain daha ağzını açamadan. "Buradaki borulardan biri delinmiş. Sızıntıyı durdurmak için altı farklı büyü denedim ama tek yaptıkları kaçağı sağa sola yönlendirmek oldu. O kürklü su tankındaki vanayı kapatacaktım... ya da en azından deneyecektim ama belki sen başka bir şey yapabilirsin."

"Kürklü mü?" dedi Charmain. "Ha, mavi kürkle kaplı o şeyi kastediyorsun. Bunun işe yarayacağını da nereden çıkardın? Her yeri su basmış!"

"Denemediğim bir o kaldı," diye çıkıştı Peter. "Suyun geldiği bir yer olması lazım. Şıpır şıpır damladığını duyabiliyorsun. Belki bir vana falan bulabilirim diye..."

"Hiçbir şeyden anladığın yok!" diye sözünü kesti Charmain. "Dur bir de ben bakayım." Peter'ı kenara itip suları yararak banyoya daldı.

İçeride su kaçağı olduğu açıktı. Lavabo ile küvet arasındaki borulardan birinde enlemesine bir yarık oluşmuştu ve oradan sular fışkırıyordu. Borunun üzerinde muhtemelen Peter'ın işe yaramaz büyülerinden artakalan gri lekeler vardı. Hepsi onun suçu! diye düşündü. Boruları ısıtıp kıpkırmızı yapan oydu. Eh ama!

Charmain koşup her iki elini de öfkeyle yarığın üzerine koydu. "Kes şunu!" diye emir verdi. Ellerinin arasından kaçan su yüzüne geldi. "Hemen dur diyorum!" Bunun üzerine yarık on santim kadar yana kaydı ve bu sefer Charmain'in atkuyruğu ile sağ omzunu ıslattı. Charmain onu tekrar örtmek için ellerini kaydırdı. "Kes şunu! Dur dedim!"

Yarık tekrar yana doğru hareket etti.

"Demek öyle, ha?" diyen Charmain yarığı tekrar kapadı. Yarık yana kaydı. Kız onu elleriyle takip etti. Kısa süre sonra onu küvetin üzerinde kıstırdı. Sular artık küvete doluyor ve küvet deliğinden akıp gidiyordu. Kız bir eliyle boruya dayanarak yarığı orada tutarken bir yandan da ne yapması gerektiğine kafa yordu. Acaba lüzumsuz büyülerle uğraşmaktansa bunu denemek Peter'ın aklına hiç gelmedi mi? diye düşünmeden edemedi. "Büyük Amca William," diye seslendi, "banyo borusundaki kaçağı nasıl durduracağım?"

Cevap gelmedi. Anlaşılan Büyük Amca William, Charmain'in böyle bir şeyi bilmeye gerek duyacağını düşünmemişti.

"Onun sıhhi tesisattan anladığını pek sanmam," dedi Peter kapıdan. "Bavulda da işe yarar bir şey yok. İçindekilere bakmak için açmıştım."

"Ah, demek öyle?" dedi Charmain sert bir sesle.

"Evet. İçindeki bazı şeyler gerçekten de çok ilginç," dedi Peter. "Sana göstermek..."

"Sus da düşüneyim!" diye çıkıştı Charmain.

Peter kızın kafasının bozuk olabileceğini fark etti. Konuş-

mayı bıraktı ve Charmain küvete doğru eğilmiş düşünürken öylece bekledi.

Kaçağa iki taraftan birden yaklaşmalıyız ki tekrar kayıp gidemesin. Önce onu bir yerde kıstıracağız, sonra da üstünü kapayacağız. İyi de nasıl? Elimizi çabuk tutmalıyız, ayaklarım sırılsıklam oldu. "Peter," dedi daha sonra, "git bana birkaç bulaşık bezi getir. En az üç tane olsun."

"Niye ki?" dedi Peter. "Yoksa sen..."

"Hemen!" diye gürledi Charmain.

Peter daha fazla uzatmadan buyurgan ve huysuz cadalozlar hakkında söylene söylene oradan ayrıldı. Charmain onu duymazdan geldi. Elini borudan çekmeye cesaret edemiyor ve kaçak sürekli su fışkırttığı için üstü başı her geçen saniye daha da ıslanıyordu. Of Peter! diye geçirdi içinden Charmain. Diğer elini kaçağın öteki tarafına dayadı ve ellerini mümkün olduğunca sert bir hareketle birbirine yaklaştırdı. "Kapan!" diye emretti boruya. "Su kaçırmayı bırak ve kapan!" Bu sefer su yüzüne geldi. Kız yarığın kayıp gitmeye çalıştığını hissetmesine rağmen onu bırakmayı reddederek itti de itti. Büyü yapabiliyorum! diye konuştu içinden. Daha önce büyü yaptım. Seni kapayabilirim! "Kapan artık!"

Yaptığı işe yaradı. Peter elinde iki tane bezle suları yararak ve sadece bunları bulabildiğini söyleyerek dönene değin Charmain iç çamaşırlarına kadar ıslanmış fakat boruyu da eski hâline getirmeyi başarmıştı. Bezleri alıp az öncesine kadar kaçağın bulunduğu noktanın iki yanına bağladı. Sonra küvetin yanındaki uzun saplı banyo fırçasını eline aldı –uzaktan da olsa büyücü asasını andıran tek şey oydu– ve sapının ucunu bezlere değdirdi.

"Orada kalın. Sakın kıpırdayayım demeyin!" dedi bezlere. Sonra da kapanmış yarığa dokundu. "Sen de kapalı kal bakayım, yoksa fena olur!" Ardından geri dönüp fırçayı gri renkli büyü kalıntılarına doğrultarak onları kovaladı. "Kışt! Gidin

bakayım! Bir işe yaradığınız yok!" Bunun üzerine tüm lekeler usulca kayboldu. İçi büyük bir güç hissiyle dolan Charmain bu sefer de fırçayla dizlerinin yanındaki sıcak su musluğuna dokundu. "Tekrar sıcak ak," dedi. "Bir daha saçmaladığını görmek istemiyorum! Ve sen," diye ekleyerek lavabodaki sıcak su musluğuna döndü. "İkiniz de sıcak akın ama çok da sıcak değil. Yoksa başınız belada demektir." Sonra soğuk su musluklarına dokunarak, "Ama siz soğuk akın," diye emretti. Nihayet etrafa su sıçrata sıçrata banyodan çıktı ve fırçanın ucunu yerdeki suya dokundurdu. "Sen de git! Git, kuru, kaybol. Git! Yoksa fena olur!"

Peter suları yararak lavaboya kadar yürüdü, sıcak su musluğunu açıp elini tuttu. "Su sıcak! Başardın! Bu çok iyi oldu. Sağ ol."

"Hıh!" dedi sırılsıklam, üşümüş ve huysuz Charmain. "Şimdi kuru kıyafetlerimi giyip kitap okuyacağım."

Peter acınası bir tavırla, "Buraları temizlemeye yardım etmeyecek misin?" diye sordu.

Charmain yardım etmek için bir sebep göremiyordu fakat karnını yalayan suların içinden kendisine doğru zar zor gelmekte olan Başıboş'a bakınca banyo fırçasının zeminde işe yaramadığını anladı. "Pekâlâ," dedi iç geçirerek. "Ama bil ki bütün gün çalıştım zaten."

"Ben de öyle," dedi Peter içtenlikle. "Gün boyu kaçağı durdurmak için oradan oraya koştum durdum. En azından mutfağı kurutalım da."

Mutfak şöminesi hâlâ yandığından içerisi buhar odasına benziyordu. Charmain yerdeki sulan yararak ilerledi ve pencereyi açtı. Gizemli bir şekilde çoğalan ıslak çamaşır torbalarıyla zemin dışında her taraf kuruydu.

Peter kızın arkasından bazı tuhaf sözcükler telaffuz etti ve Başıboş inledi.

Charmain hızla geri dönünce Peter'ı kollan iki yana açık olarak buldu. Parmaklarından omuzlarına kadar alevler geziyordu. "Kuru, ey yerdeki su!" dedi oğlan. Alevler saçlarına ve ıslak giysilerine de sıçradı. Yüzündeki kibirli ifadenin yerini endişe aldı. "Aman Tanrım!" dedi ve bunu derken vücudunu yalayan alevler bir anda gürledi. Artık düpedüz korkmuş görünüyordu. "Çok sıcak! İmdat!"

Charmain hemen koşup oğlanın alev alev yanan kollarından birini tuttu ve yeri kaplayan suya doğru çekti ama bu hiçbir işe yaramadı. Kız suyun altında yanmayı sürdüren sıradışı alevlere ve Peter'ı çevreleyen su kaynamaya başladığı için yükselen kabarcıklara bakakaldı. Sonra onu buharların arasından çıkardı. "Büyüyü boz!" diye bağırdı ellerini oğlanın sıcak kolundan çekerek. "Hangi büyüyü kullandın?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" diye feryat etti Peter. "Hangi büyü?" diye bas bas bağırdı Charmain. "*Yazılmışlar Kılavuzu*'ndaki selleri durdurma büyüsüydü," diye geveledi Peter, "ve onu nasıl bozacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Ne kadar aptalsın!" diye haykırdı kız. Onu yanan omuzlarının birinden yakalayarak şiddetle sarstı. "Bozul, büyü!" diye bağırdı. "*Ah!* Büyü, sana hemen bozulmanı emrediyorum!"

Büyü ona itaat etti. Charmain yanmış elini havada sallayarak alevlerin cazırdayarak kaybolmasını izledi. Onların yerini bir buhar bulutu ve yanık kokusu aldı. Peter baştan aşağı kahverengi ve kızarmış görünüyordu. Elleriyle yüzü parlak pembeydi ve saylan fark edilecek denli kısalmıştı. "Sağ ol!" dedi oğlan kendini minnetle yere atarak.

Charmain onu çekerek ayağa kaldırdı. "Of! Yanık saç kokuyorsun. Nasıl bu kadar aptal olabildin! Daha başka hangi büyüleri yapıyordun?"

"Başka bir şey yapmadım," dedi Peter kafasındaki yanık saçları ayıklarken. Charmain onun yalan söylediğinden gayet

emindi fakat öyle bile olsa Peter itiraf etmeyecekti. "Üstelik aptalca da değildi," diye itiraz etti oğlan. "Yere bir bak."

Charmain baktığında suyun büyük bölümünün kaybolmuş olduğunu gördü. Yerdeki karolar ıslak, parlak ve buharlı olsa da artık selden eser yoktu. "Öyleyse çok şanslıymışsın," dedi kız.

"Genelde öyleyimdir," dedi Peter. "Yaptığım büyülerden biri ne zaman ters gitse annem de aynı şeyi söyler. Galiba giysilerimi değiştirmem gerekecek."

"Benim de," dedi Charmain.

İç kapıdan geçerlerken Peter sağa dönmeye kalktı Charmain'in onu sola çekti ve doğrudan oturma odasına çıktılar Halıdaki nemli kısımlardan buharlar tütmesine ve halının hızla kurumasına rağmen içerisi berbat kokuyordu. Charmain yüzünü ekşitti, Peter'ı gerisingeri çevirdi ve onu kapıdan tekrar sola doğru itti. Karşılarına çıkan koridor nemli olsa da su gitmişti.

"Gördün mü?" dedi Peter odasına giderken. "İşe yaramış."

Charmain, "Hıh!" deyip kendi odasına yollandı. Acaba başka ne halt yedi? Ona azıcık olsun güvenmiyorum, diye geçirdi aklından. En güzel giysileri ıslanmış mahvolmuştu. Charmain onları kederle çıkarıp kurusunlar diye odaya yaydı. En iyi yeleğinin önündeki büyük yanık izini hiçbir şey geçiremezdi. Yarın Kraliyet Köşkü'ne giderken sıradan bir kıyafet giymek zorunda kalacaktı. Peki, Peter'ı burada yalnız bırakabilecek miyim? diye düşünmeden de edemedi. Bahse varım vaktini büyü denemeleri yaparak geçirecek. Ben olsam öyle yapardım. Charmain aslında Peter'dan daha iyi olmadığını anlayarak hafifçe omuz silkti Kendisi de *Yazılmışlar Kılavuzu*'ndaki büyülere karşı koyamamıştı.

Saçları ıslak bir hâlde, üzerinde en eski giysi ve terliklerıyle mutfağa döndüğünde Peter'a karşı daha olumlu duygular hissediyordu.

"Nasıl akşam yemeği isteyeceğimizi öğren," dedi oğlan.

Charmain kurusunlar diye ıslak ayakkabılarını ateşin önüne bırakırken. "Açlıktan midem kazınıyor." Peter, oraya geldiği gün üzerinde olan eski mavi takımın içinde çok daha rahat görünüyordu.

"Annemin dün getirdiği çantanın içinde yiyecek var," diyen Charmain ayakkabılarını en uygun yere koymaya uğraşıyordu.

"Hayır, yok," dedi Peter. "Hepsini öğlen yedim."

Charmain'in olumlu duyguları hemen değişti. "Açgözlü domuz," dedi, Başıboş'a mama istemek için şöminenin üstüne vururken. Başıboş, Kraliyet Köşkü'nde yediği onca peksimete rağmen, önünde bir tabak mama bulmaktan çok mutluydu. "Sen de açgözlü domuzun tekisin," dedi Charmain ona, köpek tabaktakileri hapır hupur yerken. "Bunca yiyecek nerene gidiyor? Büyük Amca William, nasıl akşam yemeği yiyeceğiz?"

Şefkatli ses artık çok zayıftı. "Kiler kapısına vur ve, 'Akşam Yemeği' de yeter, canım."

Kilere ilk Peter vardı. "Akşam Yemeği!" diye böğürdü kapıya var gücüyle vurarak.

Masanın oradan bir ses geldi. Dönüp baktıklarında açık duran çantanın yanında küçük bir kuzu budu, iki soğan, bir turp gördüler ve öylece kalakaldılar.

"Hepsi çiğ!" dedi Peter afallamış hâlde.

"Üstelik yetmez de," dedi Charmain. "Bunları nasıl pişireceğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Peter. "Evde tüm yemekleri annem pişirir."

"Of!" dedi Charmain. "Yeter!"

9

Büyük Amca William'ın Evinde Pek Çok Yol Olduğu Anlaşılıyor

Bunun üzerine Peter ile Charmain doğal olarak şömineye yaklaştı. Peşpeşe şöminenin üstüne vurarak, "Kahvaltı!" diye bağırdılar fakat anlaşılan bu büyü sadece sabahlan doğru düzgün çalışıyordu.

"Balık konservesine bile hayır demezdim," dedi Charmain kederle tepsilere bakarak. Üzerlerinde ekmek, bal ve portakal suyundan başka hiçbir şey yoktu.

"Nasıl yumurta haşlanır biliyorum," dedi Peter. "Başıboş bu kuzu budunu yer mi?"

"Yemediği şey yok gibi," dedi Charmain. "O da bizim kadar pisboğaz. Ama turp yiyeceğini sanmam. Ben olsam yemezdim."

Oldukça tatsız bir akşam yemeğine oturdular. Haşlanmış yumurtalar kaskatıydı. Peter, Charmain'in kafasını meşgul etmek için Kraliyet Köşkü'ne yaptığı ziyaretle ilgili sorular sordu. Charmain de dikkatlerini katı yumurtanın balla iyi gitmediği gerçeğinden ayırmak için anlattı. Peter hem Kral'ın altın arayışıyla hem de Morgan ve Parıltı'nın gelişiyle yakından ilgileniyora benziyordu.

"Bir de ateş cini, ha?" dedi oğlan. "Sihirli güçlere sahip iki çocuk ve bir de ateş cini! Bahse varım ki Prenses'in işi başından aşkındır. Ne kadar kalacaklarmış?"

"Bilmiyorum. Kimse bir şey söylemedi," dedi Charmain.

"Öyleyse seninle iki Akşamüstü Çayı'na ve bir Sabah Kahvesi'ne iddiaya girerim, hafta sonu gelmeden Prenses ikisini de kapının önüne koyacak," dedi Peter. "Yemeğin bitti mi? Bittiyse Büyük Amca'nın bavulunu gözden geçirmeni istiyorum."

"Ama kitap okuyacaktım!" diye itiraz etti Charmain. "Hayır, okumayacaksın," dedi Peter. "Onu başka zaman yaparsın. Bavulun içi görmen gereken şeylerle dolu. Dur, sana göstereyim." Peter kahvaltı tepsilerini bir kenara itip bavulu kızın önüne koydu. Charmain iç geçirip gözlüğünü taktı.

Bavulun içi ağzına kadar kâğıtla doluydu. En üstte de Büyük Amca William'ın güzel, titrek elyazısını taşıyan bir not vardı. "Charmain'e," diyordu not. "Evin Haritası." Onun altından karmakarışık kıvrımlı çizgilerle dolu büyük bir kâğıt çıktı. Çizgilerin üzerine belirli aralıklarla kutucuklar konmuştu ve her çizgi, kâğıdın kenarında "Keşfedilmemiş" sözcüğüyle son buluyordu.

"Bu gördüğün evin haritasının kısaltılmış hâli," dedi Peter, Charmain kâğıdı eline alırken. "Bavulun içindekilerin geri kalanı asıl haritayı oluşturuyor. Bak." Oğlan bir sonraki kâğıdı alıp çekti. O kâğıt bir sonrakine, o da kendinden sonrakine bağlıydı. Haritayı dev bir zikzak hâlinde masanın üstüne açtılar. Charmain haritaya kızgın gözlerle baktı. Her bir parçanın üzerinde dikkatle çizilmiş odalar ve koridorlar, bunların yanında da düzgün notlar vardı. Notlarda "Buradan iki kez sola dön" ve "İki adım sağa ve bir adım sola" gibi şeyler yazıyordu. Odaların içindeki bazı notlar kısaydı, mesela sadece "Mutfak" yazıyordu. Bazılarıysa çok daha uzundu: "Oldukça gurur duyduğum bir tedarik büyüsü sayesinde sürekli yenilenen büyücülük malzemelerimle dolu oda. Lütfen sol duvardaki malzemelerin çok tehlikeli olduğunu ve büyük bir dikkatle kullanılmaları gerektiğini unutmayınız." gibi. Ayrıca birbirine bağlı kâğıtlardan bazılarında kesişen koridorlar mevcuttu ve bunların üzerinde "Keşfedilmemiş Kuzey Kısmı, Koboldlara Çıkar", "Ana Sarmaca

Çıkar" veya "Balo Salonu'na Çıkar, Acaba bir gün işimize yarayacak mı?" gibi cümleler yazıyordu.

"Bavulu kapalı bırakmakla iyi etmişim," dedi Charmain. "Bu hayatımda gördüğüm en karmaşık harita! Bu eve ait olamaz!"

"Ama öyleler. Bu yer kocaman," dedi Peter. "Ayrıca dikkatli bakarsan haritanın katlanış şeklinin farklı kısımlara gitmek için bir ipucu olduğunu da görebilirsin. Bak, en üstteki sayfada oturma odası bulunuyor ama bir sonraki sayfaya geçersen büyücünün çalışma odasına veya yatak odalarına çıkmıyorsun çünkü onlar arkada katlı. Onun yerine mutfağa çıkıyorsun çünkü orası aynı tarafa katlı duruyor..."

Başı dönmeye başlayan Charmain kulaklarını Peter'ın hevesli açıklamalarına tıkayıp elindeki kâğıtta yer alan kıvrımlı çizgilere baktı. Böylesi daha kolay gibiydi. En azından "Mutfak", "Yatak Odaları", "Çalışma Odası" ve "Yüzme Havuzu" yazılarını açıkça görebiliyordu. Yüzme Havuzu mu? Yok artık! diye geçirdi aklından. İlginç bir kıvrım sağa doğru devam ediyor, oradaki kutucukların altından geçip "Konferans Salonu" yazan bir kutucuğun olduğu karmakarışık bir yere giriyordu. Bu kutucuktan çıkan bir okun üzerinde "Kraliyet Köşkü'ne Çıkar" yazılıydı.

"Aa!" dedi kız hayretle. "Buradan Kral'ın evine gidilebiliyormuş!"

"... 'Ahır' yazan yerin olduğu dağ çayırına çıkılıyor ama daha iş odasından oraya nasıl geçileceğini bulamadım," diye izah etti Peter, bir zikzağı daha açarak. "İşte burada da 'Gıda Deposu' var. Orası için 'Durgunluk Büyüsü aktiftir' diyor. O büyüyü nasıl bozabiliriz merak ediyorum. Ama asıl ilgimi çeken şey şunun gibi yerler... Bak ne yazmış: 'Depo Alanı. Acaba içinde sırf burda mı bulunuyor? Günün birinde keşfetmeli.' Sence tüm bu yeri kendisi mi yaratmış, yoksa buraya taşındığında halihazırda bulmuş olabilir mi?"

"Buldu," dedi Charmain. "Şu 'Keşfedilmemiş' yazılı oklara bakarak henüz oralarda ne olduğunu bilmediğini anlayabilirsin."

"Haklısın galiba," dedi Peter düşünceli düşünceli. "Sadece ortadaki kısımları kullanıyormuş, değil mi? Diğer yerleri keşfe çıkarak ona yardımcı olabiliriz."

"İstiyorsan sen yap," dedi Charmain. "Ben gidip kitabımı okuyacağım." Kız üzerinde kıvrımlı çizgiler olan kâğıdı katlayıp cebine koydu. Harita sayesinde sabahleyin uzun bir yolculuktan kurtulabilirdi.

Charmain'in güzel kıyafeti sabah hâlâ ıslaktı. Onları odanın içinde öylece bırakarak bir diğer güzel kıyafetini giydi. Bugün Başıboş'u Peter'la bırakıp bırakamayacağını düşünüyordu. Herhalde olmazdı. Ya Peter başka bir büyü dener ve Başıboş'u ters-yüz falan ederse? diye geçirdi aklından.

Başıboş, Charmain'in arkasından hevesle mutfağa daldı. Kız mama için şömineye tıklattı ve sonra biraz kuşkuyla da olsa aynı şeyi kendi kahvaltısı için yaptı. Dün akşam Peter'la beraber kahvaltı isteyerek büyüyü fazla zorlamış olabilirlerdi.

Ama hayır, öyle olmadı. Charmain'e üzerinde çay, kahve, kızarmış ekmek, balık ile pirinçten yapılma bir şeyle dolu bir tabak ve bir de şeftali bulunan bir tepsi geldi. Sanırım büyü kendince özür diliyor, diye geçirdi aklından. Balıklı şeyi pek sevmedi, bu yüzden çoğunu Başıboş'a verdi. Köpek onu da en az diğer yiyecekler kadar çok sevdi. Charmain haritayı açıp Kraliyet Köşkü'ne gitmeye hazırlanırken Başıboş da etrafına balık kokuları saçarak peşinden geliyordu.

Kıvrımlara bakmak Charmain'in kafasını karıştırdı. Onu anlamak için kağıdı ileri geri katlamanın hiç faydası olmadı. Charmain yola çıktıktan sonra sağa sola yaptığı birkaç dönüşün ardından kendini nehre bakan büyük pencerelerin olduğu kocaman bir yerde buldu. Nehrin karşısında kentin güzel bir

manzarası vardı. Kraliyet Köşkü'nün sarı renkli çatısı güneşin altında ışıldıyordu.

"Ama ben *oraya* gitmeye çalışıyorum, *buraya* değil!" dedi Charmain etrafına bakınarak.

Pencerelerin altındaki uzun tahta masalar ve odanın ortası tuhaf aletlerle doluydu. Duvarlardaki raflarda bir sürü kavanoz, kutu ve garip şekillerde cam kap duruyordu. Charmain yeni ahşabın kokusunu içine çekerken Büyük Amca William'ın çalışma odasındaki o fırtına ve baharat karışımı kokuyu da aldı. Herhalde bir büyü kokusu bu, diye düşündü. Burası onun atölyesi olmalıydı. Başıboş'un etrafta neşeyle gezinmesine bakılırsa, köpek mekânı tanıyordu.

"Gel hadi, Başıboş," dedi Charmain, odanın ortasındaki tuhaf aygıtların üzerine konmuş bir kâğıt parçasına bakmak için duraklarken. Kâğıtta: "Lütfen dokunmayınız," yazıyordu. "Mutfağa dönüp baştan başlayalım," dedi kız.

İşler Charmain'in beklediği gibi yürümedi. Atölyeden çıkıp sola döndüğünde etrafı taşlarla çevrili, küçük bir mavi havuzun bulunduğu üstü açık ve sıcacık bir yere vardı. Açık alanın etrafı üzerlerinde güller olan çardaklarla kapatılmıştı. Güllerin yanında, büyük ve kabarık havluların serili olduğu katlanabilir sandalyeler duruyordu. Yüzdükten sonra oturmak için olmalı, diye geçirdi aklından Charmain. Fakat zavallı Başıboş buradan çok korkmuştu, kapının oraya sinmiş bir hâlde sızlanıp titriyordu.

Charmain onu yerden aldı. "Biri seni boğmaya mı çalıştı, Başıboş? Acaba doğduğunda istenmiyor muydun? Şimdi her şey yolunda. Ben de suya yaklaşmayacağım. Yüzme bilmiyorum." Kapıdan sola dönerken bilmediği pek çok şeyden birinin de yüzme olduğunu düşündü. Peter cehaletini yüzüne vurmakta haklıydı. "Tembellik ettiğimden değil," diye açıkladı Başıboş'a, ahır gibi görünen bir yere vardıklarında, "veya aptal olmamdan. Sadece annemin koyduğu sınırların dışına hiç çıkmadım."

Ahır oldukça kötü kokuyordu. Charmain orada yaşıyor olması gereken atları çitin ötesindeki çayırda görünce sevindi. Hakkında hiçbir şey bilmediği konulardan biri de atlardı. Başıboş'un korkusu geçmişe benziyordu.

Charmain iç geçirdi, köpeği yere bıraktı, gözlüğünü taktı ve kıvrımlarıyla kafa karıştıran haritaya bir kez daha baktı. "Ahır" yukarıdaki dağlarda bir yerdeydi. Mutfağa çıkmak için oradan iki kez sağa dönmesi gerekiyordu. Charmain peşinde Başıboş'la iki kez sağa döndü ve kendini telaşlı koboldlarla dolu büyük bir mağaraya benzeyen bir yerde buldu. Etraf neredeyse kapkaranlıktı. Yaratıklar dönüp Charmain'e ters ters baktı. Kız aceleyle tekrar sağa döndü. Bu sefer fincanlar, tabaklar ve çaydanlıklar için ayrılmış bir depodaydı. Başıboş inledi. Charmain raflara sıra sıra dizilmiş, var olan her renk ve ebattaki çaydanlıklara bakarken paniğe kapılmaya başladı. Geç kalıyordu. Daha da kötüsü gözlüğünü takıp haritaya bir kez daha baktığında kıvrımların sol alt tarafında bir yerlerde olduğunu anladı. Bulunduğu yerin kenarındaki bir okun altında "Bu tarafta bir grup lubokin yaşıyor. Dikkatli olmakta fayda var," yazıyordu.

"Amaan," diye parladı Charmain. "Saçmalık bu! Gel hadi, Başıboş." Kız az önce geçtikleri kapıyı açıp tekrar sağa döndü

Bu sefer zifiri karanlıktaydılar. Charmain köpeğin kaygılı burnunun ayak bileklerine sürtündüğünü hissedebiliyordu. İkisi de havayı kokladı ve Charmain bir ah çekti. Bulundukları yer kızın eve geldiği günden hatırladığı aynı rutubetli kokuya sahipti. "Büyük Amca William," diye sordu, "buradan mutfağa nasıl gideceğim?"

Şefkatli ses yanıt vererek kızın yüreğine su serpti. Artık kulağa çok silik ve uzak geliyordu. "Sahiden buradaysan kaybolmuşsun demektir, canım o yüzden iyi dinle. Saat yönünde bir kez dön..."

Charmain'in daha fazla dinlemesine gerek yoktu. Tam

dönüş yapacağına yarım döndü ve sonra dikkatle ileri baktı. Beklediği gibi, ileride az aydınlanmış bir taş koridor vardı ve Charmain'in bulunduğu koridorla kesişiyora benziyordu. Kız şükranla yürüyüp o koridora saptı. Artık Kraliyet Köşkü'nde olduğunu biliyordu. Büyük Amca William'ın evinde geçirdiği ilk gün Sim'i yemek arabası iterken gördüğü koridordu bu. Hem koku –rutubetli taşların üzerine sinmiş silik bir yemek kokusu– tanıdıktı hem de eskiden resimlerin asılı durduğu yerlerdeki açık renkli dikdörtgenler etrafa tipik bir Kraliyet Köşkü görünümü veriyordu. Tek sorun Charmain'in Köşk'ün neresinde olduğunu bilmemesiydi. Başıboş'un da yardımı dokunmuyordu. Köpek kızın ayak bileklerine yapışmış, zangır zangır titriyordu.

Charmain onu yerden aldı, koridor boyunca yürürken tanıdığı biriyle karşılaşmayı umuyordu. Rastgele iki köşe döndükten sonra, geçen gün peksimet dağıtan renksiz beyefendiyle çarpışmaktan son anda kurtuldu. Adam geriye sıçradı.

"Aman," dedi loş ışıkta Charmain'e uzun uzun bakarak. "Geldiğinizden haberim yoktu Bayan... şey... Char-ming'di, değil mi? Yolunuzu mu kaybettiniz? Yardım edebilir miyim?"

"Evet, lütfen," dedi Charmain. "Şeye gitmiştim... şeye... eee... şey... bilirsiniz işte, kadınlar tuvaletine. Dönüşte yanlış yerden sapmış olmalıyım. Kütüphaneye nasıl dönebileceğimi söyler misiniz?"

"Daha iyisini yapabilirim," dedi renksiz beyefendi. "Size bizzat gösteririm. Beni takip edin yeter."

Adam gerisingeri dönüp geldiği yolda başı çekti. Başka bir loş koridoru geçtikten sonra taş basamaklardan çıkıp büyük, soğuk bir lobiye vardılar. Başıboş mekânı tanımaya başlamışçasına kuyruğunu hafifçe oynatıyordu fakat merdivenin önünden geçerken kuyruğu hareket etmeyi bıraktı. Basamakların yukarısından Morgan'ın gür sesi geliyordu.

"İstemem! İstemem! İSTEMEM!"

Parıltı'nın tiz sesi de ona katıldı. "Onu giymem! Otekini ittiyim!"

Sophie Pendragon'un sesi de yankılandı. "İkiniz de susun bakayım! Yoksa elimden bir kaza çıkacak! Sizi uyarıyorum, artık hiç sabrım kalmadı!"

Renksiz beyefendinin yüzü ekşidi ve, "Küçük çocuklar etrafı ne kadar da şenlendiriyorlar, değil mi?" dedi.

Charmain kafasını sallayıp sırıtma niyetiyle başını kaldırdı fakat adama baktığında nedense ürperdi. Beyefendinin peşi sıra bir kemerin altından geçerken Morgan'ın gürlemeleri ve Parıltı'nın haykırışları uzakta kaybolup gitti.

Renksiz beyefendi bir köşeyi daha döndükten sonra Charmain'in gayet iyi hatırladığı bir kütüphane kapısını açtı. "Bayan Charming geldi, Majesteleri," diyen adam eğilerek selam verdi.

"Aa, güzel, güzel," dedi Kral, başını deri ciltli ince kitaplardan oluşan bir yığından kaldırarak. "Gel de otur, canım. Dün gece senin için bir sürü kâğıt buldum. Neden bu kadar çoklar, inan bilmiyorum."

Charmain'e sanki oradan hiç ayrılmamış gibi geliyordu. Başıboş rahatça oturup karnını ateşin sıcağına çevirdi. Charmain de farklı boyutlardaki kâğıtlardan oluşan ve her an yıkılacakmış gibi duran bir yığının önüne oturdu, bir kalem buldu ve işe koyuldu. Ortam çok samimiydi.

Bir süre sonra Kral konuştu. "Günlük tutan bir atam kendisini şair sanıyormuş. Şu şiiri hakkında ne düşünüyorsun? Elbette ki sevgilisi olan hanıma yazmış.

Bir keçinin zarafetiyle dans ediyorsun, aşkım,
Ve dağlardaki bir inek gibi şarkı söylüyorsun.

"Buna romantik der misin, canım?"

Charmain güldü. "Berbat bir şey. Umarım adamı terk etmiş tir. Şey... Majesteleri, az önce beni buraya getiren o renk... ee... o beyefendi kimdi acaba?"

"Kâhyayı mı kastediyorsun?" dedi Kral. "Biliyor musun, kendisi yıllardır bizimle... ama zavallı adamın adını bile bilmiyorum Prenses'e sorman gerek, canım. O bu tür şeyleri hiç unutmaz."

Eh, neyse, diye düşündü Charmain. Ben de ona renksiz beyefendi demeye devam ederim.

Vakit huzurlu bir şekilde akıp geçti. Güne telaşlı başlayan Charmain'in bu duruma hiç itirazı yoktu. İki yüz yıl evvelki faturaları, yüz yıl evvelki faturaları ve kırk yıl evvelki faturaları sıraya dizip notlar aldı. Nedense eski faturalarda yenilere oranla çok daha büyük meblağlara rastlıyordu. Görünüşe bakılırsa Kraliyet Köşkü'nde giderek daha az masraf yapılır olmuştu. Charmain ayrıca dört asır öncesinden kalma mektupları ve de Strangia, Ingary, hatta Raşput elçilerinden gelmiş daha yeni raporları sıraya dizdi. Bazı elçiler şiir bile yollamıştı. Charmain en kötülerini Kral'a okudu. Yığının alt kısımlarında makbuzlar buldu. Üzerlerinde "Bir hanımefendinin bir portresi için, usta olarak ün salmış ressama 200 gine" gibi şeyler yazan altmış yıl öncesinden kalma kâğıtlara daha sık rastlar oldu. Charmain şimdiki Kral'ın hükümdarlığı boyunca Köşk'teki resimlerden çoğunun satıldığı fikrine kapıldı fakat bunu Kral'a sormamaya karar verdi.

Sim, öğle vakti Cemal'in baharatlı ve lezzetli yemeklerini getirdiğinde Başıboş hemen ayağa fırlayıp kuyruk salladı, sonra hüsrana uğramışçasına durdu ve kütüphaneden çıkıp gitti. Charmain Başıboş'un yemeği mi yoksa aşçının köpeğini mi beklediğini anlayamadı. Herhalde farklı bir yemek beklemişti.

Sim tabağı masanın üstüne koyarken, "Dışarıda vaziyet nasıl, Sim?" diye sordu Kral neşeyle.

"Biraz gürültülü, Majesteleri," dedi Sim. "Az önce altmış sallanan atımızı aldık. Efendi Morgan kanlı canlı bir maymun istedi fakat neyse ki Bayan Pendragon bu isteği reddetti. O yüzden epey patırtı çıktı. Efendi Parıltı kendisine çizgili pantolon giydirilmemesinden şikâyetçi. Sabahleyin bu konuda bayağı yaygara kopardı. Ateş cini ön salondaki şömineyi kendine yer belledi. Bugün ön salonda diğerleriyle birlikte çay içecek misiniz, Majesteleri?" "Sanırım hayır," dedi Kral. "Ateş ciniyle bir alıp veremediğim yok ama o sallanan atlardan sonra oda epey küçüldü. Fırsat bulursan buraya da biraz peksimet getir, Sim."

"Elbette, Majesteleri," diyen Sim titrek adımlarla odadan geri geri çıktı.

Kapı kapanınca Kral Charmain'e dönüp, "Aslında sebep sallanan atlar değil. Gürültüden de rahatsız olmuyorum. Tüm bunlar bana dedeliği ne çok istediğimi hatırlatıyor. Ne yazık ki dede olamadım," dedi.

"Şey..." dedi Charmain, "kenttekiler Prenses Hilda'nın aşkta aradığını bulamadığını söylüyorlardı. Bu yüzden mi hiç evlenmedi?"

Kral şaşırmış görünüyordu. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Gençliğinde prensler ve dükler onunla evlenmek için sıraya giriyorlardı. Ama o evlenecek tipte biri değil. Söylediği kadarıyla evlenmeyi hiç düşünmemiş. Bana yardım ederek yaşamayı tercih ediyormuş. Ama çok yazık. Budala kuzenimin oğlu Prens Ludovic veliahtım olur. Yakında onunla tanışırsın, tabii ön salondaki atlardan yer bulabilirsek veya belki de Ana Salon'u kullanırız. Ama işin asıl üzücü yanı, bugünlerde Köşk'te küçüklerin fazla bulunmaması. İşte bunu özlüyorum."

Kral mutsuz görünmüyordu. Durumu kabullenmiş gibi bir hâli vardı fakat Charmain o anda Kraliyet Köşkü'nün aslında ne kadar kederli bir yer olduğunu fark etti. Kocaman, boş ve üzgün bir yer. "Sizi anlıyorum Majesteleri," dedi.

Kral sırıttı ve Cemal'in abur cuburlarından birini ağzına attı. "Anladığını biliyorum," dedi. "Sen çok zeki bir genç hanımsın. Günün birinde büyük amcan William'ın koltuklarını kabartacaksın."

Charmain şaşaladı fakat bu iltifata fazla sevinmeden Kral'ın bir hususu atladığını fark etti. Zeki olabilirim, diye geçirdi aklından üzülerek, ama hiç de anlayışlı biri değilim. Hatta taş kalpli olduğum bile söylenebilir. Peter'a nasıl muamele ettiğimi bir görseniz.

Kız akşamüstünün geri kalanı boyunca bu konuya kafa yordu. Gün bitip de Sim peşinde gezinen Başıboş'la beraber ortaya çıktığında Charmain ayağa kalkıp, "Bana bu kadar iyi davrandığınız için teşekkürler, Majesteleri," dedi.

Kral şaşırmış bir hâlde önemli olmadığını söyledi. Ama önemli, diye düşündü Charmain. Bana karşı o kadar iyi davranıyor ki bundan ders almalıyım. Charmain ağır adımlarla ilerleyen Sim'i epey yorgun ve şişman görünen Başıboş'la beraber takip ederken Büyük Amca William'ın evine döndüğünde Peter'a daha iyi davranacağına dair kendi kendine söz verdi.

Sim ön kapıya varmışken Parıltı büyük bir çemberi çevirerek bir yerden fırlayıverdi. Kollarını iki yana açmış, "Çembey, çembey, ÇEMBEY!" diye bas bas bağıran Morgan da son sürat peşinden koşuyordu. Sim yere kapaklandı ve Parıltı yanından hızla geçerken Charmain kendini duvara yapıştırmaya çalıştı. Bir an için Parıltının kendisine tuhaf, meraklı bir bakış attığı gibi bir hisse kapıldıysa da Başıboş'tan yükselen vıvaklama dikkatini dağıttı. Charmain hemen köpeğin yardımına koştu. Başıboş yüzüstü devrilmişti ve bu yüzden çok gergindi. Kız onu kucağına alırken Morgan'ın peşinden koşan Sophie Pendragon ile çarpışıyordu az kalsın.

"Ne tarafa gittiler?" diye sordu kadın soluk soluğa.

Charmain parmağıyla gösterdi. Sophie eteklerini topladı ve kendi kendine söylenerek koşup gitti.

Yanlarına gelen Prenses Hilda durup Sim'i ayağa kaldırdı. "Çok özür dilerim, Bayan Charming," dedi. "O çocuk ele avuca sığmıyor... şey, aslında ikisi de öyle. Tedbir alınam gerekiyor, yoksa zavallı, Sophie *bizim* sorunlarımıza vakit ayıramayacak. İyi misin, Sim?"

"Kesinlikle, hanımefendi," dedi Sim. Adam eğilerek Charmain'i selamladı ve hiçbir şey olmamış gibi kızı ön kapıdan parlak akşamüstü güneşine çıkardı. Evlenecek olursam asla çocuk doğurmayacağım, diye düşündü Charmain, kollarındaki Başıboş'la beraber Kraliyet Meydanı'nı katederken. Yoksa bir hafta içinde zalim ve taş kalpli biri olup çıkarım. Belki Prenses Hilda gibi hiç evlenmem. Böylece nazik biri olmayı öğrenme şansına da kavuşurum. Neyse, şimdilik Peter üzerinde pratik yapayım. Zaten ona iyi davranabilirsem bu işi başardım demektir.

Büyük Amca William'ın evine vardığında Charmain son derece kararlıydı. Mavi ortancaların arasından geçerken Rollo'yla karşılaşması da güzel olmuştu. Charmain o mavi yaratığa asla iyi davranamayacağından emindi.

"Öyle bir şey mümkün değil," diye söylendi, Başıboş'u oturma odasındaki halının üzerine bırakırken. Oda gözüne her zamankinden daha temiz ve düzenli geldi. Koltuklardan birinin arkasına kaldırılmış bavuldan tutun da sehpanın üzerindeki içi rengârenk ortancalarla dolu olan vazoya kadar her şey tertipliydi. Charmain vazoya bakarken kaşlarını çattı. Bunun yemek arabasının üzerine konduğu zaman kaybolan vazo olduğu kesindi. Belki Peter Sabah Kahvesi istediğinde geri gelmiştir, diye düşündü ama pek de kafasına takmadı çünkü aklına odasının her yanına ıslak giysilerini bıraktığı ve yatağını da toplamadığı geldi. Tüh! Şimdi bir de ortalık toplamam gerekecek, diye geçirdi içinden.

Yatak odasına gittiğinde kapının önünde kalakaldı. Biri yatağını güzelce toplamıştı. Kurumuş giysileri katlanıp komodinin üstüne bırakılmıştı. Olacak iş değildi. Kendisini nazik olmaktan çok uzak hisseden Charmain fırtına gibi mutfağa daldı.

Masada oturan Peter öyle hoşnut görünüyordu ki Charmain oğlanın bir şeyler çevirmiş olduğunu anladı. Oğlanın arkasında, ateşin üzerindeki büyük, siyah kazandan tuhaf, iştah açıcı kokular yükseliyordu.

"Odamı ne demeye topladın?" diye sordu Charmain.

İçinin heyecandan kıpır kıpır olduğu anlaşılan Peter incinmiş göründü. "Hoşuna gider sanmıştım," dedi Peter.

"Hayır, gitmedi!" dedi Charmain. Neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark ederek şaşırdı. "Tam yere bir şey düşürürsem ben alana kadar orada kalacağını ve ortalığı dağıtırsam ben toplayana kadar dağınık kalacağını öğrenmeye başlıyordum ki sen her şeyi berbat ettin! Annem kadar kötüsün!"

"Burada bütün gün yapayalnız dururken bir şeyler yapmak istedim," diye itiraz etti Peter. "Yoksa öylece oturmamı mı bekliyordun?"

"Canın ne isterse yapabilirsin!" diye bağırdı Charmain. "Dans et. Amuda kalk. Rollo'ya nanik yap. Ama öğrenme sürecimi baltalama!"

"İşin zor," dedi Peter. "Daha kırk fırın ekmek yemen lazım. Bir daha odana dokunmam. Bugün öğrendiğim bazı şeyleri duymak ister misin? Yoksa dünyada bir tek sen mi varsın sanıyorsun?"

Charmain yutkundu. "Bu akşam sana iyi davranmayı planlıyordum ama işimi yok zorlaştırıyorsun."

"Annem zorlukların öğrenmeye yardım ettiğini söyler," dedi Peter. "Sevinmelisin. Sana bugün öğrendiğim bir şeyi söyleyeyim: İkimize de yetecek kadar akşam yemeği bulmayı öğrendim." Oğlan yeşil iplik bağlı başparmağıyla kaynayan kazanı

işaret etti. Öteki başparmağına kırmızı, diğer parmaklarından birindeyse mavi iplik vardı.

Aynı anda üç yöne birden gitmeye çalışıyor, diye düşündü Charmain. Sesinin dostane çıkması için büyük çaba harcayarak, "Peki ikimize de yetecek kadar akşam yemeğini nasıl buldun?" dedi.

"Kiler kapısına vurup durdum," dedi Peter, "ta ki masaya bolca yiyecek düşene kadar. Sonra onları kaynamaları için kazana attım."

Charmain dönüp kazana baktı. "Ne gibi şeyler?" "Karaciğer ve pastırma," dedi Peter. "Lahana. Birkaç turp ve bir parça tavşan eti. Soğan, iki kalem pirzola ve bir tane pırasa. Sahiden de çok kolay oldu."

Iyy! diye geçirdi geçirdi Charmain. Kaba bir laf etmemek için oturma odasına yollandı.

"O vazoyu nasıl geri aldığımı bilmek istemiyor musun?" diye seslendi Peter arkasından.

"Yemek arabasının üzerine oturmuşsundur," dedi Charmain sert bir sesle ve *On İki Dallı Değnek*'i almaya gitti.

Kitap okumak fayda etmedi. İkide bir başını kaldırıp ortancaların olduğu vazoya bakıyor ve Peter'ın sahiden de oraya oturup Akşamüstü Çayı ile beraber kaybolup kaybolmadığını merak ediyordu. Ve tabii nasıl geri döndüğünü. Ayrıca vazoya her baktığında Peter'a iyi davranma konusundaki azminin işe yaramadığı geliyordu aklına. Aşağı yukarı bir saat bekledikten sonra kalkıp mutfağa geri döndü. "Özür dilerim," dedi. "Çiçekleri nasıl geri aldın?"

Peter kazandaki yemeği bir kaşıkla dürtüklüyordu. "Bunun henüz hazır olduğunu sanmıyorum," dedi. "Kaşık geri çıkıyor."

"Aa, hadi ama," dedi Charmain. "Sana kibar davranmaya çalışıyorum."

"Yemeğe oturduğumuzda anlatırım," dedi Peter ve başka laf etmedi, sanki Charmain'i delirtmeye çalışıyordu.

Kazanın içindekileri iki kâseye paylaştırana dek aradan bir saat geçti. Paylaştırma işi pek de kolay olmamıştı çünkü Peter kazana atmadan önce hiçbir şeyi kesmek veya doğramakla uğraşmamıştı. Lahanayı iki kaşık yardımıyla bölmeleri gerekmişti. Ayrıca Peter türlü yemeğine tuz katılması gerektiğini düşünememişti. Her şey –beyaz ve gevşek pastırma, tavşan eti, hiç doğranmamış turp ve pörsümüş soğan– cıvık bir yemek suyunun içinde yüzüyordu. Yemek en iyi tabirle berbattı. Kibar olmak için elinden geleni yapan Charmain hiçbir şey demedi.

Tek iyi şey, Başıboş'un yemeği sevmiş olmasıydı. Köpek önce yemeğin suyunu içti, sonra da et parçalarını lahanadan dikkatle ayırarak mideye indirdi. Charmain de midesine hâkim olmaya çalışarak aynını yaptı. Yemeği düşünmemek için Peter'ın anlattıklarına odaklandı memnuniyetle.

"Şunu biliyor muydun?" diye başladı, Charmain'e göre kendini beğenmiş bir tavırla. Fakat Peter'ın her şeyi kafasında bir hikâye gibi sıraya koyduğunu ve belli bir düzene göre anlatacağını da kavramıştı. "Yemek arabasından kaybolan şeylerin geçmişe gittiğini biliyor muydun?"

"Eh, demek ki geçmiş tam bir çöplükmüş," dedi Charmain. "Tabii oranın geçmiş olduğundan eminsen."

"Beni dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Peter.

Kibar ol, dedi Charmain kendine. İğrenç lahanadan bir parça daha yiyerek kafasını salladı.

"Peki ya, bu evin bazı kısımlarının geçmişte olduğunu?" diye devam etti Peter. "Yemek arabasının üzerine oturmadım. Sadece dönmem gereken yönlerin bir listesiyle keşfe çıktım ve bu bilgiye kazara ulaştım. Birkaç kez yanlış tarafa dönmüş olmalıyım."

Hiç şaşırmadım, diye geçirdi aklından Charmain.

"Her neyse," dedi Peter, "yüzlerce kadın koboldun çaydanlık yıkadığı ve kahvaltı gibi şeyler için tepsilere yiyecek içecek koy-

duğu bir yere çıktım. Ortancalar konusunda koboldları kızdırdığın için onlardan çekindiysem de yanlarından geçerken gülümseyerek selam vermeyi ihmal etmedim. Hepsi de selamıma karşılık verip gülümseyince ve bana oldukça sıcak davranarak, 'Günaydın' deyince epey şaşırdım. İşte böyle gülücükler saçıp selam vererek yoluma devam ettim, ta ki daha önce görmediğim bir odaya gelene kadar. Kapıyı açar açmaz karşıma çıkan ilk şey upuzun bir masanın önünde duran içi çiçek dolu o vazo oldu. Hemen sonraysa masanın arkasında oturan Büyücü Norland'ı gördüm ve..."

"Olamaz!" dedi Charmain.

"Ben de çok şaşırdım," diye itiraf etti Peter. "Doğrusunu söylemek gerekirse orada öylece kalakaldım. Büyücü epey sağlıklı görünüyordu, gücü kuvveti yerindeydi ve hatırladığımdan çok daha fazla saçı vardı. O bavulun içindeki harita üzerinde çalışıyordu. Tüm kâğıdı masaya yaymıştı ve daha çeyreği falan doluydu. Bu da bana bir ipucu verdi. Neyse, başını kaldırıp, 'Rica etsem kapıyı kapatır mısın? Cereyan yapıyor da,' dedi kibarca. Sonra ben daha bir şey diyemeden tekrar başını kaldırıp, 'Sen de kimsin?' diye sordu.

"Adımın Peter Regis olduğunu söyleyince kaşları çatıldı ve, 'Regis, Regis? Acaba Montalbino Cadısı'nın bir akrabası mısın?' diye sordu.

"'Kendisinin annem olduğunu belirtince, 'Çocuğu olduğunu bilmiyordum,' dedi.

"'Tek çocuğu benim,' diye açıkladım. 'Babam ben doğduktan hemen sonra Transmontain'deki büyük bir çığda can vermiş.'

"Büyücünün kaşları daha da çatıldı. 'Ama o çığ daha bir ay önceydi genç adam. Çığa bir luboğun sebep olduğu söyleniyor – pek çok insanın öldüğü de kesin. Yoksa sen kırk sene önceki çığdan mı bahsediyorsun?' deyip beni sert, kuşkulu gözlerle süzdü.

"Olup bitenlere onu nasıl inandıracağımı düşündükten sonra anlatmaya başladım. 'Doğru söylüyorum yemin ederim. Evinin bazı yerleri zamanda geriye gidiyor olmalı. Akşamüstü Çayı da orada kayboluyor. Şu önündeki vazoyu geçen gün yemek arabasının üstüne koyduğumuzda kayboldu. Ama işte burada.' Büyücü vazoya baktıysa da bir şey söylemedi. Bunun üzerine, 'Evine geldim çünkü annem senin yanında çıraklık işi ayarladı bana,' dedim.

"'Demek öyle? Ona büyük bir lütufta bulunmuşum. Pek de yetenekli değil gibisin.'

"'Büyü yapabilirim," dedim, 'ama zaten bu pek önemli değil çünkü annemin ayarlayamayacağı şey yoktur.

'Doğru. Kendisi çok ısrarcıdır. Evime geldiğinde sana ne dedim peki?' diye sordu.

"'Bir şey demedin,' diye yanıtladım. 'Evde yoktun. Charmain Baker diye bir kız eve göz kulak oluyordu... daha doğrusu olması gerekirdi ama çıkıp Kral'ın yanında çalışmaya gitti ve bir ateş ciniyle tanışıp...'

"O zaman hayret içinde sözümü kesti. 'Bir ateş cini mi? Genç adam, onlar çok tehlikeli varlıklardır. Bana Çöl Cadısı'nın yakın bir zamanda Yukarı Norland'a geleceğini mi söylüyorsun?'

"'Hayır, hayır,' dedim. 'Ingary'deki Kraliyet Büyücüleri'nden biri üç yıl kadar önce Çöl Cadısı'nın işini bitirdi. Charmain bu ateş cininin Kral'la bir ilgisi olduğunu söyledi. Şu an senin bulunduğun zamana göre, galiba o daha yeni doğmuş oluyor ama onunla tanıştığımda senin hasta olduğunu ve elflerin seni iyileştirmek için alıp götürdüklerini anlattı. Sempronia Yenge sen yokken eve bakması için Charmain'i ayarlamış.'

"Duydukları karşısında kafası epey bozulmuş gibiydi.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp biraz düşündü. 'Sempronia adında bir yeğenim var,' dedi düşünceli bir edayla. 'Haklı olabilirsin. Yanılmıyorsam Sempronia çok saygın bir aileye gelin gitti.'

"'Ya, hem de ne saygın!' dedim. 'Charmain'in annesini bir görmelisin. O kadar saygın ki Charmain'in hiçbir iş yapmasına izin vermiyor.'"

Çok teşekkürler, Peter! diye geçirdi aklından Charmain. Artık benim beş para etmez biri olduğumu düşünüyordur!

"Ama bu son söylediklerim hiç ilgisini çekmedi," dedi sözlerini sürdürdü Peter. "Kendisini neyin hasta ettiğini bilmek istedi ama ona söyleyemedim. *Sen* biliyor musun?" diye sordu. Charmain başını iki yana salladı. Peter omuz silkip konuşmaya devam etti. "Bunun üzerine iç geçirip zaten önemli olmadığını çünkü gördüğü kadarıyla başına geleceklerden kaçamayacağını söyledi. Fakat daha sonra şaşkın ve acınası bir şekilde, 'İyi de ben hiç elf tanımıyorum ki!' dedi.

"'Charmain elfleri gönderenin Kral olduğunu söyledi,' diye açıkladım.

"'Ya,' dedi birden çok daha mutlu göründü. 'Tabii ki öyledir! Kraliyet ailesi elf kanı taşıyor, içlerinden bazıları eklerle evlendi ve sanırım elfler aradaki bağı koparmıyorlar.' Sonra bana bakıp, 'Hikâyen artık anlam kazanmaya başlıyor,' diye ekledi.

"'Başlamalı da. Söylediklerimin hepsi doğru. Ama koboldların sana nasıl bu kadar öfkelendiklerini bir türlü anlamıyorum.'

"'Seni temin ederim ki benim bir kabahatim yok,' dedi. 'Koboldlarla yıllardır dostuz. Benim için pek çok iş yaparlar. Nasıl ki dostum Kral'ı kızdırmıyorsam koboldları da kızdıracak bir şey yapmam.'

"Bu meseleye canı epeyce sıkılmış gibiydi, o yüzden konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşündüm. 'Sana bu ev hakkında bir şeyler sorabilir miyim? Onu sen mi yaptın, yoksa böyle mi buldun?'

"'Böyle buldum,' dedi. 'Daha doğrusu, geçimini sağlamaya çalışan genç bir büyücüyken gözüme ufak ve ucuz geldiği için satın aldım. Sonra da evin bir labirent olduğunu keşfettim.

Bunun harikulade bir keşif olduğunu da belirtmeliyim. Bir zamanlar, Kraliyet Köşkü'nün çatısını altın gibi gösteren Büyücü Melicot'a ait olduğu anlaşılıyor. Evin bir yerlerinde Kraliyet Hazinesi'nden kaybolan gerçek altınların olmasını umdum hep. Biliyorsun, Kral yıllardır altınlarını arıyor.'

"Altın lafının dikkatimi ne kadar çektiğini herhalde tahmin edebilirsin," dedi Peter. "Ama daha başka bir şey soramadım çünkü büyücü masadaki vazoya bakıp, 'Demek bu çiçekler sahiden de gelecekten geliyor, öyle mi? Adı ne bunların?' dedi.

"Bilmemesine çok şaşırdım. Kendi bahçesinden toplanmış ortancalar olduğunu söyledim. 'Koboldlar farklı renklerde olanları kestiler,' dedim. Büyücü onlara bakıp fevkalade göründüklerini ve rengârenk olmalarına ayrıca bayıldığını mırıldandı. 'Ben de yetiştirmeye başlayayım bari,' dedi. 'Güllerden bile daha renkliler.'

"'İstersen onları mavi de yapabilirsin,' dedim. Annem bizimkilerin üzerinde bakır tozundan bir büyü kullanıyor.' O mırıldanmaya devam ederken seni onunla tanıştığıma inandırabilmek için vazoyu yanımda götürüp götüremeyeceğimi sordum.

"'Tabii, tabii,' dedi. 'Zaten burada fazla ayak altında. Bu arada, ateş cinini tanıyan genç hanıma, kendisi ihtiyaç duyacak yaşa gelene kadar evin haritasını bitirmeyi umduğumu söyle.'"

"İşte," dedi Peter, "çiçekleri alıp geri döndüm. Ne kadar olağanüstü, değil mi?"

"Hem de çok," dedi Charmain. "Koboldlar ortancaları kesmeselerdi Büyük Amca William onları yetiştirmeyecekti ve ben onları toplamasaydım sen kaybolmayacaktın. Tüm bunlar başımı döndürüyor." Kız içinde lahana ve turp olan kâsesini itti. Ona iyi davranacağım. Evet, öyle davranacağım! diye geçirdi aklından. "Peter, yarın dönüşte babama uğrayıp ondan bir yemek kitabı istesem nasıl olur? Onda yüzlercesi olmalı. Kendisi kentin en iyi aşçısıdır."

Peter son derece rahatlamış göründü. "İyi fikir," dedi. "Annem bana yemek pişirmeyi pek öğretmedi. Yemekleri hep o pişirir."

Büyük Amca William'ın hakkımda kötü düşünmesine sebep olduğuna da kızmayacağım, diye ant içti Charmain. Şefkatli olacağım. Ama yine öyle bir şey yapmaya kalkarsa?

10

Parıltı Çatıya Çıkıyor

Gece vakti Charmain'in içine bir kurt düştü. Büyük Amca William'ın evindeyken zamanda geriye gidilebiliyorsa, Charmain'in on yıl öncesine, yani Kral'ın kendisini tanımadığı bir zamana dönmeyeceği ne malumdu? Veya on yıl sonrasında Prens Ludovic'in hüküm sürdüğü bir zamana gitmeyeceği? Bu düşünceden öyle rahatsız oldu ki bundan sonra Köşk'e uzun yoldan gitmeye karar verdi.

Böylece Charmain ertesi sabah Başıboş'u da peşine takarak yola çıktı. Luboğun çayırının bulunduğu yamaca vardıklarında Başıboş öyle kesik kesik nefes almaya başladı ki Charmain onu kucağına aldı. Hiç şaşırmadım, diye düşündü. Ardından da, kendimi işe giden bir yetişkin gibi hissediyorum, diye ekledi içinden, çenesini yalamaya çalışan Başıboş'la beraber kente doğru yürürken.

Gece yine yağmur yağmıştı ama da o anda gökyüzü masmaviydi ve içinde kocaman beyaz bulutlar yüzüyordu. Dağlar ipeksi mavilerle yeşillere bürünmüştü, kente vuran güneş ışınları ıslak kaldırım taşlarından yansıyarak nehrin alev almış gibi görünmesine neden oluyordu. Charmain hâlinden fazlasıyla hoşnuttu. Gününü kâğıtları sıraya dizerek ve Kral'la sohbet ederek geçirmeye can atıyordu.

Kraliyet Meydanı'nı aşarken güneş Köşk'ün altın sarısı çatısından öyle bir yansıyordu ki Charmain başını eğmek zo-

runda kaldı. Başıboş da gözlerini kırpıştırarak aynı şeyi yaptı fakat Köşk'ten ciyaklamaya benzer bir ses yükselince kafasını kaldırdı.

"Bana bakın! *Bana bakın!*"

Sesin geldiği yöne bakan Charmain, gözleri ışık yüzünden yaşlarla dolunca bir elini yüzüne siper etti. Parıltı yerden tam otuz metre yükseklikteki çatıda oturuyordu. Oğlan Charmain'e sevinçle el salladı. Bunu yaparken az kalsın dengesini kaybedecekti. Charmain manzara karşısında bir önceki gün çocuklara karşı hissettiği tüm kötü duyguları unuttu. Başıboş'u kaldırım taşlarına bıraktığı gibi Köşk kapısına doğru koştu. Oraya vardığında koca tokmağı şiddetle vurdu.

"O küçük oğlan!" dedi nefes nefese, Sim kapıyı yavaşça açarken. "Parıltı. Çatıda oturuyor! Biri onu aşağı indirmeli!"

"Öyle mi?" dedi Sim. Yaşlı adam ağır ağır girişteki basamakları indi. Charmain onun çatıyı gören bir yere gidip kafasını yavaşça kaldırmasını bekledi. "Sahiden de öyle, hanımefendi," diye doğruladı ihtiyar adam. "Küçük şeytan. Aşağı düşecek. Çatının üstü buz kadar kaygandır."

Charmain artık sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. "Birini gönder de çocuğu içeri alsın! Çabuk!"

"Kim gidebilir bilmiyorum," dedi Sim. "Köşk'ten hiç kimse tırmanmayı pek beceremez. Herhalde Cemal'i gönderebilirim ama tek gözü olduğundan o da dengesini pek sağlayamaz."

Başıboş basamaklardan yukarı taşınmak için havlayarak etrafta koşturuyordu. Charmain ona aldırış etmedi. "Öyleyse *beni* gönder," dedi kız. "Oraya nasıl çıkabileceğimi söyle yeter. Hemen. Çocuk kayıp düşmeden."

"İyi fikir," diye belirtti Sim. "Holün sonundaki basamakları çıkın, hanımefendi. En yukarıda tahta bir merdiven var ve onun sonundaki küçük kapıdan..."

Charmain daha fazla beklemedi. Başıboş'u kendi hâline bı-

rakıp rutubetli taş koridor boyunca koştu ve sonunda taş basamakların bulunduğu lobiye vardı. Gözlüğü göğsünde bir o yana bir bu yana sallana sallana ve ayak sesleri duvarlardan yankılana yankılana basamakları can havliyle çıkmaya başladı. Çıktıkça çıktı. İkinci kattan geçerken aklında küçük bir bedenin hızla aşağı düşmesi ve kaldırım taşlarına. Başıboş'u bıraktığı yerin yakınına... şey... *pat* diye çarpmasına dair korkunç görüntüler vardı. Soluk soluğa bir hâlde daha dar olan üçüncü merdiven katını çıkmaya başladı. Basamakların sonu gelmeyecek gibiydi. Tahta merdivene ulaştı ve son bir gayretle onu da tırmanmaya girişti. Bu merdivenin de sonu yok gibiydi. Nihayet küçük bir tahta kapıya geldi. Hâlâ vakit olması için dua eden Charmain kapıyı hızla açıp parıl parıl günışığıyla yıkanan çatıya çıktı.

"Hiç gelmeyecektin tanmıştım," dedi Parıltı çatının ortasından. Oğlanın üstünde soluk mavi bir kadife takım vardı ve altın sarısı saçları çatı gibi ışıl ışıldı. Çok sakindi ve çatıda başını derde sokmuş bir çocuktan ziyade, yolunu kaybetmiş bir meleğe benziyordu.

"Çok mu korkuyorsun?" dedi Charmain kaygıyla. "Hiç kıpırdamadan bekle. Yanına gelip seni alacağım." "Lütfen al," dedi Parıltı kibarca.

İçinde bulunduğu tehlikenin farkında bile değil! Diye düşündü Charmain. Sakin olmalıyım. Çok büyük bir ihtiyatla tahta kapının yanında ayrıldı ve tıpkı Parıltı gibi çatının sırtına oturdu. Bulunduğu yer son derece rahatsızdı. Charmain kiremitlerin sıcak, ıslak, keskin ve kaygan olmasının mı, yoksa çatının her an kendisini ikiye biçecek gibi bir his vermesinin mi daha kötü olduğunu bilmiyordu. Göz ucuyla çok, çok aşağılardaki Kraliyet Meydanı'na baktığında daha üç gün önce luboktan kurtulmasına yardım eden bir büyü yaptığını ve uçabileceğini *ispatladığını* hatırladı. Parıltı'yı belinden yakalayabilir ve onunla birlikte yavaşça aşağı süzülebilirdi.

O sırada, kendisi yaklaşırken Parıltı'nın uzaklaşmakta olduğunu fark etti. "Kes şunu!" dedi. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

"Tabii ki biliyoyum," diye yapıştırdı cevabı Parıltı. "Yüktekten çok koykayım. Ama buyatı kimtenin bizi duymadan konuşabileceğimiz tek şey. Çabuk olmalıyız. Piyentet Hilda ben ve Moygan için biy dadı tuttu. Tef il kız hey an başımızda bitebiliy."

Bunlar resmen yetişkinlerin kullandığı sözcüklerdi, Charmain oğlana şaşkın şaşkın baktı. Parıltı kocaman mavi gözlerini ve gül pembesi büyüleyici dudaklarını öne çıkaran göz kamaştırıcı bir tebessüm etti. "Sen küçük bir dâhi misin nesin?" diye sordu Charmain.

"Eh, *şimdi* öyleyim," dedi Parıltı. "Geyçekten altı yaşındayken tanıyım tıyadan biyiydim. Tabii tihiy konutunda yetenekliydim. Ten de biyaz acele et."

"Deniyorum." Charmain çatının sırtında oturarak yaptığı ilerleyişi sürdürdü, ta ki çocukla arasında yarım metre kadar mesafe kalana dek. "Peki hangi konuda konuşacağız?" diye sordu.

"Önce Büyücü Noyland'dan balitet," dedi Parıltı. "Bana onu tanıdığın tüylendi."

"Pek değil," dedi Charmain. "Büyük teyzemin büyük amcası olur. O hastayken evine ben göz kulak oluyorum." Charmain Peter'dan bahsetme gereği duymadı.

"Peki evi natıl biy yey?" diye sordu Parıltı. "Şahten ben uçan biy şatoda yaşıyoyum da. Noyland'ın evi de uçuyoy mu?"

"Hayır," dedi Charmain. "Ama ortasında aşağı yukarı yüz farklı odaya açılan bir kapı var. Evi Büyücü Melicot'un yaptığı söyleniyor."

"Ah. Melicot," diye şakıdı Parıltı. Çok mutlu görünüyordu. "Öyleyte bizzat gelip göymem geyekecek, hem de Calcifey'la beyabey. Takıncatı vay mı?"

"Yoktur herhalde," dedi kız. "İyi de neden?"

"Çünkü," diye açıkladı Parıltı, "Tophie, Calcifey ve ben Kıyal'ın altınlayına ne olduğunu öğyenmek için tutulduk. En azından ittedikleyinin bu olduğunu tanıyoyuz ama pek açık konuşmuyoylay. Çoğu zaman Elfaymağanı diye bi şeyi kaybettikleyim töylüyoylay ama kimte o Elfaymağanı'nın ne olduğunu bilmiyoy. Biy de Piyentet Tophie'den veygi payalayına ne olduğunu öğyenmetini ittiyoylay ve bu da başka biy metele doğuyuyoy. Biy süyü yeşim filan tattık ama hâlâ duyumlayı kötü —heyhalde ten de fayk etmiştindiy."

Charmain kafasını salladı. "Fark ettim. Vergileri artırsalar olmaz mı?"

"Veya kütüphanedeki kitaplayın bazdayım da tatabiliyley," diye önerdi oğlan, sonra da omuz silkti. Bu hareketi öyle dengesizce sallanmasına sebep oldu ki Charmain gözlerini kapadı. "Calcifey kitap tatmayı öneydiğinde neyedeyte gecenin biy vakti Köşk'ten kovuluyoydu. Veygileye gelince, Kıyal Yukayı Noyland halkının mutlu metut kalmatını ittiyoy. Zaten veygiley ayttıyılıyta oyadan gelecek paya da kayboluy ve bu da hiç biy işe yayamaz. Şimdi tenden yapmanı ittediğim şey..."

Uzaktan bir bağırış yükseldi. Charmain gözlerini açıp yana baktı. Meydanda toplanmış çok sayıda insan ellerini gözlerine siper etmiş çatıyı gösteriyordu. "Acele et," dedi Charmain. "Her an itfaiyeye haber verebilirler." "Buyada itfaiye de mi vay? Pek de medeniymittiniz." Oğlan bir kez daha göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Tenden yapmanı ittediğimiz şey..."

"İkinizin rahatı yerinde mi?" diye sordu bir ses. O kadar yakından ve o kadar ani gelmişti ki Charmain az kalsın dengesini yitirip düşüyordu.

"Dikkat et, Tophie!" dedi Parıltı aceleyle. "Kızı neyedeyte düştüyüyoydun."

"Bu da planının ne kadar aptalca olduğunu gösteriyor, hatta senin standartlarına göre bile," dedi Sophie. Sesin gelişine ba-

kılırsa tahta kapıdan sadece başını çıkarmıştı fakat Charmain dönüp de bakmaya cesaret edemiyordu.

"Tana veydiyim büyüyü yaptın mı?" diye sordu Parıltı, Sophie'ye hitap etmek için yana doğru eğilerek.

"Evet, yaptım," dedi Sophie. "Köşk'teki herkes telaş içinde koşturuyor, Calcifer o sersem dadının sinir krizi geçirmemesi için uğraşıyor ve biri az önce itfaiyecilere haber verdi. Bu kargaşa içinde büyünü kullanarak kütüphaneye sızmayı becerdim, tatmin oldun mu?"

"Ketinlikle." Parıltı ışıltılı bir tebessüm daha etti. "Planımın ne kaday kuynazca olduğunu aytık göyüyoytun."

Çocuk Charmain'e doğru eğildi. "Yaptığım büyü," dedi, "Kıyal'ın toyıinuna ışık tutacak hey kitap ve kâğıdın tadece *tenin* göyebileceğin biy ışıkla paylaıatını tağlayacak. Işıklı biy kitap ya da kâğıt göyüyten adını ve ne dediğini not etmeni ittiyoyum. Tabii gizlice. Buyada ketinlikle teyt giden biy şeyley vay. Toyun çıkaytan kişi duymatın diye bundan kimtenin habeyi oltun ittemiyoyum. Dedikleyimi yapabiliy mitin?"

"Yapabilirim sanırım," dedi Charmain. Söylenenler kulağa yeterince kolay gelse de Kral'dan sır saklama fikrinden hoşlanmamıştı. "Alacağım notları ne zaman görmek istersin?"

"Bu akşam, veliaht prens buraya gelmeden önce," dedi Sophie arkadan. "Onu da bu işe karıştırmanın gereği yok. Yardımın için sana minnettarız. Bu çok önemli bir mesele ve sırf o yüzden buradayız. Şimdi, itfaiye çatıya merdiven, dayamaya kalkmadan ikiniz de içeri gelin lütfen."

"Pekâlâ," diye şakıdı Parıltı. "İşte geliyoyuz. Tabii ben oyaya vayana kaday bu çatı beni ikiye bölebiliy, ona göye."

"Hak etmiyor değilsin hani," dedi Sophie.

Çatı Charmain'in altında kıvrılıp dalgalanmaya başladı. Kız neredeyse çığlık atacaktı. Fakat bundan vazgeçip iki eliyle birden tutunarak kendisine uçabildiğim hatırlattı. İyi de sahiden

uçabiliyor muydu? Çatı sarsılıp sallanmayı sürdürerek onu geldiği yöne doğru taşıdı. Biraz ilerisindeki Parıltı'nın da durumu aynıydı. Charmain saniyeler içinde Sophie'nin kendisini koltukaltlarından tutup çektiğini hissetti. Biraz güçlükle de olsa sonunda tekrar Kraliyet Köşkü'ne girmeyi başardı. Sophie bir daha uzanıp bu sefer Parıltı'yı tuttu ve onu da Charmain'in yanına bıraktı.

Oğlan tüm içtenliğiyle Charmain'e baktı. "Tekyay çocukluğa döndüm," deyip iç geçirdi. "Beni ele veymeyecektin, öyle değil mi?"

"Of, kes şu saçmalığı," dedi Sophie. "O iyi biri." Sonra Charmain'e dönüp, "Gerçek adı Howl'dur ve aslına bakarsan ikinci çocukluğunu yaşamaktan fazlasıyla memnun. Gel bakalım, benim küçük adamım," dedi. Kadın Parıltı'yı belinden yakalayıp tek koluyla yerden kaldırdı ve merdivenden aşağı götürdü. Tabii bu sırada epey bir çırpınma ve bağırış koptu.

Charmain başını iki yana sallayarak onları takip etti. Köşk'teki herkes ana sahanlıkta toplanmış gibiydi. Kalabalıkta Charmain'in daha önce görmediği bazı insanlar ela vardı. Calcifer aralarında sağa sola uçuyordu. Başıboş'u dalgın bir edayla taşıyan Kral bile oraydı. Prenses Hilda o sırada Morgan'a sarılmış, hüngür hüngür ağlayan şişman bir genç kadını itip öne çıktı ve Charmain'in elini sıktı.

"Sevgili Bayan Charming, çok teşekkürler. Öyle bir paniğe kapıldık ki. Sim, git de itfaiyecilere merdivenlere ve *özellikle de* su hortumlarına ihtiyaç olmadığını söyle." Charmain kadını belli belirsiz duyabildi. Başıboş onu görür görmez Kral'ın kollarından atlamış ve Charmain güvende olduğu için rahatlayarak durmaksızın havlamaya başlamıştı. Arkadan bir yerden Cemal'in köpeği de gür bir ulumayla ona cevap veriyordu. Şişman dadı burnunu çekerek uzun uzun iç geçirdi. Morgan onu taklit ederek, "Of! *Of!* diye feryat etti. Herkes kendi arasında konuşuyordu. Parıltı uzaktan, "Ben yayamaz değilim! Tana toylüyoyum, çok koyktum!" diye bağırıyordu.

Charmain köpeği yerden alarak gürültüyü biraz azalttı Prenses Hilda da ellerini çırparak geri kalanların çoğunu susturdu. "Herkes işinin başına. Nancy, hepimizi sağır etmeden önce Morgan'ı buradan götür ve çatıya çıkamayacağını kesin bir dille anlat. Sophie, canım, lütfen Parıltı'yı susturur musun?"

Herkes dağıldı. Parıltı tam, "Ben yayamaz..." diye bağırmaya başlamıştı ki ağzı kapatılmışçasına sesi kesiliverdi. Charmain kendini bir anda Kral'la beraber kütüphaneye doğru merdivenlerden inerken buldu. Başıboş mest olmuşçasına kızın çenesini yalamaya çalışıyordu.

"Bu olay beni geçmişe götürdü," dedi Kral. "Çocukken birçok kez çatıya çıkmıştım. İnsanlar her seferinde aptalca bir paniğe kapılırlardı. Bir keresinde itfaiyeciler su püskürterek beni neredeyse aşağı düşürüyorlardı. Oğlanlar böyledir işte, canım. İşe dönmeye hazır mısın, yoksa biraz oturup kendini toparlamak ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim," dedi Charmain.

Başıboş ateşin karşısında karnını ısıtıyor. Kral da eski günlüklerden oluşan bir yığını inceliyordu. Charmain kütüphanedeki koltuğunda eski kitap kokusunu doya doya içine çekerken kendini tam anlamıyla evinde hissediyordu. Hatta o kadar huzurluydu ki Parıltı'nın büyüsü aklından uçup gitmişti. Kendini nemli bir mektup yığınını ayırmaya kaptırmıştı. Tüm mektuplar at yetiştiren eski bir prens tarafından Kral'dan daha fazla para koparması isteğiyle annesine yazılmıştı. Prens tam en iyi kısrağının doğurduğu yeni tayın güzelliklerini anlatmaya geçmişken Charmain başını kaldırdı ve ateş cininin kütüphanede gezindiğini gördü.

Kral da kafasını kaldırdı. "Günaydın, Calcifer," dedi kibarca. "Bir ihtiyacın mı var?"

"Sadece keşfe çıkmıştım," diye yanıtladı Calcifer. "Bu kitapları neden satmak istemediğinizi şimdi anlıyorum." "Öyle mi?" dedi Kral. "Söyle bana, ateş cinleri çok kitap okur mu?"

"Genelde hayır," diye cevap verdi Calcifer. "Ama Sophie bana sık sık okur. Ben cinayeti kimin işlediğini tahmin ettiğin türden gizemli öyküleri severim. Burada onlardan var mı?"

"Herhalde yoktur," dedi Kral. "Ama kızım da gizemli cinayetlere düşkündür. Belki de ona sormalısın."

"Teşekkürler. Sorarım," dedi Calcifer ve ortadan kayboldu.

Kral başını iki yana sallayarak günlüklere geri döndü. Charmain bir anda –Calcifer gelişiyle Parıltı'nın büyüsünü dürtmüş gibi– Kral'ın sayfalarını çevirdiği günlüğün sönük, solgun bir yeşil ışık saçtığını fark etti. Kendi önündeki yığında yer alan bir sonraki nesne de aynı şekilde ışık saçıyordu. Soluk altın sarısı bir bantla tutturulmuş bir parşömendi bu.

Charmain derin bir nefes alıp, "Baktığınız günlükte ilginç bir şey var mı Majesteleri?" diye sordu.

"Eh," dedi Kral, "aslında oldukça kötü. Büyük ninemin nedimelerinden birinin günlüğü bu. Dedikoduyla dolu. Kaldığım yere bakılırsa nedime büyük bir dehşete düşmüş çünkü Kral'ın kız kardeşi bir oğlan doğururken can vermiş ve anlaşılan ebe de bebeği öldürmüş. Bebeğin mor renkli olduğunu ve kendisini çok korkuttuğunu söylemiş. Zavallı budala kadını cinayetten yargılayacaklarmış."

Charmain'in aklı hemen Peter'la beraber Büyük Amca William'ın ansiklopedisinde okudukları "lubok" maddesine gitti. "Herhalde bebeğin bir lubokin olduğunu düşünmüştür," dedi.

"Evet, çok batıl ve cahilce bir inanç," dedi Kral. "Şu günlerde kimse lubokinlere inanmıyor." Adam okumaya devam etti.

Charmain uzun yıllar önce yaşamış o ebenin haklı olduğunu söyleyip söylememek arasında gidip geldi. Luboklar varsa lubokinler niye olmasındı? Fakat Kral'ın kendisine inanmayacağından emindi, bu yüzden duyduklarını not etmekle yetindi. Sonra parşömeni eline aldı ama onu açmadan önce ışık saçıp saçma-

dıklarını öğrenmek için daha evvelden okuduğu kâğıtların olduğu kutuları gözden geçirmeye karar verdi. İçlerinden sadece bir tanesi zayıf bir ışık saçıyordu. Charmain bunun çatıyı altın gibi göstermek için Büyücü Melicot'un kestiği fatura olduğunu gördü. İşte bu oldukça tuhaftı ama Charmain onu da not etti ve nihayet rengi solmuş sarı bandı açıp parşömeni masanın üstüne yaydı.

Yukarı Norland krallarının aile ağacıydı bu. Çok daha dikkatle hazırlanacak bir kopyanın planıymışçasına kargacık burgacık ve alelacele kaleme alınmıştı. Charmain onu okumakta güçlük çekti. Parşömenin üzeri çarpı işaretleriyle bir köşeye karalanmış ekleri gösteren küçük oklarla ve içlerinde notlar yazan yamuk yumuk dairelerle doluydu. "Majesteleri," dedi Charmain "şunu açıklayabilir misiniz?"

"Bir bakalım." Kral parşömeni alıp önüne açtı. "Ah," dedi. "Bunun temiz bir kopyası taht odasında asılı duruyor. Yıllardır ona doğru düzgün bakmıyorum ama bu aile ağacından çok daha sade olduğunu biliyorum, sadece hükümdarların isimleri ve kimlerle evlendikleri gibi şeyler yazıyor. Görünüşe bakılırsa bunun üzerinde farklı kişiler tarafından yazılmış pek çok not var. Bak. Şurada bir atam duruyor, Birinci Adolphus. Yanındaki not çok eski bir dilde yazılmış. Diyor ki... hımm... 'Elfarmağanı vasıtasıyla kent duvarları yükseldi.' Bugünlerde o duvarlardan geriye pek bir şey kalmadı. Ama nehrin yanındaki Bent Sokağı'nın eski duvarların bir parçası olduğu..."

"Affedersiniz, Majesteleri," diye sözünü kesti Charmain, "ama Elfarmağanı da nedir?"

"Hiçbir fikrim yok, canım," dedi Kral. "Keşke bilseydim. Eskiden kraliyeti refaha ve emniyete kavuşturduğu söylenir ama görünüşe bakılırsa uzun zaman önce kaybolmuş. Hımm. İşte bu harika." Kral iri parmağını birbiri ardına yazılmış notlarda gezdirdi. "Burada, atanın karısının yanında diyor ki: 'Elf-kadın derlerdi şahsa.' Bana Kraliçe Matilda'nın hep yarı-elf olduğu söy-

lendi ama burada oğlu Hans Nicholas 'Elf-çocuk' diye adlandırılmış. Belki de bu yüzden hiç kral olamadı. Elflere kimsenin güveni yoktur. Bence bu büyük bir hata. Hans Nicholas yerine çok sıkıcı biri olan ve pek bir iş yapmayan oğlu İkinci Adolphus'u kral ilan etmişler. Bu parşömende yanında not olmayan tek kral o. Bu da sana nasıl biri olduğu hakkında ipucu veriyordur. Ama oğlu –işte şurada– Hans Peter Adolphus'un yanındaki bir notta deniyor ki: 'Kraliyetin emniyetini Elfarmağanı iştirakiyle teyit eylemiştir.' Bu da her demekse artık. Canım, bunlar çok ilginç. Bana bir iyilik yapıp bu insanların adlarını ve yanlarındaki notları temize çeker misin? Kuzenleri ve yanlarında not bulunmayanları atlayabilirsin. Sana çok zahmet olur mu?"

"Kesinlikle olmaz, Majesteleri," dedi Charmain. Zaten bunları Sophie ile Parıltı için nasıl gizlice not edebileceğine kafa yoruyordu ve işte fırsatını bulmuştu.

Günün geri kalanını parşömenden iki kopya hazırlayarak geçirdi. Biri sık sık Kral'a o veya bu not hakkında sorular sorduğu karmakarışık bir müsveddeydi. İkinci kopya ise en iyi el-yazısıyla doğrudan Kral için yazılmıştı. Charmain de kendini konuya Kral kadar kaptırmıştı. Üçüncü Hans Peter'ın yeğeni ne demeye "tepelerde eşkıyalığa" soyunmuştu? Kraliçe Gertrude'u "korkulası bir cadı" yapan neydi? Ve Prenses Isolla'nın kızı neden "mavi adam sever" diye nitelenmişti?

Kral bu sorulara yanıt veremedi fakat Prens Nicholas Adolphus'tan niye "ayyaş" diye bahsedildiği konusunda iyi bir fikri vardı. Charmain o prensin babası olan Dördüncü Peter Hans için "zalim bir despot ve de büyücü" denildiğini görmüş müydü? "Atalarımdan bazıları hiç iyi insanlar değillerdi," dedi Kral. "Bahse varım, o adam zavallı Nicholas'ı korkunç şekilde ezdi. Elf kanı bozulduğu zaman böyle şeyler yaşanabileceği söylenir ama bence sebep insanın kendisi."

Günün geç saatlerinde Charmain parşömenin hemen hemen her hükümdarın Adolphus, Adolphus Nicholas ya da Ludovic

Adolphus adını taşıdığı sonlarındayken "büyük bir Strangia Lordu ile evlendi fakat iğrenç bir lubokin doğururken can verdi" diye bahsedilen Prenses Moina ile karşılaşınca hayrete düştü. Charmain, Moina'nın, o nedimenin günlüğünde anlatılan kişi olduğundan emindi. Anlaşılan *biri* ebenin sözlerine inanmıştı. Charmain bundan Kral'a bahsetmemeye karar verdi.

Üç satır sonra "kendini kitapların arasında kaybeden" diye bahsedilen şimdiki Kral ve "bir kral, üç lord ve bir büyücüyle evlenmeyi reddeden" diye anılan Prenses Hilda'yla karşılaştı. Bu ikisi, çok sayıda çocuk sahibi olan Kral'ın amcası Nicholas Peter'ın çocuk ve torunlarına yer açmak için bir kenara sıkıştırılmıştı. Parşömenin altı tamamen o adamın çocuklarının çocuklarıyla doluydu. Kimin kim olduğunu nasıl bilebiliyorlar? diye düşündü Charmain. Kızların yarısı Matilda ve yarısı Isolla adını taşırken oğlanlardan çoğu Hans ya da Adolphus Hans'tı. Bunlar birbirlerinden ufacık notlarla ayırt edilebiliyordu: Bir Hans için "hödüğün teki, boğularak öldü", bir diğeri için "kazara öldürüldü" ve yine bir başkası için "yurtdışında öldü" yazıyordu. Kızlar daha da kötüydü. Bir Matilda "insanı canından bezdiren biri" iken, bir diğeri "K. Gertrude kadar korkulası biri"ydi ve bir üçüncüsü de "çok kötü huylu"ydu. Isollaların tümü ya "zehirlenmişti" ya da "şeytani işlere karışmıştı." Kral veliahtı Ludovic Nicholas ise, tıpkı uzun zaman öncesinin sıkıcı Adolphus'u gibi, yanında not olmadığı için Charmain'in gerçekten de berbat olduklarını düşünmeye başladığı ailesinden ayrılıyordu.

Kız tüm isimleri ve notları yazdı. Akşam olduğunda sağ işaretparmağı iyice uyuşmuş ve mavi mürekkebe boyanmıştı.

"Çok teşekkürler, canım," dedi Kral, Charmain ona güzel kopyayı uzatırken. Adam kâğıdı öyle büyük bir şevkle okumaya başladı ki Charmain kargacık burgacık yazdığı kendi kopyasını ve diğer notlarını kolayca toplayıp Kral'a göstermeden ceplerine doldurdu. Masadan doğrulurken Kral başını kaldırıp, "Umarım beni bağışlarsın, canım. Önümüzdeki iki gün boyunca sana ih-

niyacım olmayacak. Prenses bu hafta sonu kütüphaneden çıkıp genç Prens Ladovic'i ağırlamam konusunda ısrar ediyor. Kendisinin erkek ziyaretçilerle arası pek iyi değildir. Ama seni pazartesi günü tekrar görmeyi umuyorum," dedi.

"Evet, elbette," dedi Charmain ve az önce mutfaktan gelmiş olan Başıboş'u da alıp parşömenin kopyasıyla ne yapacağını düşünerek ön kapıya yollandı. Parıltıya güvendiğinden pek emin değildi. Küçük bir oğlan gibi görünen ama kesinlikle öyle olmayan birine güvenebilir miydi? Sonra bir de Büyük Amca William'ın ateş cinleri hakkında Peter'a söyledikleri vardı. O kadar tehlikeli birine güven olur mu? diye geçirdi içinden.

Kendini bir anda Sophie'yle karşı karşıya buldu. "Nasıl gitti? Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu kadın gülümseyerek.

Tebessümü o kadar dost canlısıydı ki Charmain en azından Sophie'ye güvenebileceğine karar verdi, daha doğrusu öyle yapabileceğini umuyordu. "Bazı şeyler buldum," diyerek kâğıtları ceplerinden çıkardı.

Sophie onları, güzel kopyayı alan Kral'dan bile daha büyük bir şevk ve minnetle aldı. "Harikulade!" dedi. "Bunlar bize en azından bir ipucu verir. Şu an sahiden de ne yapacağımızı bilmez durumdayız. Howl, yani Parıltı sezme büyülerinin burada işe yaramadığını söylüyor. Bu çok garip çünkü bildiğim kadarıyla ne Kral ne de Prenses sihir kullanıyor, öyle değil mi? Yani bir sezme büyüsünü engelleyecek kadar demek istiyorum."

"Hayır," dedi Charmain. "ama atalarından çoğu kullanıyormuş. Ayrıca Kral hemen göze çarpmayan özelliklere sahip."

"Haklısın," dedi Sophie. "Burada kalıp bizimle birlikte bu notları gözden geçirebilecek misin?"

"Pazartesi konuşalım," dedi Charmain. "Fırın kapanmadan gidip babamı görmem gerekiyor."

11

Charmain Bir Pastanın Üzerine Diz Çöküyor

Charmain vardığında dükkân kapalıydı fakat camdan baktığında birisinin içeride ortalığı toparladığını belli belirsiz de olsa görebiliyordu. Kapıya vurdu ama bu işe yaramayınca yüzünü cama dayayıp, "Beni içeri al!" diye bağırdı.

İçerideki kişi aheste adımlarla geldi ve kapıyı araladı. Charmain'in daha önce hiç görmediği, Peter yaşlarında bir çıraktı bu. "Kapalıyız," dedi oğlan. Gözleri kızın kollarındaki Başıboş'a çevrildi. Kapı aralığından yeni pişmiş tatlı çörek kokusu geliyordu ve Başıboş kendinden geçmiş gibi havayı koklıyordu. "Ayrıca köpekleri içeri almıyoruz," dedi çırak.

"Babamı görmem gerekiyor," dedi Charmain.

"Hiç kimseyi göremezsin," dedi oğlan. "Fırında mesai devam ediyor."

"Benim babam Bay Baker," dedi Charmain, "ve beni görmek isteyeceğini biliyorum. Beni içeri al."

"Doğru söylediğini nereden bileyim?" dedi çırak kuşkuyla. "İşimi tehlikeye atıp da..."

Charmain o sırada kibar ve diplomatik davranması gerektiğinin farkındaydı fakat tıpkı koboldlarda olduğu gibi sabrı tükendi. "Ah, seni budala çocuk!" diye sözünü kesti. "Babam beni içeri bırakmadığını öğrenecek olursa seni işten atar! Bana inanmıyorsan git onu çağır!"

Çırak, "Çok bilmiş seni!" deyip kapının önünden çekildi. "İçeri gel ama köpeği dışarıda bırak, anladın mı?" "Hayır, anlamadım," dedi Charmain. "Bu köpek sahibinden çalınmış olabilir. Bil ki kendisi çok değerli bir sihirli köpektir ve *Kral* bile onu içeri alıyor. O izin veriyorsa sen de verebilirsin."

Çırak küçümser bir bakış attı. "Git de derdini tepelerdeki luboğa anlat," dedi.

Dükkânda tezgâhtarlık yapan Belle tam o sırada çıkıp gelmese işler iyice sarpa sarabilirdi. Kadın başına eşarbını bağlayıp, "Ben gidiyorum, Timmy. Sakın şunları yıkamayı..." derken Charmain'i gördü. "Aa, merhaba, Charmain! Babanı görmeye mi geldin?"

"Merhaba, Belle. Evet, öyle," dedi Charmain. "Ama bu çocuk Başıboş'u içeri sokmama izin vermiyor."

Belle köpeğe baktı. Yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. "Ne kadar tatlı bir yaratık! Ama babanın arka tarafa köpek alınması konusundaki düşüncelerini biliyorsun. Hayvanı dükkânda bırakırsan Timmy ona göz kulak olur. Öyle değil mi, Timmy?"

Çırak gönülsüzce evet deyip Charmain'e dik dik baktı. "Ama seni uyarıyorum, Charmain," diye devam etti Belle o her zamanki konuşkan üslubuyla, "arkada işler çok yoğun. Özel bir pasta siparişi aldık. Bu yüzden çok uzun kalma, e mi? Köpeğini burada bırakırsan güvende olur. Ve Timmy, o rafların bu sefer doğru düzgün temizlenmesini istiyorum, yoksa yarın külahları değişiriz. Hadi bakalım, iyi akşamlar!"

Belle dükkândan çıkarken Charmain içeri girdi. Aslında arkadaki fırın bölümüne köpekle birlikte gitmeye niyetliydi fakat Başıboş'un yiyecekler konusunda vukuatı olduğunu iyi biliyordu. Bu yüzden onu tezgâhın yanına bıraktı, başıyla Timmy'ye soğuk bir selam verdi, herhalde ömrü boyunca benden nefret edecek, diye geçirdi aklından ve boş camekânların, soğuk mermer rafların, Yukarı Norlandlıların kahve içip leziz pastalar ye-

dikleri beyaz masa ve sandalyelerin arasında tek başına ilerledi Charmain fırın bölümünün kapısını açarken Başıboş çaresiz bir sesle inledi fakat kız yüreğine gem vurarak kapıyı arkasından kapadı.

İçerisi bir arı kovanı kadar meşgul ve tropik bir orman kadar sıcaktı. Başıboş'u açgözlülükten kudurtacak kokular –pişmiş ve yeni pişen hamurun, çöreklerle tartların, poğaçalarla gofretlerin kokusu– hâkimdi havaya. Bunlara bir de kapıya en yakın masada duran ve birkaç kişinin süslemekte olduğu çok katlı bir pastanın üzerindeki yoğun krema kokusu karışıyordu. Gülsuyu! diye düşündü Charmain, bütün kokuları içine çekerek. Limon, çilek, Güney Ingary'den badem, kiraz ve şeftali!

Çalışandan çalışana koşturan Bay Baker, talimatlar veriyor, cesaretlendiriyor ve denetliyordu. "Jake, o hamuru daha sert yoğurmaksın," diyordu babası, Charmain içeri girerken. "O yufkayı daha yavaş aç, Nancy. Sakın zorlama, yoksa börek taş gibi olur." Bunun ardından diğer uçtaki pişirme fırınlarına gidip oradaki genç adama hangi fırını kullanacağını gösterdi. Herkes onu ilgiyle dinliyor ve söylediklerine itaat ediyordu.

Charmain babasının bu fırında kral olduğunun farkındaydı, hatta Kraliyet Köşkü'ndeki gerçek Kral'dan bile daha büyük bir kral, diye düşündü. Adamın beyaz şapkası başının üstünde taç gibi duruyordu. Yakışmıyor da değil hani, diye geçirdi aklından Charmain. Bay Baker tıpkı kızı gibi ince suratlı ve kızıl saçlıydı fakat çok daha çilliydi.

Charmain onu ocakların orada börek içini tadarken yakaladı. Bay Baker aşçı kıza, için fazla baharatlı olduğunu söylüyordu.

"Ama tadı güzel!" diye itiraz etti kız.

"Belki," dedi Bay Baker, "ama güzel bir tat ile mükemmel bir tat arasında dünya kadar fark vardır, Lorna. Sen bunu bırak ve gidip pastaya yardım et, yoksa iş sabaha kadar bitmeyecek. Ben de bunu kurtarayım." Son derece rahatlamış görünen Lorna

oradan uzaklaşırken Bay Baker tencereyi ateşin üzerinden aldı. Arkasına döndüğünde karşısında Charmain'i buldu. "Merhaba, tatlım! Seni beklemiyordum!" Yüzünde hafif bir kuşku belirdi. "Yoksa seni annen mi gönderdi?"

"Hayır," dedi Charmain. "Kendim geldim. Büyük Amca William'ın evine göz kulak oluyorum, unuttun mu?" "Ah, evet," dedi babası. "Senin için ne yapabilirim?" "Şey..." dedi Charmain. Babasının ne kadar büyük bir usta olduğu ona bir kez daha hatırlatıldığı için bunu yapmak çok zordu.

Adam, "Bir saniye," deyip pişirme fırınlarının yanındaki rafta duran toz hâlindeki ot ve baharatlara bakmak için döndü. Bir kavanoz seçip kaptığını açtı ve içinden bir tutam alıp tencereye attı. Tencereyi karıştırdı ve yemeği tadıp kafasını salladı. "İşte şimdi oldu," deyip tencereyi soğuması için bir kenara bıraktı. Sonra Charmain'e baktı.

"Yemek pişirmeyi bilmiyorum, baba," deyiverdi Charmain. "Büyük Amca William'ın evinde akşam yemekleri çiğ geliyor. Yazılı yemek tariflerin var mı? Çıraklar için falan?"

Bay Baker çilli çenesini temiz mi temiz eliyle sıvazlayarak düşündü. "Annene böyle şeylerin en azından *bazılarını* bilmen gerektiğini söylemişimdir hep," dedi. "Saygın olsun veya olmasın. Bir bakalım. Elimdekilerin çoğu sana biraz karmaşık gelecektir. Poğaçalar ve gurme soslar gibi. Ben çıraklarımı bu tür şeyleri bildiklerini varsayarak işe alıyorum. Ama sanırım, işe ilk başladığım günlerden kalma bazı temel, *basit* notlar olacaktı. Gidip bakalım, ne dersin?"

Adam arı gibi çalışan aşçıların arasından geçerek kızını karşı taraftaki duvara götürdü. Orada üzeri eğri büğrü defter yığınlarıyla, reçel lekelerine bulanmış kâğıtlarla ve unlu parmak izleri taşıyan kalın dosyalarla dolu birkaç eğreti raf vardı. "Bir dakika bekle," diyen Bay Baker rafların yanındaki masanın üzerinde duran yiyecek artıklarına baktı. "Yemek yapmayı öğ-

renene kadar seni idare etmesi için yanına biraz yiyecek versem iyi olur."

Charmain bu masayı iyi biliyordu. Başıboş görse havalara uçardı. Üzerinde ufalanmış turtalar, yamuk yumuk ekmek somunları ve ezilmiş poğaça gibi iş kazasına uğramış her türden yiyeceğe ek olarak o gün dükkânda satılmamış her şey mevcuttu. Fırın çalışanları istediklerini eve götürmekte serbesttiler. Bay Baker çalışanların kullandıkları bez torbalardan birini alıp içini hızla doldurmaya başladı. Torbanın dibine bütün bir kremalı pasta gitti. Onu bir kat poğaça ile çörek ve en sonunda da büyük bir peynirli turta izledi. Adam tıka basa dolu torbayı masanın üzerine bırakıp raflara bakınmaya koyuldu.

"İşte burada," deyip üstü kararmış kahverengi bir defter çıkardı. "Bunu hâlâ sakladığımı biliyordum! Bu defter henüz bir delikanlıyken Pazar Yeri'ndeki restoranda işe başladığım zamandan kalma. O zamanlar senin kadar bilgisizdim, o yüzden bu defter tam da ihtiyaç duyduğun şey. Yemek tarifleriyle beraber kullanılacak büyüleri de ister misin?"

"*Büyüler mi?*" dedi Charmain. "Ama, baba..."

Bay Baker kızının o güne dek hiç şahit olmadığı kadar mahcup göründü. Çilleri, bir süreliğine kıpkırmızı kesilen suratında kayboldu. "Biliyorum, biliyorum, Charmain. Annen duysa keçileri kaçırırdı. Sihrin bayağı bir şey olduğu konusunda ısrarlı. Ama ben bir sihir kullanıcısı olarak doğdum ve yemek pişirirken kendime hâkim olamıyorum. Burada sihirden sürekli faydalanırız. İyi bir kız ol ve annene sakın söyleme, tamam mı?" Adam raflardan sarı renkli ince bir defter alıp efkarla sayfalarını çevirdi. "Burada basit büyüler var. Bunu da istiyor musun?"

"Evet, lütfen!" dedi Charmain. "Anneme tek kelime etmeyeceğim. Nasıl biri olduğunu senin kadar iyi biliyorum."

"Akıllı kızım benim!" dedi Bay Baker. Adam her iki defteri de peynirli turtanın yanına sıkıştırdı ve torbayı Charmain'e

uzattı. Kafadar komplocular gibi birbirlerine bakıp sırıttılar. "Afiyet olsun!" dedi Bay Baker. "Ve kolay gelsin."

"Sana da," dedi Charmain. "Çok teşekkürler, baba!" Kız uzanıp adamı unlu ve çilli yanağından öpüp fırının kapısına yollandı.

"Ne şanslısın!" diye seslendi Lorna, Charmain kapıyı iterek açarken. "Bay Baker'ın sana verdiği o kremalı pastayı gözüme kestirmiştim."

Charmain arkasını dönüp, "Masada bir tane daha var," dedi ve dükkâna geçti

Timmy'nin cam ve mermerden yapılma tezgâhın arkasında, Başıboş'u kollarında tutarak oturduğunu görünce şaşırdı. Oğlan kendini savunmak ister gibi, "Sen gittiğinde çok huzursuzlandı. Uludu durdu," diye açıklama yaptı.

Belki de birbirimize ömür boyu düşman kalmayacağız! diye geçirdi aklından Charmain, köpek sevinçle viyaklayarak Timmy'nin kollarından aşağı atlarken. Hayvan, Charmain'in ayakları etrafında bir süre dans etti ve o kadar gürültü yaptı ki Timmy'nin kızdan gelen teşekkürü duymadığı belliydi. Charmain hoplayıp zıplayarak peşinden gelen köpekle beraber sokağa çıkmadan önce oğlana kocaman bir tebessüm etmeyi ve başıyla selam vermeyi ihmal etmedi.

Dükkânla fırın, nehre ve yanındaki bende göre, kentin öteki tarafında kalıyordu. Charmain dosdoğru oraya gidebilirdi fakat Yukarı Sokak'tan gitmek daha kısa sürecekti. Her ne kadar kentteki ana caddelerden biri olsa da Yukarı Sokak emsallerine hiç benzemiyordu. Kaldırımsız, dar ve dolambaçlıydı fakat iki tarafındaki dükkânlar kentin en iyileri arasındaydı. Yavaş yavaş yürüyen Charmain vitrinlere bakarak köpeğe yetişmesi için fırsat veriyor, alışveriş yapmaya geç kalmış ya da gezmek için sokağa çıkmış insanların önünden çekiliyor ve bir yandan da düşünüyordu. Hem memnun –çünkü Peter'ın artık iğrenç

yemekler hazırlamaya bahanesi kalmamıştı– hem de şaşkındı. Babası bir sihir kullanıcısıydı ve hep öyle olagelmişti! Charmain *Yazılmışlar Kılavuzu* üzerinde deney yaptığı için o güne kadar kendini gizliden gizliye çok suçlu hissetmişti. Fakat artık o suçluluk duygusu yoktu. Babamın sihir kabiliyeti bana da geçmiş olabilir! diye düşündü. Ne harika! Artık büyü yapabildiğimi biliyorum. İyi de babam niye annemin sözünden hiç çıkmıyor? Benim saygın biri olmamda en az annem kadar ısrar ediyor. Ah, şu ebeveynler yok mu! Charmain müthiş bir sevinç duyuyordu.

O anda arkasından nal sesleri ile "Çekilin yoldan! Çekilin yoldan!" bağırışlarının birbirine karıştığı korkunç bir gürültü yükseldi.

Charmain dönüp baktığında tek tip üniforma giymiş binicilerin hızla ona doğru yaklaştıklarını gördü. Yayalar caddenin iki yanındaki vitrinlere ve duvarlara yaslanıyordu. Charmain Başıboş'a doğru hamle ederken bir kapı eşiğine takılıp yiyecek torbasının üstüne yarı yarıya diz çöktü ama Başıboş'u yakalamayı ve torbayı düşürmemeyi başardı. Köpeği ve torbayı bir elinde tutarak en yakındaki duvara doğru gerilerken atların bacakları ile binicilerin üzengilere basan ayakları âdeta burnunun dibinden geçti. Bunların ardından üzerleri uzun deri kayışlarla sarılı, dörtnala koşan başka atlar geldi. Onları tüylü şapka takmış iki adamın sürdüğü, boyalı kalkanlarla süslenmiş, parlak sarı renkli bir at arabası izledi. Bunun peşinden de atlarını dörtnala koşturan üniformalı biniciler geldi.

Kısa bir süre sonra bu kafile caddenin ilerisindeki dönemeci aşıp kayboldu. Başıboş sızlandı. Charmain duvara dayanarak yere çöktü. "O da neydi?" dedi hemen yanında duvara yapışmış olan kişiye.

"O," dedi kadın, "Veliaht Prens Ludovic'ti. Herhalde Kral'ı ziyarete gidiyor." Açık tenli ve biraz haşin görünen kadın Charmain'e az da olsa Sophie Pendragon'u anımsattı. Kucağın-

daki oğlan da Morgan'ı hatırlatıyordu ama arada bir fark vardı: Bu çocuğun gıkı çıkmıyordu. Bembeyaz kesilmiş oğlan, tıpkı Charmain gibi, şoka girmişe benziyordu.

"Böyle dar bir caddede bu kadar hızlı gidilmeyeceğini bilmesi gerekirdi!" dedi Charmain öfkeyle. "Biri yaralanabilirdi!" Torbanın içine baktı, turtanın ikiye bölünüp parçaların üst üste binmiş olduğunu görünce iyice kızdı. "Niye daha geniş olan bendin oradan gitmedi ki?" dedi. "Başkalarını hiç umursamıyor mu?"

"Pek değil," dedi kadın.

"Öyleyse tahta geçtiğinde nasıl biri olacağını düşünmek bile istemiyorum!" dedi Charmain. "Kesin dehşet saçar!"

Kadın ona tuhaf, mânâlı bir bakış attı. "Son dediğini duymadım," dedi.

"Niye?" diye sordu Charmain.

"Ludovic eleştiri sevmez," dedi kadın. "Eleştirenlerin gözünü lubokinlerle korkutur. *Lubokinler* diyorum, duydun mu? Umalım da dediklerini bir tek ben duymuş olayım." Kadın oğlanı yukarı kaldırdı ve yürüyüp gitti.

Charmain bir kolunda Başıboş, diğerinde torbayla ağır ağır ilerlerken bunu düşündü. Şu anda ülkenin başında olan Onuncu Adolphus'un uzun yıllar yaşamasını umuyordu. Yoksa bir devrim başlatmak zorunda kalabilirim, diye geçirdi aklından. Bugün Büyük Amca William'ın evine giden yol hiç bitmeyecek gibiydi.

Ama yol bitti. Charmain köpeği bahçeye bıraktı. İçeri girdiğinde Peter'ı mutfakta buldu. Oğlan on çamaşır torbasından birinin üzerinde oturmuş, masada duran büyük bir dilim kırmızı ete bakıyordu suratı asık bir şekilde. Etin yanında üç soğan ve iki havuç vardı.

"Bunları nasıl pişireceğimi bilmiyorum," dedi Peter.

"Bilmen de gerekmiyor," diyen Charmain torbayı masaya bı-

rakti. "Bu akşam babamı görmeye gittim. İşte," diye ekleyerek defterleri çıkardı. "Burada yemek tarifleri ve onların yanında yapılacak büyüler var." İki deftere de turta bulaşmıştı. Charmain onları eteğine silip oğlana uzattı.

Peter'ın morali bir anda düzeldi ve çamaşır torbasından kalkıverdi. "İşte bu çok işime yarayacak!" dedi. "Yiyecek torbası daha da iyi oldu."

Charmain kırılmış turtayı, parçalanmış poğaçaları ve ezilmiş çörekleri çuvaldan çıkardı. En alttaki pastanın üzerinde diz şeklinde bir oyuk vardı ve kremanın bir kısmı poğaçaların üstüne bulaşmıştı. Bu manzara karşısında Charmain'in Prens Ludovic'e olan öfkesi yeniden alevlendi. Poğaçaları bir araya getirmeye çalışırken Peter'a başından geçenleri anlattı.

"Evet, annem onun despotluk yolunda ilerlediğini söylüyor," dedi Peter. Konuşurken biraz dalgındı çünkü o sırada defterleri karıştırmakla meşguldü. "Annem ülkeyi bu yüzden terk etmiş. Bu büyüleri yemeği pişirirken mi, öncesinde mi, yoksa sonrasında mı yapacağım?" "Babam bir şey söylemedi. Kendin bulman gerekecek," dedi Charmain ve okuyacak bir şeyler almak üzere Büyük Amca William'ın çalışma odasına yollandı. *On İki Dallı Değnek* ilginç olmasına ilginçti fakat okurken kızın aklı yüz ayrı parçaya bölünür gibi oluyordu. Değneğin her dalından on iki dal çıkıyor ve onların her biri on iki dala daha ayrılıyordu. Biraz daha dallanıp budaklanırsa ağaç olup çıkacağım, diye düşündü Charmain rafları gözden geçirirken. Sonunda, macera kitabına benzeyen *Sihirbazın Yolculuğu*'nu aldı. Bu sahiden de bir macera kitabıydı fakat aynı zamanda bir sihirbazın yeteneklerini nasıl geliştirdiğini anlatıyordu.

Okuduklarından yola çıkarak babasının sihir kullanıcısı olma meselesini düşündü. Bu yeteneğin bana da geçtiğini biliyorum, diye geçirdi aklından. Uçmayı öğrendim ve banyodaki boruları onardım, hem de göz açıp kapayana kadar. Ama bun-

ları bağırıp çağırarak ve göz korkutarak değil de hadise çıkarmadan, sessizce yapmayı öğrenmem gerekiyor. O kafa yormayı sürdürürken Peter yemeğin hazır olduğunu söyledi.

"Büyüleri kullandım," dedi Peter gururla. Poğaçaları ısıtmıştı ve soğanlarla havuçları kullanarak oldukça lezzetli bir karışım hazırlamıştı. "Üstelik," diye ekledi, "bugün bir sürü şey keşfettim."

"Altın mı arıyordun?" dedi Charmain.

"Doğal olarak.' dedi Peter. "Bu evin bir yerinde altın olduğunu biliyoruz. Ama ben koboldların yaşadıkları yeri buldum. Mağara gibi kocaman bir yereleler ve orada bir şeyler üretiyorlar. Genelde guguklu saatler yapıyorlar ama bazıları çaydanlık, girişin yakınındaki bazıları da bir tür kanepe yapıyordu. Onlarla konuşmadım, geçmişte mi yoksa şimdide mi olduklarını bilmediğim için gülümseyerek izlemekle yetindim. Onları tekrar kızdırmak istemedim. Sen neler yaptın?"

"Off!" dedi Charmain. "Acayip bir gün geçirdim. Her şey Parıltı'nın çatıya çıkmasıyla başladı. Öyle korktum ki!" Ve hikâyenin geri kalanını anlattı.

Peter kaşlarını çattı. "Şu Parıltı," dedi, "ve Sophie... meşum bir şey peşinde olmadıklarından emin misin? Biliyorsun, Büyücü Norland ateş cinlerinin tehlikeli varlıklar olduklarını söylemişti."

"Kafama takılmadı değil," diye itiraf etti Charmain. "Ama bence iyi insanlar. Görünüşe bakılırsa Prenses Hilda onları yardıma çağırmış. Keşke Kral'ın aradığı şeyi nasıl bulacağımı bilseydim. Aile ağacını ortaya çıkardığımda o kadar heyecanlandı ki. Prens Ludovic'in çoğunlukla Hans ve Isolla adını taşıyan ikinci dereceden sekiz kuzeni olduğunu ve hepsinin hayatının kötü şekilde sonlandığını biliyor muydun?"

"Çünkü onlar kötü insanlardı," dedi Peter. "Annem zalim Hans'ın katil Isolla tarafından ve *onun da* sarhoş bir anında sarhoş Hans tarafından öldürüldüğünü söylüyor. Sonra o Hans

merdivenden yuvarlanıp boynunu kırmış. Kız kardeşi Isolla ise Strangia'da evlendiği bir lordu öldürmeye teşebbüsten asılmış. . Kaç etti?"

"Beş," dedi Charmain büyülenmişçesine. "Üç tane kaldı."

"İki Matilda ile bir diğer Hans," dedi Peter. "O Hans'ın tam adı Hans Nicholas'tı ama yurtdışında öldüğü hariç ölümü hakkında bilgim yok. Matildalardan biri köşkünde çıkan yangında can vermiş, diğeriyse o kadar tehlikeli bir cadıymış ki Prens Ludovic onu Joie Şatosu'nun zindanına hapsetmiş. Hiç kimse onun yanına yaklaşmaya cesaret edemiyormuş, hatta Prens Ludovic bile. Kadın karşısındakileri sadece bakarak bile öldürebiliyormuş. Şu eti Başıboş'a versem olur mu?"

"Olur herhalde," dedi Charmain. "Umarım boğazına takılmaz. Sen tüm bu kuzenleri nereden biliyorsun? Daha önce onlardan bahsedildiğini hiç duymamıştım." "Çünkü ben Montalbino'dan geliyorum," dedi Peter. "Okuldaki herkes Yukarı Norland'ın Sekiz Kötü Kuzeni'ni bilir. Ama herhalde bu ülkede ne Kral ne de Prens Ludovic akrabalarının korkunç insanlar olduklarının bilinmesini istiyor. Aslında Prens Ludovic'in de diğerleri kadar kötü olduğu söylenir."

"Halbuki biz çok güzel bir ülkeyiz!" diye itiraz etti Charmain. Ülkesinde böylesine korkunç dokuz kişi doğmuş olduğu için kendini incinmiş hissediyordu. Bu durum Kral'a da ağır geliyor gibiydi.

12

Çamaşırlar ve Lubok Yumurtaları

Charmain ertesi gün erkenden uyandı çünkü Başıboş normalde yaptıkları gibi o gün de Kraliyet Köşkü'ne gitmeleri gerektiğini sanmış olacaktı ki o küçük burnunu kızın kulağına soktu.

"Hayır, gitmem gerekmiyor!" dedi Charmain. "Kral bugün Prens Ludovic'le ilgilenecek. Git başımdan, Başıboş, yoksa Isolla'ya dönüşüp seni zehirleyebilirim! Ya da Matilda'ya dönüşüp üzerinde kötü büyüler yaparım. Git artık!"

Başıboş kederle kızın yanından ayrıldı fakat Charmain artık tamamen uyanmıştı. Fazla zaman geçmeden yataktan çıktı ve *Sihirbazın Yolculuğu*'nu okuyarak güzel, tembel bir gün geçireceğine dair kendi kendine söz verip sakinleşti.

Peter da uyanıktı ama onun farklı fikirleri vardı. "Bugün seninle çamaşır yıkayacağız," dedi. "Artık on tane burada, on tane de Büyücü Norland'ın yatak odasında olmak üzere tam yirmi çamaşır torbası olduğunun farkında mısın? Hatta kilerde on tane daha olabilir."

Charmain çamaşır torbalarına ters ters baktı. Mutfağı iyice doldurmaya başladıklarını inkar edemezdi. "Hiç uğraşmayalım," dedi. "Tüm bunlar o koboldların marifeti olmalı."

"Hayır, değil," dedi Charmain. "Annem yıkanmayan çamaşırın çoğalacağını söyler."

"Bizim bir çamaşırcımız var," dedi Charmain. "Ben nasıl çamaşır yıkanır bilmem."

"Ben sana gösteririm," dedi Peter. "Cehaletinin ardına saklanmaktan vazgeç."

Peter'ın nasıl olup da her seferinde kendisini işe koşabildiğim öfkeyle merak eden Charmain kısa süre sonra bahçedeki tulumbadan su pompalıyordu. Peter suyla dolan kovaları çamaşırhaneye taşıyor ve oradaki bakır kazana boşaltıyordu. Onuncu kovayı da boşalttıktan sonra, "Şimdi kazanın altındaki ateşi yakmamız lazım ama nasıl? Sence büyücü o ateşi nasıl yakıyordur?" dedi.

Charmain terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünün önünden çekti. "Mutfak ateşi gibi olsa gerek," dedi. "Şimdi gidip bakarım." Bu yaptığım işe yaramazsa uğraşmaktan vazgeçebiliriz, diye geçirdi aklından kulübeye doğru ilerlerken. "Yakacak tek bir şey bulsak yeter," dedi Peter'a.

Çamaşırhaneye vardıklarında Peter boş gözlerle etrafına bakındı. Kulübenin içinde bir dizi tahta leğenden ve bir kutu sabun tozundan başka bir şey yoktu. Charmain kazanın altına göz attı, eskiden yakılmış ateşler yüzünden kapkaraydı. Sonra gözlerini leğenlere çevirdi, sığmayacak kadar büyüktüler. Sabun tozlarına bakarken ikinci bir kabarcık fırtınası riskine girmemeye karar verdi. Dışarı çıkıp hasta ağaçtan bir dal kopardı. Bunu kararmış ateşliğe sokup kazana bir şaplak attı ve, "Yan!" dedi. Kazanın altında aniden bir alev parlayınca geri kaçtı. "Al sana ateş."

"Güzel," dedi Peter. "Tulumbanın başına dön. Şimdi kazanı doldurmamız gerekiyor."

"Niye?" diye sordu Charmain.

"Otuz torba çamaşır var da ondan," dedi Peter. "İpekleri ıslatmak ve yünlüleri elde yıkamak için bu leğenlerden bazılarını da sıcak suyla doldurmalıyız. Sonra durulamak için de suya ihtiyacımız olacak. Kovalar dolusu suya." "İnanmıyorum!" diye homurdandı Charmain ve iç geçirip tekrar su pompalamaya koyuldu.

O sırada Peter mutfaktan bir sandalye getirdi. Sonra leğenleri sıraya dizip içlerine kızın binbir zorlukla pompaladığı sudan kova kova dökmeye başladı. Charmain küplere bindi. "Ben o suyun kazan için olduğunu sanıyordum!" diye itiraz etti.

Peter sandalyeye çıktı ve kazanın içine avuç avuç sabun tozu attı. Artık kazandan buhar çıkıyor ve fokurtular yükseliyordu. "Tartışmayı kes ve su pompalamaya devam et," dedi oğlan. "Kazan artık beyazlar için yeteri kadar sıcak sayılır. Dört kova su daha döksek yeter. Sonra içine gömlekleri falan atmaya başlayabilirsin."

Peter aşağı inip eve döndü ve elinde iki çamaşır torbasıyla geri geldi. Onları kulübenin duvarına dayayıp diğerlerini getirmek için geldiği yoldan geri gitti. Charmain oflaya puflaya su pompalamayı sürdürdü ve daha sonra sandalyeye çıkıp dört kova suyu kazandan yükselen sabunlu buhar bulutunun içine teker teker döktü. Bunun ardından başka bir iş yapmanın sevinciyle ilk çamaşır torbasını kapalı tutan ipi çözdü. Torbanın içinde çoraplar, kırmızı renkli bir sihirbaz cüppesi, iki pantolon, gömlekler ve onların da altında, banyodaki su baskını yüzünden küf kokan birkaç iç çamaşırı vardı. Charmain ikinci torbayı açtığında, ne tuhaftır ki, tıpatıp aynı şeylerle karşılaştı.

"Sihirbaz çamaşırlarının bu kadar tuhaf olması doğaldır," dedi kendi kendine. Kucak dolusu kirli çamaşırı alıp sandalyeye çıktı ve hepsini birden kazana attı.

"Hayır, hayır, hayır! *Dur!*" diye bağırdı Peter, Charmain tam ikinci torbadakileri de kazana atmışken. Oğlan birbirine bağlı sekiz torbayı peşinden sürükleyerek koşa koşa geldi.

"Ama yapmamı söylemiştin!" diye karşı çıktı Charmain.

"Renklilerle beyazları ayırdıktan sonra, seni budala!" dedi Peter. "Sadece beyazlar kaynatılır!"

"Bilmiyordum," dedi kız surat asarak.

Charmain o sabahın geri kalanını çamaşırları yığınlar

hâlinde ayırarak geçirirken Peter gömlekleri kaynamaları için kazana atmakla ve de cüppeleri, çorapları ve tam yirmi adet sihirbaz pantolonunu içi su dolu leğenlerde ıslamakla uğraştı.

"Sanırım gömlekler yeteri kadar kaynamıştır," dedi en sonunda ve içi soğuk suyla dolu bir leğeni kazanın yanına çekti. "Ben sıcak suyu boşaltırken sen de ateşi söndür."

Sihirli ateşin nasıl söndürüleceğine dair Charmain'in en ufak bir fikri yoktu. Deneme amacıyla kazanın yanına şaplak atınca eli yandı. "Of! Ateş, sön bakayım!" diye haykırdı acıyla. Ateş uysalca titreşerek hemen söndü. Charmain yanmış parmaklarını emerken, Peter'ın kazanın altındaki musluğu açmasını ve buharlar tüten pembemsi köpüklerin akıp gitmesini seyretti. Etraf buhar doldukça Charmain'in görüşü azaldı.

"Sabunun pembe olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Değildi zaten," dedi Peter. "Off! Şu yaptığına bak!" Oğlan sandalyenin üstüne çıktı ve ucu çatallı bir sopayı kullanarak buharı tüten gömlekleri kazandan almaya başladı. Soğuk suya attığı her gömleğin kiraz pembesi olduğu görülebiliyordu. Peter gömleklerin ardından Morgan'a bile küçük gelecek kadar çekmiş on beş minik çorap ve bebek boyunda bir sihirbaz pantolonu çıkardı. En sonunda küçücük bir kırmızı cüppeyi aldı ve üzerinden sular damlayan giysiyi Charmain'in önünde tuttu. "Bak ne yaptın," dedi oğlan. "Kırmızı yünlülerle beyaz gömlekler *asla* aynı yerde yıkanmaz çünkü renkliler beyazları boyar. Üstelik giysiler bir kobolda bile küçük gelecek kadar çekmiş. Sen tam bir aptalsın!"

"Nereden bilecektim?" diye sordu Charmain. "Ben bebek gül bebek büyütüldüm! Annem çamaşırhaneye yaklaşmama bile izin vermez!"

"Çünkü saygın bir davranış değil. Biliyorum," dedi Peter bezginlikle. "Herhalde senin için üzülmemi bekliyorsun. Ama üzülmüyorum. Seni merdanenin yanına yaklaştırmam. Onunla

ne yapacağını ancak Tanrı bilir! Çamaşırları sıkarken bir beyazlatma büyüsü deneyeceğim. Sen gidip kilerden çamaşır ipi ve mandal al, sonra da çamaşırları tek tek as. Bunu yaparken kazara kendini de asmayacağından emin olabilir miyim?"

"Ben aptal değilim," diye çıkıştı Charmain.

Bir saat kadar sonra Peter ile Charmain bitkin düşmüş ve çıkan buharlardan sırılsıklam olmuş bir hâlde mutfakta oturup dünden kalan poğaçaları atıştırıyorlardı. Charmain karnını doyururken çamaşır ipi konusundaki çabalarının Peter'ın merdane ve beyazlatma büyüsü konusundaki çabalarından daha başarılı sonuç verdiğini düşünmeden edemedi. Çamaşır ipi arka bahçede tam on kez zikzak çizmesine karşın *havada kalıyordu*. Mandallarda asılı duran gömleklerse beyaz değildi. Bazıları kırmızı lekeliydi, bazılarının üzerinde pembe renkli tuhaf kıvrımlar vardı ve bazıları da açık maviydi. Cüppelerden çoğunun orasında burasında çizgiler vardı. Çoraplar ve pantolonların hepsi kar beyazıydı. Ayrıca Charmain bir elfin zikzak çizen ipin altından eğilip bükülerek geçtiğini ve şu anda asılı çamaşırlara büyük bir hayretle baktığını Peter'a söylememekle çok düşünceli davrandığı kanaatindeydi.

"Orada bir elf var!" diye bağırdı Peter.

Charmain ağzındaki poğaçayı yuttu ve elfin ne istediğini öğrenmek üzere arka kapıyı açtı.

Sarı saçlı elf başını eğerek kapıdan girdi ve sessiz adımlarla mutfağın ortasına kadar yürüyüp elindeki cam kutuyu masanın üstüne bıraktı. Kutunun içinde tenis topu büyüklüğünde üç tane yuvarlağımsı beyaz şey vardı. Peter ile Charmain önce onlara, sonra da konuşmadan öylece bekleyen elfe şaşkın şaşkın baktılar.

"Bunlar da ne?" diye sordu Peter nihayet.

Elf hafifçe eğilerek selam verip, "Bunlar, Büyücü William Norland'ın içinden çıkardığımız üç lubok yumurtası. Çok zorlu bir ameliyattı fakat başarıyla tamamladık," dedi.

"Lubok yumurtaları mı?" diye bağırdı Peter ile Charmain neredeyse aynı anda. Kız yüzünün bembeyaz kesildiğini hissederken o kadar çok poğaça yememiş olmayı diliyordu. Peter'ın çilleri yeniden ortaya çıkmıştı. Masanın altında öğle yemeği dilenen Başıboş çılgınca inlemeye başladı.

"Niye... Niye yumurtaları *buraya* getirdin?" demeyi becerdi Charmain en sonunda.

Elf sakin bir sesle, "Çünkü onları yok etmemiz mümkün olmadı. Sihirsel ve fiziksel tüm çabalarımız boşa çıktı. En sonunda onları sadece bir ateş cininin yok edebileceği sonucuna vardık. Büyücü Norland bize Bayan Charming'in şu sıralarda bir ateş ciniyle bağlantıda olduğu bilgisini verdi," dedi.

"Büyücü Norland yaşıyor mu? Sizinle konuştu mu?" diye sordu Peter hevesle.

"Aynen öyle," dedi elf. "Hızla iyileşiyor ve en fazla üç dört güç içinde buraya dönebilecek."

"Ah, bunu duyduğuma çok sevindim!" dedi Charmain. "Yani onu lubok yumurtaları mı hasta etmiş?"

"Evet," diye doğruladı elf. "Anlaşılan büyücü bundan birkaç ay önce bir dağ çayırında gezinirken bir lubokla karşılaşmış. Bir büyücünün vücuduna yerleştiklerinden yumurtalar tüm sihri emerek neredeyse yok edilemez hâle gelmişler. Bu yumurtalara dokunmamanız ya da içinde durdukları kutuyu açmamanız konusunda sizi uyarıyorum. Çok tehlikeliler. En kısa zamanda ateş cininin yardımına başvurmanızı öneririm."

Peter ile Charmain korkuyla yutkunarak kutudaki üç beyaz yumurtaya bakarlarken elf yine hafifçe eğilerek onları selamladı ve içteki kapıdan geçip kayboldu. Daha fazlasını öğrenmek isteyen Peter bağırarak adamın peşinden koştu. Fakat o oturma odasına vardığında evin ön kapısı çoktan kapanmıştı. Peter, Charmain ve Başıboş ön bahçeye çıktıklarında elften en ufak bir iz yoktu. Rollo'nun bir ortanca çalısı arkasından sinsice ken-

dilerini gözetlediği kızın gözüne çarpsa da elf buhar olup uçmuş gibiydi.

Charmain köpeği yerden alıp Peter'ın kollarına teslim etti ve, "Peter, Başıboş'u burada tut. Ben hemen gidip Calcifer'ı getireceğim," deyip bahçe yolundan aşağı koşmaya başladı.

"Çabuk ol!" diye bağırdı Peter. "*Çok* çabuk ol!"

Charmain'in böyle bir teşvike ihtiyacı yoktu. Başıboş'un çaresiz ulumaları arasında koştu da koştu, ta ki koca yamacı dönene ve kenti ileride görene dek. O noktada adımlarını yavaşlatmak ve ani bir sancının saplandığı böğrünü tutmak zorunda kaldıysa da mümkün olduğu kadar süratle ilerlemeye devam etti. O beyaz ve yuvarlak yumurtaların mutfak masası üstünde durduğu fikri, kendisini biraz toplar toplamaz tekrar koşmaya başlaması için yeterliydi. Ya o daha Calcifer'ı bulamadan yumurtalar açılırsa? Ya Peter onlara büyü yapmak gibi aptalca bir işe kalkışırsa? Ya... Charmain tüm bu korkunç düşünceleri kafasından kovmaya çalışarak soluk soluğa konuşmaya başladı. "Amma salağım! O elfe elfarmağanının ne olduğunu sorabilirdim. Nasıl da unuttum. Çok aptalım!" Fakat aslında aklı başka yerdeydi. Hayalinde canlanan tek görüntü Peter'ın cam kutu önünde bir büyü mırıldanıyor olduğuydu. Bu tam ona göre bir hareketti.

Charmain kente girdiği sırada bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Çok iyi, diye geçirdi içinden. Yağmur Peter'ın dikkatini lubok yumurtalarından başka tarafa çekerdi. Oğlanın dışarı fırlayıp tekrar sırılsıklam olmadan önce çamaşırlar toplaması gerekecekti. Tabii ondan önce aptalca bir şey yapmazsa!

Kraliyet Köşkü'ne vardığında sırılsıklamdı ve nefesi tamamen kesilmişti. Kapı tokmağını vururken Parıltı'nın çatıya çıktığı gün olduğundan bile daha aceleciydi. Sim kapıyı açana kadar aradan bir asır geçmiş gibi geldi.

"Ah, Sim!" dedi Charmain. "Hemen Calcifer'ı görmeliyim! Onun nerede olduğunu söyler misin?"

"Elbette, hanımefendi," cevabını veren Sim onun ıslak saçlarından ve üzerinden sular damlayan giysilerinden zerre kadar etkilenmişe benzemiyordu. "Bay Calcifer şu anda Ana Salon'da. Size yolu göstereyim."

Yaşlı adam kapıyı kapadı ve ayaklarını sürüyerek yola koyuldu. Üzerinden sular damlayan Charmain de onun peşine takılıp önce uzun ve rutubetli bir holden, sonra da taş bir merdivenin yanından geçti, ardından Köşk'ün arka tarafına yakın kocaman bir kapıya vardı. Bu kapıyı daha önce hiç görmemişti.

"Buyurun, hanımefendi," diyen Sim büyük, yıpranmış kapıyı açtı.

İçeri giren Charmain'i insan seslerinden oluşan bir kükreme ve iyi giyimli bir kalabalık karşıladı. İnsanlar küçük, zarif tabaklardan pasta yiyerek etrafta geziniyorlar, bir taraftan da aynı anda birbirleriyle konuşuyorlardı. Kızın tanıdığı ilk şey pasta oldu. Pasta, odanın ortasındaki kocaman bir masanın üzerinde haşmetle duruyordu. Geriye sadece yarısı kalmışsa da dün akşam babasının aşçılarının üzerinde çalıştıkları pasta olduğu belliydi. Charmain tüm o iyi giyimli yabancıların arasında eski bir dostla karşılaşmış gibi oldu.

Üzerinde gece mavisi kadife bir takım ve koyu mavi bir brokar olan en yakındaki adam Charmain'e dönüp dudak büktü ve yanındaki kadınla "ne kadar iğrenç" der gibi bakıştı. Kadının üzerinde ipek ve satenden yapılmış öyle şatafatlı bir elbise vardı ki orada olsa Sempronia Yenge'yi bile gölgede bırakırdı. Sempronia Yenge yoksa da belediye başkanı, eşi ve kentin tüm ileri gelenleri oradaydı.

"Sim," diye sordu koyu mavi kıyafetli adam, "bu sırılsıklam köylü de kim?"

"Leydi Charming," diye cevap verdi Sim, "Majesteleri Kral'ın yeni asistanı." Yaşlı adam Charmain'e doğru döndü. "İzin verirseniz, sizi Majesteleri Veliaht Prens Ludovic'le tanıştırayım, hanımefendi." Kâhya bunun ardından odadan geri geri çıkıp kapıyı kapadı.

Islak ayaklarının altındaki yer yarılıp içine düşse Charmain hâline şükredecekti. Veliaht Prens Ludovic'in ziyaretini tamamıyla unutmuştu. Anlaşılan Prenses Hilda prensle tanışmaları için Yukarı Norland'ın tüm ileri gelenlerini davet etmişti. Ve o, sıradan bir kişi olan Charmain Baker, çay partisine davetsiz girmiş bulunuyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Majesteleri," demeye çalıştı fakat sözleri korku dolu bir fısıltı olarak çıktı.

Prens Ludovic muhtemelen onu duymadı. "Leydi Charming adı Kral'ın sana taktığı bir lakap mı yoksa, küçük kız?" dedi gülerek. Prens pasta çatalıyla şaşaalı kadını işaret etti. "Ben asistanıma Leydi Para Çuvalı diyorum çünkü bana bir servete mal oluyor."

Charmain adının gerçekte ne olduğunu söylemek üzere ağzını açtıysa da şaşaalı kadın önce davrandı. "Öyle demeye hiç hakkın yok!" dedi öfkeyle. "Seni zalim adam!"

Prens Ludovic güldü ve renksiz bir gri takım giymiş olan renksiz beyefendiyle konuşmak için döndü. Charmain tam Calcifer'ı bulmak üzere oradan ayrılacakken tepedeki koca avizenin ışığı Prens'in yüzüne vurdu ve Charmain adamın gözünün mor mor ışıldadığını fark etti.

Dehşet içinde donakaldı. Prens Ludovic bir lubokindi. Bir süre kıpırdayamayan Charmain yaşadığı dehşetin belli olduğunun, etraftaki insanların kendisine merakla baktıklarının farkındaydı. Renksiz beyefendi açık mor renkli gözlerini ona dikmişti bile. Ah, olamaz! O da bir lubokindi. Demek ki daha önce onunla mutfağın yakınında karşılaştığında bu yüzden endişeye kapılmıştı.

Neyse ki belediye başkanı tam o sırada pasta masasının yanından ayrıldı ve yerlere kadar eğilerek Kral'ı selamladı. O tarafa bakan Charmain'in gözüne bir sallanan at ilişti – hayır, bir değil, *bir sürü* sallanan at vardı. Bu manzara Charmain'in dehşetini bastırdı. Her nedense koca odanın duvarları boyunca bir sürü sallanan at yan yana sıralanmıştı. Parıltı, o sırada büyük mermer şömineye en yakın olanın üstüne oturmuş, Charmain'e dikkatle bakıyordu. Belli ki çocuk onun şok geçirdiğini anlamıştı.

Charmain yavaş yavaş şömineye doğru ilerlerken mermer şömine paravanının önünde oturmuş bir kutu küple oynayan Morgan'ı gördü. Oğlanın başında Sophie bekliyordu. Kadının tavus kuşu mavisi elbisesine ve parti davetlisi havasına rağmen Charmain ilk bakışta yavrusunun başında dişlerini göstererek nöbet tutan bir aslan görmüş gibi oldu.

"Ah, merhaba, Charming," dedi Prenses Hilda. "Madem buradasın, biraz pasta ister misin?"

Charmain pastaya pişman bir bakış atıp nefis kokusunu içine çekmekle yetindi. "Hayır, teşekkürler, hanımefendi," dedi. "Buraya... şey... Bayan Pendragon'a bir haber iletmek için gelmiştim." Şu Calcifer da nerelerdeydi?

"Eh, kendisi orada," dedi Prenses Hilda parmağıyla göstererek. "Çocukların şimdilik çok uslu durduklarını belirtmeliyim. Umarım uzun süre daha böyle devam eder!"

Prenses başka bir iyi giyimli konuğa pasta ikram etmek için eteğini savurarak döndü. Bu savruluşa rağmen elbisesi odadaki diğerlerinin giydikleri yanında hiç kalıyordu. Elbisenin bazı yerleri ağarmıştı, çamaşırların Peter'ın beyazlatma büyüsünün sonrasındaki hâlini hatırlatıyordu. Ah, ne olur Peter o lubok yumurtalarına büyü yapmaya kalkmasın! diye dua etti Sophie'ye doğru yürürken.

"Merhaba," dedi Sophie gergin bir tebessümle. Parıltı o es-

nada sinir bozucu gıcırtılar eşliğinde atın üzerinde sallanmaktaydı. Yanında duran şişman dadı, "Efendi Parıltı, lütfen artık oradan inin. Çok gürültü yapıyorsunuz. Efendi Parıltı, sizin ikinci kez uyarmak istemiyorum!" deyip duruyordu. Onun bu davranışı çok daha sinir bozucuydu.

Sophie diz çöküp Morgan'a kırmızı bir küp verdi. Morgan briketi Charmain'e uzattı. "Mabi tüp," dedi çocuk.

Charmain de yere diz çöktü. "Hayır, o mavi değil," dedi. "Tekrar dene."

"Seni gördüğüme sevindim. Şu prensi hiç gözüm tutmadı. Yanındaki aşırı giyimli züppeyi de," diye mırıldandı Sophie.

"Moy?" diye tahmin yürüten Morgan başka bir küp uzattı.

"Haksız değilsin," diye fısıldadı Charmain Sophie'ye. "Hayır, o mor değil kırmızı. Ama prens mor, daha doğrusu gözleri öyle. O bir lubokin."

"Bir *ne*?" dedi Sophie şaşırarak.

"Kımıcı?" diye sordu Morgan elindeki küpe inanmaz gözlerle bakarak. Sallanan at gıcırtılar çıkarmaya devam ediyordu.

"Evet. Kırmızı," dedi Charmain. "Burada açıklayamam. Bana Calcifer'ın nerede olduğunu söyle, olup bitenleri ona anlatırım o da sana iletir. Ona acilen ihtiyacım var."

"İşte buradayım," dedi ateş cini. "Bana niye ihtiyacın var?"

Charmain etrafına bakındı. Calcifer şöminedeki çıtır çıtır yanan kütüklerin arasında keyif çatıyor ve mavi alevlerini kütüklerin turuncusuna karıştırıyordu. Yaratık o kadar sakin duruyordu ki konuşana dek Charmain onu fark etmemişti. "Ah, şükürler olsun!" dedi. "Benimle *hemen* Büyücü Norland'ın evine gelebilir misin? Orada sadece bir ateş cininin üstesinden gelebileceği acil bir durumla karşı karşıyayız. Lütfen!"

13

Calcifer İş Bitiriyor

Calcifer turuncu gözlerini Sophie'ye çevirdi. "Hâlâ burada nöbet tutmamı istiyor musun?" diye sordu. "Yoksa ikiniz kendi başınızın çaresine bakabilir misiniz?" Sophie iyi giyimli ve geveze kalabalığı endişeli gözlerle süzdü. "Birilerinin şu anda bir şeye kalkışacağını sanmam," dedi. "Ama çabuk dön. İçimde çok kötü bir his var. O leylak gözlü adama azıcık bile güvenmiyorum. Tabii o kaba saba prense de."

"Pekâlâ. Çabuk olurum," diye çıtırdadı Calcifer. "Ayağa kalk, genç Charming. Ellerine oturacağım."

Charmain her an yanmayı ya da en azından biraz kavrulmayı bekleyerek doğruladı. Morgan sarı renkli bir küpü havada sallayıp gür bir sesle, "Yetil, yetil, yetil!" diye bağırarak kızın gidişine itiraz etti.

"Şşt!" dedi Sophie ve Parıltı aynı anda. Şişman dadı da hemen lafa karıştı. "Efendi Morgan, Kral'ın önünde bağırılmaz."

"Onun rengi sarı," diyen Charmain kendilerine çevrilmiş yüzler başka tarafa bakana dek bekledi. Calcifer'ın şöminedeki ateşin bir parçası olduğunu misafirlerin bilmediğini ve ateş cininin bunun böyle kalmasını istediğini fark etti.

Herkes ilgisini kaybedip tekrar gevezelik etmeye döner dönmez Calcifer ateşten fırladığı gibi Charmain'in tedirgin parmaklarının üzerine bir pasta tabağı görüntüsüyle kondu. Kızın canı hiç yanmadı. Hatta cini belli belirsiz hissediyordu.

"Akıllıca," dedi Charmain.

"Beni tutarmış gibi yap," karşılığını verdi Calcifer, "ve odadan çık."

Charmain sahte tabağı tutarak kapıya doğru ilerledi. Prens Ludovic'in başka tarafa gitmiş olması kızın yüreğine su serpmiyse de Kral onlara doğru yaklaşıyordu. Adam Charmain'e bakarak gülümsedi.

"Pastadan almışsın," dedi Kral. "Çok güzel, değil mi? Keşke bunca sallanan atın burada ne işi olduğunu bilseydim. Senin bir fikrin var mı?"

Charmain başını iki yana salladı ve Kral gülümsemeyi sürdürerek başka yöne döndü. "Niye varlar?" diye sordu Charmain. "Sallanan atları kastediyorum."

"Korunmak için," dedi pasta tabağı. "Kapıyı aç da buradan gidelim."

Charmain bir elini sahte tabaktan çekti, kapıyı açtı ve rutubetli, yankılı hole çıktı. "İyi de kim neyden korunuyor?" diye sorarken kapıyı arkasından mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapadı.

"Morgan," dedi pasta tabağı. "Bu sabah Sophie'nin eline imzasız bir not geçti. 'Soruşturmadan vazgeçip Yukarı Norland'dan ayrıl, yoksa çocuğun için fena olur' yazıyordu. Ama gidemeyiz çünkü Sophie tüm paranın nereye gittiğini bulana kadar burada kalacağına dair Prenses'e söz verdi. Yarın..."

Calcifer'ın sözü tiz bir havlamayla kesildi. İlerideki köşeyi hızla dönen Başıboş, kendini sevinç içinde Charmain'in ayaklarına attı. Ateş cini yerinden fırladığı gibi doğal şekli olan mavi ve alevli bir gözyaşına dönüşerek Charmain'in omuz hizasında asılı kaldı. Kız, Başıboş'u yerden aldı. "İyi de nasıl..." diye başlarken yüzünü köpeğin hevesli dilinden uzak tutmaya çalışıyordu. Sonra hayvanın hiç nemli olmadığını fark etti. "Aa, Başıboş ev-

deki kısa yolu kullanmış olmalı! Calcifer, Konferans Salonu'nu bulabilir misin? Oradan eve gidebiliriz."

"Kolay." Yaratık mavi bir kuyruklu yıldız gibi fırladı. O kadar hızlı gidiyordu ki Charmain yetişmekte zorlanıyordu. Calcifer birkaç köşeyi dönüp mutfak kokularının olduğu bir koridora saptı. Charmain göz açıp kapayana kadar Konferans Salonu'nun kapısına varmıştı. Kollarındaki köpek ve omzunun hemen yanında asılı duran ateş ciniyle beraber bu noktadan sonra ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Calcifer ondan önce davrandı. "Beni izle," dedi ve havada zikzaklar çizerek kızın yanından ayrıldı. Onu takip eden Charmain kendini yatak odalarına açılan koridorda buldu. Büyük Amca William'ın çalışma odasındaki pencereden giren gün ışığı etrafı ışıl ışıl aydınlatıyordu. Solgun ve telaşlı görünen Peter koşarak yanlarına geldi.

"Aferin sana, Başıboş!" dedi. "Seni getirmesi için köpeği yolladım. Gel de *şuna* bir bak!"

Peter dönüp koridorun karşı ucuna koştu. Titreyen eliyle dışarıyı işaret etti.

Yağmur dinmişti ve dağ çayırını kaplayan koyu gri bulutlar dağılıyordu. Dağların üzerinde yükselen bir gökkuşağı bulutların önünde capcanlı, çayır boyunca ise soluk ve puslu görünüyordu. Çayırdaki ıslak çimler güneş ışığıyla öyle bir parlıyordu ki bir anlığına kör olan

Charmain onun neyi işaret ettiğini göremedi.

"Şuradaki bir lubok," dedi Peter boğuk bir sesle, "öyle değil mi?"

Sahiden de luboktu. Mor renkli iri yaratık çayırın ortasında dikiliyordu. O sırada hoplayıp zıplayan ve gökkuşağını işaret ederek bir şeyler bağıran bir koboldu dinlemek için hafifçe eğilmişti.

"Ta kendisi," dedi Charmain ürpererek. "Ve şu da Rollo."

O sırada lubok kahkaha atıp yüzünde öbek öbek duran böcek gözlerini gökkuşağına doğru çevirdi. Puslu gökkuşağı çizgileri, böceğimsi ayaklarının hemen dibindeymiş gibi görünene dek dikkatle geri gitti. Orada yere eğildi ve topraktan küçük bir çömlek çıkardı. Rollo heyecandan yerinde duramıyordu.

"O şey efsanelerde geçen gökkuşağının sonundaki çömlek dolusu altın olmalı!" dedi Peter hayretle.

Luboğun çömleği Rollo'ya vermesini ve koboldun onu iki eliyle birden almasını hep birlikte seyrettiler. Çömleğin ağır olduğu belliydi. Rollo kıpırdanmayı bıraktı ve başını açgözlü bir neşeyle geriye atarak çömleğin ağırlığıyla birkaç kez sendeledi. Dengesini bulduktan sonra yürümeye başladı. Sırtı dönük olduğundan, luboğun ağzındaki mor renkli hortumu sinsice uzattığını görmedi. Hortumun sivri ucu sırtına saplandığında da fark etmemiş gibi bir hâli vardı. Kobold çömleği tutmayı ve kahkahalar atmayı sürdürerek çayırın altına girdi. Lubok böceğimsi kollarını sallayarak gülmeye başladı.

"Rollo'ya yumurtalarını bıraktı," diye fısıldadı Charmain, "ve Rollo fark etmedi bile!" Kızın gözü kararmıştı. Kendisi aynı kaderden kıl payı kurtulmuştu. Peter'ın rengi o esnada yeşile çalmıştı ve Başıboş tir tir titriyordu. "Bana kalırsa," dedi kız, "koboldlarla Büyük Amca William'ın arasını bozsun diye lubok, Rollo'ya bir çömlek altın sözü vermiş olabilir."

"Öyle olduğundan eminim," dedi Peter. "Sen gelmeden önce Rollo'nun bağırıp çağırarak ücretini istediğini duydum."

Dinlemek için pencereyi açmış, diye aklından geçirdi Charmain. Budala çocuk.

"Savaş açmak zorundayım," dedi Calcifer. Yaratık solmuş ve silikleşmişti. Biraz titrek çıkan bir tıslamayla ekledi: "O lubokla dövüşmem gerekiyor, yoksa Sophie'nin bana verdiği bu canı hak etmiyorum demektir. Bir dakika." Calcifer konuşmayı kesip turuncu gözlerini kapayarak havada kaskatı asılı kaldı.

"Sen o ateş cini misin?" diye sordu Peter. "Daha önce hiç "

"Sessiz ol," dedi Calcifer. "Dikkatimi topluyorum. Hata yapamayız."

Bir yerlerden hafif bir gümbürtü geldi. Sonra evin üstüne Charmain'in ilk başta bir yağmur bulutu sandığı bir golge çoktu. Buyuk, siyah ve inişli çıkışlı golge, kısa sure sonra luboğun durduğu yere ulaştı. Lubok gölgeyi görünce etrafına bakındı, bir an donakaldıktan sonra dönüp koşmaya başladı. O esnada golgenin kaynağı olan şato ortaya çıktı. Uzun, siyah şato kocaman taş bloklardan yapılmıştı ve dört köşesinde birer kule vardı. Havada uçarken taş blokların sarsılıp birbirine sürtunmesini hep birlikte seyrettiler. Uçan şato, luboğa müthiş bir hızla yaklaştı

Lubok yana kaçtı. Şato da dönerek onu takip etti. Lubok hızlanmak için küçük şeffaf kanatlarını açtı ve çayırın sonundaki uzun kayalara doğru tabana kuvvet koştu. Kayalara varır varmaz gerisingeri döndü ve bu sefer ters istikamette, pencereye doğru koşturdu. Şatonun kayalara çarpacağını ummuş olmalıydı. Fakat şato hiç zorlanmadan yolunu değiştirdi ve luboğun peşinden daha da süratle geldi. Şatonun kulelerinden yukselen simsiyah duman bulutları kaybolmakta olan gökkuşağına karışıyordu. Lubok böceğimsi kafasını eğip antenlerini sallayarak uçurumun hemen kenarında geniş bir yay çizdi. Hızla çırpan mor renkli kanatları bir çift bulanık lekeyi andırsa da yaratık onları kullanarak uçacakmış gibi görünmüyordu. Charmain luboğun daha önce niye onun peşi sıra uçurumdan atlamadığını anladı: Uçarak geri yükselemeyecekti. Lubok şimdi uçurumdan atlayıp kaçmak yerine, şatoyu kenardan aşağı düşürme amacıyla takibe zorladı.

Şato da onu takip etti. Dumanlar çıkararak uçurumun kenarı boyunca ilerlerken yarısı boşlukta olmasına rağmen dengesini mükemmel biçimde koruyordu. Lubok umutsuz bir sesle uludu, tekrar yön değiştirdi ve çayırın ortasına yöneldi. Orada son bir

hileye başvurarak küçüldü. Mor renkli minik bir böcek hâlini alana kadar ufaldı ve çiçeklerin arasına karıştı.

Şato çabucak o noktanın tepesinde bitti. Luboğun kaybolduğu yerde sarsılarak durdu ve havada asılı kaldı. Dümdüz tabanından alevler püskürmeye başladı. İlk başta sarı olan alevler sonra turuncuya, ardından canlı bir kırmızıya ve en sonunda bakılamayacak kadar parlak bir beyaza dönüştü. Alevlerin çıkardığı yoğun duman, kulelerden yükselen siyah bulutlara karıştı. Şato saatler gibi gelen fakat muhtemelen sadece birkaç dakika süren bir zaman boyunca, tıpkı gökteki bulutların üzerinden kısmen görünen güneş gibi, puslu bir ışıltının üzerindeki silik bir şekilden ibaretti. Sihirli pencerenin arkasından bile alevlerin kükreyişini duyabiliyorlardı.

"Tamamdır," dedi Calcifer. "Sanırım oldu." Ateş cini kendisine doğru dönünce Charmain onun gözlerinin gümüşi parıltılara dönüştüğünü fark etti. "Lütfen pencereyi açar mısın? Gidip emin olmam lazım."

Charmain pencereyi açmaya uğraşırken şato yerden biraz daha yükselerek yanlamasına uçtu. Tüm duman ve sis kocaman bir kara bulut hâlinde toplanıp çayır boyunca süzüldü ve uçurumdan aşağı akarak dağıldı. Calcifer oraya doğru ilerlerken şato kapkara olmuş bir toprak parçasının yanında, kulelerinden hafifçe duman çıkararak mütevazı bir şekilde duruyordu. Pencere açılınca Büyük Amca William'ın evine korkunç bir koku girdi.

"Of!" dedi Charmain. "Bu da ne?"

"Kızarmış lubok kokusu olsa gerek," dedi Peter. Calcifer'ın yanmış alana inişini seyrettiler. Cin mavi bir leke gibi hızla sağa sola uçarak karaltının her santimini taradı.

Geri döndüğünde gözleri yine turuncu turuncu parlıyordu. "Oldu," dedi neşeyle. "Luboğun işi bitti."

Aynı şey çayırdaki çiçekler için de geçerli, diye düşündü

Charmain fakat kibar bir davranış sayılmayacağı için düşüncesini dışa vurmadı. Önemli olan lubokun bir daha geri gelmemek üzere gitmiş olmasıydı.

"Çiçekler gelecek sene tekrar çıkacak," dedi Calcifer. "Peki, sen beni niye çağırmıştın? Bu lubok için mi?"

"Hayır. Lubok *yumurtaları* için," dedi Peter ile Charmain aynı anda. Ateş cinine elften bahsettiler.

"Gösterin," dedi Calcifer.

Birlikte mutfağa geçtiler. Başıboş inleyerek oraya gitmeyi reddetmişti. Charmain mutfak penceresinden bakınca, hâlâ ıslak olan pembe, beyaz ve kırmızı çamaşırların asılı durduğu aydınlık bir bahçe manzarasıyla karşılaştı. Görünüşe bakılırsa Peter yağmurda çamaşırları içeri alma zahmetine girmemişti. Charmain onun çamaşırları toplamak yerine ne yaptığını merak etti.

Yumurtaların bulunduğu cam kutu hâlâ masanın üstündeydi fakat her nasılsa masaya gömüldüğünden sadece yarısı görünüyordu.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Charmain. "Yumurtaların içindeki sihir yüzünden mi?"

Peter mahcup bir şekilde, "Tam olarak değil," dedi. "Yumurtaların üzerine güvenlik büyümü yapınca böyle oldu. Başka bir büyüyü araştırmak üzere çalışma odasına giderken Rollo'nun lubokla konuştuğunu gördüm."

Hiç şaşırmadım! diye geçirdi aklından Charmain. *Bu ahmak hep en doğrusunu bildiğini sanıyor!*

"Elf büyüleri yeterli olurdu," dedi Calcifer masaya gömülü cam kutunun üzerinde asılı dururken.

"Ama elf çok tehlikeli olduklarını söylemişti!" diye itiraz etti Peter.

"Sen onları daha da tehlikeli yapmışsın," dedi Calcifer. "Sakın kutuya yaklaşayım demeyin. Artık ona kimse dokunamaz.

Aranızda bu yumurtaları götürüp yok edebileceğim şöyle sağlam bir kaya tabakası bilen var mı?"

Charmain, uçurumdan düşüşünü ve uçmaya başlamadan önce aşağıdaki kayalara çarpmasına ramak kalışını hatırladı. Calcifer'a o kayalıkları tarif etti.

"Uçurumun dibinde. Anlıyorum," dedi ateş cini. "Lutfen arka kapıyı açın ve geri çekilin."

Peter kapıyı açmak için fırladı. Charmain oğlanın bu mesele yüzünden kendinden utandığını görebiliyordu. Ama bu bile tekrar aptalca bir şey yapmasına engel olmayacak, diye geçirdi içinden. Keşke aklını başına toplayabilse!

Calcifer kısa bir süre cam kutunun üzerinde asılı kaldı, sonra hızla kapıya doğru uçtu. Aradaki mesafeyi yarılamışken durup titremeye başladı. Bir anda ikiye katlanarak büyük, mavi bir iribaşa benzedi, sonra aniden düzeldi ve arkasında rengârenk bir kuyruk bırakarak öne doğru fırladı. Cam kutu, birileri yere tahta kalaslar atıyormuş gibi sürtünme ve patırtı sesleri çıkararak serbest kalıp yarattığın peşinden uçtu. Yumurtalar, Calcifer'ın artık küçücük görünen gözyaşı damlası suretinin peşinden bahçeyi aştı. Hemen kapıya koşan Peter ile Charmain, cam kutunun parıldayarak çayırı boyunca ilerlemesini seyretti, ta ki gözden kaybolana dek.

"Of!" dedi Charmain. "Ona Prens Ludovic'in bir lulokin olduğunu söylemeyi unuttum!"

"Öyle mi? Ciddi misin?" dedi Peter kapıyı örterken. "Bu durum annemin ülkeyi neden terk ettiğini açıklıyor." Charmain, Peter'ın annesine pek ilgi duymuyordu. Sabırsızca döndü ve masanın üstünün tekrar dümdüz olduğunu görünce yüreğine su serpildi çünkü ortası kare şeklinde oyulmuş bir masanın ne işe yarayacağını kara kara düşünmekten kendini alamamıştı. "Hangi güvenlik büyüsünü kullandın?" diye sordu.

"Göstereyim," dedi Peter. "Zaten o şatoyu bir kez daha gör-

mek istiyordum. Sence ona daha yakından bakmak için pencereyi açıp çayıra inebilir miyiz?"

"Hayır," dedi Charmain.

"İyi de, lubok öldü," dedi Peter. "Bize zararı dokunamaz."

Charmain'in içinde, Peter'ın belasını aradığına dair çok güçlü bir his vardı. "Sadece tek bir lubok olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ansiklopedide," diye belirtti Peter, "lubokların yalnız yaşayan yaratıklar olduğu yazıyordu."

Konu üzerinde hararetle tartışarak iç kapıdan geçtiler ve sola dönüp koridora çıktılar. Peter meydan okurcasına pencereye doğru koşmaya başladı. Charmain de peşinden koşup onu ceketinden yakaladı. Çaresizce havlayarak onları takip eden Başıboş ise oğlanın ayaklarına dolanmayı başardı. Peter ellerini pencereye uzatmış vaziyette öne kapaklandı. Charmain günbatımının turuncu ışıklarında sakin sakin parıldayan çayırı kaygılı gözlerle süzdü. Şato hâlâ yerdeki karaltının hemen yanında duruyordu. Charmain'in gördüğü en garip binalardan biriydi bu.

Tam o anda dışarısı öyle parlak bir ışıkla aydınlandı ki hepsi bir süreliğine kör oldu.

Hemen ardından gürültülü bir patlama geldi. Yer deprem oluyormuş gibi sarsıldı ve camlar zangır zangır titredi. Civardaki her şey sallandı. Charmain beyaz beneklerin karıştığı gözyaşlarının arasından şatonun baştan aşağı titrediğini görür gibiydi. Kulakları çınlarken kayaların parçalanıp yuvarlandığını işitti.

Aferin Başıboş'a! diye geçirdi içinden. Peter dışarı çıksaydı şimdiye ölmüş olurdu.

"O da neydi?" diye sordu oğlan, tekrar net olarak duymaya başladıklarında.

"Tabii ki Caleifer lubok yumurtalarını yok etti," dedi Charmain. "Az önce gittiği kayalar çayırın hemen altındaydı."

İkisi de gözlerini kırpıştırarak önlerinde uçuşan mavi, gri

ve sarı beneklerin geçmesini bekledi. Dışarı baktılar. İnanması güçtü fakat çayırın neredeyse yarısı yok olmuştu. Devasa bir ısırığı andıran kavisli bir parça, eğimli yeşil alandan kopup gitmişti. Aşağıda müthiş bir toprak kayması yaşanmış olmalıydı.

"Hımm," dedi Peter. "Ateş cini kendisini de yok etmemiştir, değil mi?"

"Umarım etmemiştir!" dedi Charmain.

Çayıra bakarak beklediler. Hafif bir çınlama hariç, işitme duyuları normale dönmüş gibiydi. Gözlerinin önündeki benekler de yavaş yavaş geçti. Bir süre sonra, şatonun kaybolmuş gibi acınası bir hâlde çayırda sürüklenerek uçtaki kayalara doğru gittiğini fark ettiler. Şato onların gözleri önünde kayaları aştı ve dağ yamacının ardında gözden kayboldu. Calcifer'dan hâlâ iz yoktu.

"Herhalde mutfağa dönmüştür," diye fikir yürüttü Peter.

Mutfağa gittiler. Arka kapıyı açıp çamaşırların arasından etrafa bakındılar fakat havada uçan mavi renkli bir gözyaşı sureti yoktu. Oturma odasına geçip ön kapıyı açtılar ama orada da sadece ortancaların maviliğini gördüler.

"Ateş cinleri ölür mü?" diye sordu Peter.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Charmain. Her zamanki gibi böyle sıkıntılı zamanlarda ne yapmak istediğini biliyordu. "Ben gidip kitap okuyacağım," dedi. En yakındaki koltuğa kuruldu, gözlüğünü taktı ve *Sihirbazın Yolculuğu*'nu aldı. Peter öfkeyle iç geçirip oradan ayrıldı.

Charmain dikkatini elindeki kitaba bir türlü veremiyordu. Aklına sürekli Sophie ve Morgan takılıyordu. Calcifer'in bir anlamda Sophie'nin ailesinin bir parçası olduğu belliydi. "Seni kaybetmekten bile daha zor olsa gerek," dedi az önce gelip ayakkabılarının üstüne yatmış olan Başıboş'a. Kraliyet Köşkü'ne gidip olanları Sophie'yi anlatmayı düşündü fakat hava kararmıştı. Sophie'nin lubokin prensin karşısına geçip mumlarla donatıl-

mış resmi bir akşam yemeğine katılması gerekiyordu muhtemelen. Charmain'in Köşk'teki bir diğer daveti bolmeye cesareti yoktu. Ayrıca Morgan'a yapılan tehdit yüzünden Sophie büyük bir endişe içindeydi. Charmain onu daha da endişelendirmek istemiyordu. Belki Calcifer sabah ortaya çıkıverirdi. Ne de olsa ateşten yapılmıştı. Öte yandan patlama her şeyi paramparça edebilecek güçteydi. Charmain'in hayalinde etrafa dağılmış mavi alev parçacıkları canlandı ve...

Peter oturma odasına geri döndü. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi.

"Ne?" diye sordu Charmain heveslc.

"Gidip koboldlara Rollo'yla ilgili gerçekleri anlatmalıyız," dedi Peter.

Charmain ona bakakaldı. Gözlüğünü çıkarıp Peter'ı uzun uzun süzdü. "Koboldların Calcifer'la ne alakası var?" "Yok," dedi Peter şaşkın şaşkın. "Ama luboğun Rollo'ya sorun çıkarması için para ödediğini ispatlayabiliriz." Charmain ayağa fırlayıp, *Sihirbazın Yolculuğu*'nu oğlanın kafasına indirmeyi ciddi ciddi düşündü. Sanki tek dertleri koboldlardı!

"Hemen gitmeliyiz," diye başladı Peter, "yoksa..."

"Sabahleyin," diye noktayı koydu Charmain. "Sabah kayalıklara gidip Calcifer'a ne olduğunu gördükten sonra." "Ama..." dedi Peter.

"Çünkü," dedi kız hemen, "Rollo şu anda içi altın dolu çömleğiyle bir yerlerde saklanıyordur. Onu suçladığımızda yanımızda olması lazım."

Peter biraz düşünüp hemfikir olunca Charmain şaşırdı. "Hem Büyücü Norland'ın yatak odasını toparlamamız gerekiyor," dedi, "yarın geri gelebilir diye."

"Sen git topla," dedi Charmain, kitabını kafana atmadan önce, diye de geçirdi içinden, tabii vazoyu da!

14

Yine Bir Kobold Kalabalığı

Ertesi gün uyandığında Charmain'in aklı hâlâ Calcifer'daydı. Banyodan çıktığı sırada Peter'ın harıl harıl çalışarak Büyük Amca William'ın yatak örtülerini değiştirdiğini ve eski örtüleri bir çamaşır torbasına koyduğunu görünce iç geçirdi, yine iş çıkmıştı.

"En azından," dedi Başıboş'a, her sabah yaptığı gibi maması-nı önüne koyarken, "ben Calcifer'ı ararken bu işler onu meşgul tutacaktır. Şimdi, benimle beraber o kayalığa geliyor musun?"

Başıboş her zaman olduğu gibi Charmain'in peşine takıl-maktan pek mutluydu. Charmain kahvaltıdan sonra köpekle beraber oturma odasına geçip ön kapıya gitti. Elini kapı tokma-ğına koyduğu anda Başıboş yerinden fırladığı gibi kapıya tosladı ve onu ardına kadar açtı. Rollo kapının biraz önünde durmuş, minik mavi eliyle günlük süt ödemesini almak için uzanıyordu. Başıboş hafif hırıltılar çıkararak koboldun üstüne atladı ve ya-ratığın gırtlağını ağzıyla tutup onu yere mıhladı.

"Peter!" diye kükredi Charmain. "Hemen gel! Bir torbaya ih-tiyacımız var!" Rollo kaçamasın diye bir ayağıyla üzerine bastı. "Torba! *Torba!*" diye haykırdı. Başıboş havlayabilmek için onu bırakınca Rollo delice tekmeler savurarak kızın ayakkabısının altında debelendi. "İmdat!

Adam öldürüyorlar!" diye bağırdı kulak tırmalayıcı bir sesle.

Peter'a hakkını vermek gerek, oğlan koşa koşa çıkageldi.

Kapının önündeki sahneye şöyle bir baktıktan sonra Bayan Baker'ın nakışlı yiyecek çantalarından birini kaptı. Charmain'in açıklama yapmasına fırsat kalmadan çantayı Rollo'nun savrulan bacaklarına geçirmeyi başardı. Hemen ardından geri kalanını da geçirip koboldu havaya kaldırdı. Rollo altından süt damlayan çantanın içinde debelenirken oğlan kendi ceplerinden birine uzanmaya çalıştı.

"İyi iş çıkardın!" dedi Peter. "Şu cebimdeki iplığı alıver. Rollo'nun kaçması işimize gelmez." Charmain cepten uzun bir mor iplik çıkardıktan sonra Peter ekledi: "Kahvaltı ettin mi? Güzel. Çantanın ağzını sıkıca bağla. Ben hazırlanırken ona iyi sahip ol. Sonra hemen yola çıkarız."

"Mmdaattt, daamoldüyooola!" bağırışları arasında Peter çantayı Charmain'e uzattı.

Sıkı sıkı tuttuğu çantayı kaldırıp, "Kapa çeneni," dedi kız. Çanta sağa sola kıvrılırken Charmain oğlanın ceketinin her cebinden rengârenk iplikler çıkarmasını seyretti. Peter kırmızı iplığı sol başparmağına, yeşili sağdakine; ardından moru, sarıyı ve pembeyi sağ elinin ilk üç parmağına bağladı. Bunları sol elinin ilk üç parmağına bağlanan siyah, beyaz ve mavi iplikler izledi. Kapı eşiğinde bekleyen Başıboş tırtıklı kulaklarını eğerek olanları ilgiyle seyretti. "Gökkuşağının sonuna falan mı gideceğiz?" diye sordu Charmain.

"Hayır. Koboldlara giden yolu bu şekilde ezberledim," diye açıkladı Peter. "Tamamdır. Kapıyı kapa da gidelim."

"Harrahlup! diye bağırdı çanta.

"Al benden de o kadar!" diyen Peter iç kapıya giden yolda başı çekti. Onun peşinden Başıboş geliyordu, çırpınan çantayı tutan Charmain ise en sondaydı.

Kapıdan sağa saptılar. Charmain bu yolun Konferans Salonu'na çıktığını söyleyemeyecek kadar meşguldü. Koboldların nasıl bir anda kaybolup tekrar belirdiklerini ve Rollo'nun

dağ çayırındayken toprağa nasıl gömüldüğünü unutmamıştı. Charmain, Rollo'nun ne yapıp edip nakışlı çantadan da kaçmasının sadece an meselesi olduğuna inanıyordu. Bir elini çantanın altında tutuyor olsa da bunun yeterli gelmeyeceğinden emindi. Parmaklarının arasından süt damlarken koboldu bir büyü yardımıyla içeride tutmaya karar verdi. Fakat bir sorun vardı: Bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Aklına gelen tek şey, su kaçıran boruya uyguladığı yöntemdi. *İçeride kal! İçeride KAL!* diye düşüncelerini yolladı Charmain çantanın altını ovalayarak. Her ovalamayla çantadan yeni bir boğuk bağırış yükseliyor, bu da kızı Rollo'nun kaçmak üzere olduğuna giderek daha çok inandırıyordu. Bu yüzden sadece Peter'ı izlemekle yetinerek sağa sola döndü ve koboldların mekânına nasıl vardıklarını hiç anlamadı. Hatta koboldları ancak karşısında görünce fark etti.

Etrafta koşuşturan küçük mavi insanlarla dolu, iyi aydınlatılmış bir mağaranın hemen dışında duruyorlardı. Çoğu koboldun ne yaptığını görmek güçtü çünkü girişteki çok ruhaf bir nesne görüşü kısmen de olsa engelleniyordu. Nesne, kışın kar yağmaya başlayıp at arabası kullanmanın imkânsız hâle geldiği zamanlarda Yukarı Norland'de sıkça rastlanan atlı kızaklara benziyordu fakat bu şeyin önüne at bağlamak mümkün değildi. Arkasında kocaman ve kavisli bir sap vardı. Her yanı kıvrımlı parçalarla doluydu ve üzerinde düzinelerce kobold çalışıyordu. Bazıları nesnenin içini sünger ve koyun postlarıyla kaplıyor, bazıları tümsekleri çekiçleyip oyuklar açıyor, bazıları da dış kısmı altın sarısı bir arka planın üzerine kıvırcık mavi çiçeklerle boyuyordu. Bu her neyse, iş bittiğinde çok ihtişamlı bir şey olacaktı.

Peter dönüp, "Bu sefer kibar olacağına söz verir misin? En azından diplomatik davranabilir misin?" diye sordu. "Denerim," dedi Charmain. "Ama duruma göre değişir." "Öyleyse bırak da

ben konuşayım," dedi Peter. Oğlan en yakındaki koboldun sırtına dokundu. "Affedersin. Timminz'in nerede olduğunu söyler misini lütfen?"

"Mağaranın ortalarında," diyen kobold elindeki resim fırçasıyla o yönü gösterdi. "Guguklu saat üzerinde çalışıyor. Onu niye arıyorsun?"

"Söyleyecek çok önemli bir şeyimiz var da," dedi Peter. Bu sözler, nesne üzerinde çalışan koboldların dikkatini çekmişti. Bazıları dönüp Başıboş'a çekinerek baktı. Başıboş bu sefer neşeli, uysal ve sevimli görünüyordu. Geri kalanlar ise gözlerini Charmain'e ve kıvrılıp bükülen nakışlı çantaya dikti. "Orada ne var?" diye sordu içlerinden biri.

"Rollo," dedi Charmain.

Pek çoğu kafalarını salladı, fazla şaşırmışa benzemiyorlardı. Peter, "Timminz'le konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda hepsi birden kafalarını sallayıp gitmesini işaret etti. Charmain kimsenin Rollo'dan fazla hoşlanmadığı fikrine kapıldı. Rollo da bunun farkında gibiydi çünkü Peter tuhaf nesnenin yanından geçerken ve Charmain üzerine boya bulaşmaması için çantayla beraber yan yan ilerlerken kobold debelenmeyi bıraktı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Charmain.

"Elflerden gelen bir sipariş," cevabını verdi içlerinden biri. Bir diğeri de, "Onlara epey pahalıya patlayacak," diye ekledi. Bir üçüncüsü de, "Elfler hep iyi ücret öderler," diye açıkladı.

Charmain mağarada ilerlerken şaşkınlığını üzerinden atamadı. Mağara devasaydı ve meşgul yetişkinlerin etrafında bir sürü kobold çocuk koşuşturuyordu. Çocuklar Başıboş'u görünce çığlık atarak kaçıyordu. Ebeveynleri ise ihtiyatlı davranarak üzerinde çalıştıkları şeyin arkasına geçiyor ve boyamaya, cilalamaya ya da oymaya devam ediyorlardı. Grubun başını çeken Peter sallanan tahta atların, bebek evlerinin, çocuk sandalyelerinin, duvar saatlerinin, tahta iskemlelerin ve kurmalı tahta

bebeklerin önünden geçerek ilerledi, ta ki bir guguklu saate varana dek.

Kocaman saatin tahta kasası sihirle aydınlatılan mağara tavanına kadar uzanıyordu, henüz saate monte edilmemiş olan devasa kadran, kasanın yanındaki duvarın büyük bölümünü işgal ediyordu. Pek çok koboldun hararetli bir şekilde üzerini tüylerle kapladığı guguk kuşu ise Charmain ile Peter'ın toplanmasından daha iriydi. Kız bu kadar büyük bir guguklu saati kimin istemiş olabileceğini merak etti.

Timminz o sırada minik bir somun anahtarıyla dev saat mekanizmasına tırmanıyordu. "İşte orada," dedi Peter, mavi adamı burnundan tanıyarak. Oğlan mekanizmanın yanına gidip boğazını temizledi. "Affedersin, bir bakar mısın?"

Timminz kocaman bir bobinin üstüne çıkıp onlara kötü kötü baktı. "Ah, demek sizsiniz." Gözleri çantaya çevrildi. "Şimdi de adam kaçırmaya başladınız, öyle mi?" Rollo yaratığın sesini duymuş ve kendini güvende hissetmiş olmalıydı. "*Mnglhkg/ Mdntgbpmgbf,*" diye böğürdü çantanın içinden.

"Çantadaki Rollo," dedi Timminz suçlarcasına. "Doğru," dedi Peter. "Onu buraya itirafta bulunması için getirdik. Dağdaki lubok sizlerle Büyücü Norland arasında sorun çıkarması için ona para ödedi."

"*Mmgfgbbr gmrlbplft-pbpff,*" diye bağırdı çanta. Dehşete kapılan Timminz'in rengi gri-maviye dönmüştü. "Lubok mu?" diye sordu.

"Doğru," dedi Peter. "Dün onu luboktan mükâfatını isterken gördük. Lubok ona gökkuşağının sonundaki bir çömlek altını verdi."

"Ayhır!" diye bağırdı çanta. "Gallansöglülo!"

"İkimiz birden gördük," dedi Peter.

"Onu salın," dedi Timminz. "Bırakın konuşsun."

Peter başını sallayarak Charmain'e işaret verdi. Kız elini çan-

tanın altından çekti ve büyü olduğunu umduğu şeyi yapmayı kesti. Rollo hemen kumaşın içinden geçip yere düştü. Ağzına kaçmış sütlü pamukçukları ve kırıntıları tükürerek Peter'a dik dik baktı.

Sahiden de büyü yapmışım! Onu içeride tutmuşum! diye düşündü Charmain.

"Bunların nasıl insanlar olduklarını gördünüz, değil mi?" dedi Rollo öfkeyle. "Hakkımda yalan atarlarken cevap veremeyeyim diye beni bir çuvala tıktılar!"

"Artık cevap verebilirsin," dedi Timminz. "Büyücüyle aramızı bozmak için luboktan bir çömlek altın aldın mı?"

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilirim ki?" dedi Rollo kalbi kırkmışçasına. "Biz koboldlar bir luboğun yanına bile yaklaşmayız. Bunu hepiniz biliyorsunuz!"

Artık etraflarında epey büyük bir kobold kalabalığı toplanmıştı, tabii Başıboş'la aralarındaki mesafeyi koruyarak. Rollo konuşurken kollarını onlara doğru sallıyordu.

"Şahit olun!" dedi kobold. "Bir yalana kurban edilmek isteniyorum!"

"Birkaçınız mağaracığına gidip arama yapın," diye emretti Timminz.

Bir grup kobold hemen harekete geçti. Rollo da ayağa fırladı. "Ben de sizinle geleceğim!" diye haykırdı. "Orada hiçbir şey olmadığını ispatlayacağım!"

Rollo daha üç adım atmıştı ki Başıboş onu mavi yeleğinin arkasından yakalayıp tekrar yere yapıştırdı. Hayvan dişlerini yeleğe geçirdi ve bir kulağını 'İyi yaptım mı?' derecesine eğip kuyruk salladı.

"Çok iyi yaptın," dedi Charmain. "Akıllı köpek."

Rollo, "Şunu çağır! Sırtımı acıtıyor!" diye bas bas bağırıyordu.

"Hayır. Mağaracığının aranması bitene kadar orada kalacaksın," dedi Charmain. Rollo kollarını göğsünde kavuşturup

haksızlığa uğramış gibi somurttu. Charmain, Timminz'e döndü. "Bu kadar büyük bir saati kimin istediğini sormamın mahsuru var mı? Beklerken vaktimizin boşa geçmemesi için," diye de açıkladı Peter'ın başını iki yana salladığını görünce.

Timminz devasa saate baktı. "Veliaht Prens Ludovic," dedi sıkıntılı bir gururla. "Joie Şatosu için hayranlık uyandırıcı bir şey istedi." Sonra sıkıntısı gururunu tamamen yuttu. "Ama daha tek kuruş bile ödemedi. Zaten hiç ödeme yapmaz. Üstelik o kadar zengin olmasına..."

Sözleri, koşarak geri gelen koboldlar tarafından bölündü. "İşte burada!" diye bağrıştı yaratıklar. "Bu muydu? Yatağının altında bulduk!"

En öndeki koboldun kollarında bir çömlek vardı. Çömlek ilk bakışta fırının üzerinde yemek yapmaya yarayan sıradan bir toprak kap gibi görünüyordu fakat etrafında gökkuşağının renklerini taşıyan bir tür ışıltı vardı.

"Bu o," dedi Peter.

"Peki altınlar nerede?" diye sordu kobold.

"Altınlar nerede de ne demek?" dedi Rollo. "Çömlek ağzına kadar..." Kendini ele verdiğini fark ederek durdu.

"Artık değil. İnanmıyorsan kendin bak," karşılığını verdi diğer kobold. Çömleği Rollo'nun açık bacaklarının arasına bıraktı. "Onu böyle bulduk."

Rollo çömleğin içine bakmak için eğildi ve ardından ıstırap dolu bir sesle haykırdı. Elini çömleğe daldırıp bir avuç sarı renkli kurumuş yaprak çıkardı. Sonra bir avuç, bir avuç daha, ta ki iki elini birden boş çömleğin içinde, çevresi bir ölü yaprak yığınıyla çevrilene kadar.

"Gitmiş!" diye uludu. "Kuru yaprağa dönmüş! Lubok beni kandırdı!"

"Demek luboğun sorun çıkarman için sana para ödediğini itiraf ediyorsun?" dedi Timminz.

Rollo ona ters ters baktı. "Soyulmuş olmamdan başka hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"Öhhö öhhö," diye araya girdi Peter. "Korkarım lubok ona çok daha kötü bir oyun oynadı. Sırtını döner dönmez Rollo'nun içine yumurtalarını bıraktı."

Etraftan hayret nidaları yükseldi. Koca burunlu koboldlar dehşetten renkleri atmış bir hâlde ona bakakaldılar, sonra da Peter'a döndüler.

"Doğru söylüyorum. İkimiz de gördük," dedi oğlan. Kendisine döndüklerinde Charmain de kafasını sallayıp, "Doğru," dedi.

"Yalan!" diye uludu Rollo. "Beni kandırıyorsunuz!" "Hayır, kandırmıyoruz!" dedi Charmain. "Lubok sen toprağa batmadan hemen önce ağız hortumuyla içine yumurtalarını bıraktı. Daha az önce sırtının acıdığını söylemedin mi?"

Rollo'nun gözleri pörtledi. Charmain'e inanıyordu. Ağzı bir karış açık kaldı. Çığlık çığlığa bağırmaya başlarken Başıboş ondan aceleyle uzaklaştı. Kobold çömleği bir kenara atıp topuklarını yaprak yığınına tekrar tekrar vurdu ve yüzü koyu maviye dönene dek bağırdı. "Hapı yuttum!" diye geveledi. "İşim bitti! İçimde üreyen *şeyler* var! İmdat! Ah, lütfen biri bana yardım etsin!"

Kimse ona yardım etmedi. Tüm koboldlar dehşetle bakmayı sürdürerek geri çekildi. Peter'in tiksinmiş gibi bir hâli vardı. Kobold kadınlardan biri, "Ne kadar utanç verici!" dedi. Bu sözler Charmain'e o kadar ağır geldi ki elinde olmaksızın Rollo'ya üzüldü.

"Elfler ona yardım edebilir," dedi Timminze.

"Ne dedin?" diyen Timminz parmaklarını şıklattı. Mağaraya ani bir sessizlik çöktü. Rollo topuklarını yere vurmayı ve ağzını açıp kapamayı sürdürse de hiçbir ses duyulmuyordu. "Ne dedin?" diye sordu tekrar.

"Elfler," dedi Charmain. "Lubok yumurtalarının nasıl çıkarılacağını biliyorlar."

"Evet, biliyorlar," diye doğruladı Peter. "Büyücü Norland'a da lubok yumurtaları bırakılmıştı. Elfler onu bu yüzden götürdüler. Dün bir elf onun içinden çıkarılmış yumurtalarla beraber geldi."

"Elflerin ücreti yüksek olur," diye belirtti Charmain'in sağ dizinin yanındaki bir diğer kobold.

"Sanırım ücreti Kral ödedi," dedi Charmain.

"Şşşt!" Timminz'in alnı kırılmıştı. "Sanırım Rollo'yu iyileştirmeleri karşılığında eklerden kızağın ücretini almasak olur," dedi iç geçirerek. "Kahretsin! Kızak da bedavaya gitti! Rollo'yu yatağına götürün, ben de gidip ciflerle konuşayım. Hepinizi bir kez daha uyarıyorum: O çayıra yaklaşayım demeyin!"

"Ah, artık sorun kalmadı," dedi Peter neşeyle. "Lubok öldü. Ateş cini onu öldürdü."

"*Ne?*" diye haykırdı diğer koboldlar. "Öldü mü? Sahi mi? Kral'ı ziyaret eden ateş cinini mi kastediyorsun? Luboğu sahiden de öldürdü mü?"

"Evet, cidden," diye bağırdı Peter onca yaygaranın içinde. "Luboğu öldürdü, sonra da onun yumurtalarını yok etti."

"Bunu yaparken kendisini de yok ettiğini düşünüyoruz," diye ekledi Charmain. Kız sözlerinin koboldlar tarafından duyulmadığından emindi. Yaratıklar dans etmekle, tezahürat yapmakla ve küçük mavi şapkalarını havaya atıp tutmakla meşguldüler.

Gürültü bir nebze azaldıktan ve dört gürbüz kobold sessizce bağırarak havayı tekmeleyen Rollo'yu oradan götürdükten sonra, Timminz Peter'a dönüp, "Veliaht Prens'in ebeveyni olduğundan, o lubok bizi hep korkutmuştur. Sence minnetimizi göstermek için ateş cinine ne vermeliyiz?" dedi.

"Büyücü Norland'ın mutfak musluklarını geri takın," dedi Peter hiç düşünmeden.

"Onun lafı bile olmaz," dedi Timminz. "Zaten sökülmelerine Rollo sebep olmuştu. Demek istiyorum ki biz zavallı koboldlar

bir ateş cini için onun kendi kendine yapamayacağı ne yapabiliriz?"

"Ben biliyorum," dedi Charmain. "Calcifer ve... şey... ailesi Kral'ın paralarının nereye kaybolduğunu bulmaya çalışıyorlar. Onlara bu konuda yardımcı olabilir misiniz?" Charmain'in etrafından "O kolay!" ve "Hiç sorun değil!" gibi mırıldanmalar yükseldi. Ayrıca kız sanki aptalca bir soru sormuş gibi gülüşmeler oldu. Timminz o kadar rahatladı ki kırışmış alnı tamamen gevşedi, şimdi burnu ve yüzü iki misli uzun görünüyordu. "O kolay," dedi yaratık, "üstelik bedavaya hallolur." Sarkaçlarını en az atmış farklı ritimde sallayan en az atmış guguklu saatin asılı olduğu mağaranın karşı tarafına baktı. "Hemen benimle gelirseniz, sanırım paranın gidişine tam zamanında tanıklık edebiliriz. Ateş cininin bundan memnun kalacağına emin misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Charmain.

"Öyleyse lütfen beni takip edin," dedi Timminz ve mağaranın arka kısmına doğru yürümeye başladı.

Gittikleri yer neresiyse epey uzaktaydı. Charmain'in kafası, koboldların mağarasına giderken olduğu kadar karıştı. Yarı karanlığın içinde ilerlediler; yol baştan aşağı dönemeçlerden, sapaklardan ve köşelerden oluşuyordu. Timminz ara sıra "Üç kısa adımdan sonra sağa dönün," veya "sekiz insan adımı sayın ve önce sol, sonra keskin bir sağ, ardından tekrar sol yapın," gibi laflar ediyordu. Bu durum öyle uzun bir süre devam etti ki iyice yorulan Başıboş kucağa alınmak için sızlanmaya başladı. Charmain kendisine yolun yarısı kadar gelen bir mesafe boyunca onu taşımak zorunda kaldı.

"Buradaki koboldların farklı bir klana mensup olduklarını belirtmeliyim," dedi Timminz, nihayet ileride az da olsa gün ışığı göründüğünde. "Ayrıca bana kalırsa kendi klanım onlardan daha iyi bir iş çıkarabilirdi." Charmain ona ne demek istediğini sorma fırsatı bulamadan küçük adam bir dizi keskin dönüş

ve arada birkaç zikzak çizdi. Sonunda bir yeraltı geçidinin gün ışığıyla yıkanan serin ve yeşil ucuna çıktılar. Nemden yosun tuttukları için yemyeşil olan mermer basamaklar yerden yükselerek bir dizi çalılığın içinden geçiyordu. Çalılar ilk başta basamakların iki yanına dikilmiş olmalıydı fakat sonra yayılarak her yanı kaplamışlardı.

Başıboş kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir köpek gibi hırlamaya başladı.

"Şşşt!" diye fısıldadı Timminz. "Buradan itibaren *hiç* ses çıkarmak yok."

Başıboş hırlamayı hemen kesti fakat Charmain hayvanın küçük ve sıcak bedeninin titrediğini hissedebiliyordu. Sessiz kalacak kadar kafası çalıştığından emin olmak için Peter'a döndü.

Peter yanlarında yoktu. Orada sadece Charmain, Başıboş ve Timminz vardı.

Artık canından bezen kız neler olduğunu adı gibi biliyordu. Karmakarışık yolun bir noktasında Timminz, "Sola dönün," demesine rağmen Peter sağa dönmüştü. Veya tam tersi. Charmain'in neler olduğuna dair bir bilgisi yoksa bile *bir şey* olduğundan emindi.

Boş ver, diye geçirdi aklından. Nasılsa parmaklarına Ingary'ye bile gidip gelmeye yetecek kadar iplik bağlı. Herhalde Büyük Amca William'ın evine benden önce ulaşır. Peter'ı kafasından çıkarıp kaygan, yosunlu basamakları sessizce çıkmaya yoğunlaştı. Çalılara varınca tek bir yaprağı bile hışırdatmadan ileriye bakmayı denedi.

Önlerinde parıl parıl gün ışığıyla aydınlanan çok yeşil, çok güzel bir çayır ve onun da ötesinde göz alıcı beyazlıkta bir bahçe yolu vardı. Yol, geometri dersi verircesine koni, üçgen ve disk şeklinde budanmış ağaçların arasından geçerek masal kitaplarından fırlamışa benzeyen küçük bir saraya çıkıyordu. Sarayın mavi çatılı ve uçları sivri bir sürü küçük kulesi vardı.

Charmain bunun Veliaht Prens Ludovic'in yaşadığı Joie Şatosu olduğunu anladı. Okuduğu kitaplarda ne zaman bir saray lafı geçse aklına ilk buranın geldiğini utanarak kendisine itiraf etmek zorundaydı.

Hayal gücüm çok zayıf olmalı, diye düşündü ama sonra bunun doğru olmadığına karar verdi. Babasının Bahar Bayramında sarttığı galetaların kutunun üstünde hep Joie Şatosu'nun resmi olurdu. Ne de olsa Joie Şatosu tüm Yukarı Norland'ın gururuydu. Yolculuğun bu kadar uzun sürdüğüne şaşmamak gerek! diye geçirdi aklından. Buraya gelmek için Norland Vadisi'nin yarısını aşmış olmalıyız. Üstelik hâlâ kafamdaki mükemmel saray görüntüsüne sahip!

Sıcak, beyaz bahçe yolunda ayak sesleri duyuldu. Beyaz ve gök mavisi ipekler içindeki Prens Ludovic tüm ihtişamıyla saraya doğru yürüyordu. Charmain'in saklandığı çalıya varmadan az önce durup döndü. "Biraz acele edin bakayım!" dedi öfkeyle. "Kıpırdayın!"

"Deniyoruz, Majesteleri," diye yükseldi soluk soluğa bir ses.

Yamru yumru deri çuvalların altında iki büklüm olmuş bir grup kobold görüş alanına girdi. Renkleri maviden çok grimsi yeşile çalıyordu ve pek çoğunun oldukça mutsuz bir hâli vardı. Mutsuzluğun sebeplerinden biri gün ışığı olabilirdi –zira koboldlar karanlıkta yaşamayı tercih ederlerdi– fakat Charmain onların hasta oldukları fikrine kapıldı. Yaratıkların bacakları titriyor, birkaçı fena öksürüyordu. Sıranın sonundakinin durumu o kadar ağırdı ki tökezleyip düştü ve çuvalını yere düşürdü. Pırıl pırıl bahçe yolunun üzerine altın paralar saçıldı.

Bunun üzerine renksiz beyefendi görüş alanına girdi. Düşmüş koboldun üstüne yürüyüp onu tekmelemeye başladı. Öyle zalimce, öyle şiddetle tekmeliyordu ki... sanki asıl amacı işe kalındığı yerden devam edilmesini sağlamaktı. Tekmelerden sakınan kobold altın paraları alelacele toplayıp çuvala geri koydu ve

güç bela da olsa ayağa kalkmayı becerdi. Renksiz beyefendi onu tekmelemeyi bırakıp Prens Ludovic'in yanına geldi.

"Yükü ağır falan da değil hani," dedi Prens'e. "Bu muhtemelen son. Kral kitaplarını da satmaya kalkmazsa başka paraları yok demektir."

Prens Ludovic kahkaha attı. "Öyle yapmaktansa ölmeyi yeğler ki böylesi işime gelir. Artık parayı başka yerden bulmamız gerekecek. Joie Şatosu'nu idare etmek o kadar masraflı ki." Adam ayaklarını sürüyerek ilerleyen koboldlara baktı. "Size kıpırdayın dedim! Akşamüstü çayı için Kraliyet Köşkü'ne dönmeliyim."

Renksiz beyefendi kafasını salladı ve koboldlara yöneldi. Prens onu beklerken, "Ömrüm billah tek bir peksimet daha görmezsem gözüm açık gitmem!" dedi.

Renksiz beyefendinin geldiğini gören koboldlar hızlanmak için ellerinden geleni yaptılar. Kafile gözden kaybolana ve ayak sesleri duyulmaz olana kadar Charmain'e aradan bir asır geçmiş gibi geldi. Çalının arkasından fırlayarak kafilenin peşine takılmak için can atıyormuş gibi görünen Başıboş'u sıkıca tutuyordu. Kız bakışlarını Timminz'e çevirdi.

"Niye bundan kimseye bahsetmedin? Niye en azından Büyücü Norland'la konuşmadın?"

"Kimse sormadı ki," dedi Timminz kırgın bir şekilde.

Hayır, *tabii ki* sormadı! diye geçirdi aklından Charmain. Koboldlarla Büyük Amca William'ın aralarını bozması için Rollo'ya bu yüzden para ödenmişti! Ayrıca Büyük Amca William hasta olmasaydı, eninde sonunda konuyu araştırıp gerçeği öğrenirdi. Charmain artık luboğun ölmüş olmasından sevinç duyuyordu. Timminz'in dediği gibi, yaratık sahiden Prens Ludovic'in ebeveyniyse herhalde oğlunu öldürüp ülkeyi onun yerine yönetmeyi planlamıştı. Zaten çayırda karşılaştıklarında Charmain'e de o anlama gelen laflar etmişti. Şimdi, Prens Ludovic'in üstesinden

gelmeleri gerekiyordu. Krala hemen bundan bahsetmeliyim, diye geçirdi aklından.

"O koboldların işleri zor," dedi Timminz'e.

"Öyle," diye doğruladı Timminz. "Ama henüz yardım istemediler."

Tabii sorulmadan yardım etmek hiç aklına gelmedi, değil mi? diye düşündü Charmain. Of! Canıma tak etti! "Bana eve giden yolu gösterebilir misin?" diye sordu.

Timminz tereddüt etti. "Sence ateş cini paraların Joie Şatosu'na gittiğini öğrenmekten memnun olur mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Charmain. "Ya da en azından ailesi memnun olur."

15

Parıltı Esir Alınıyor

Timminz gönülsüzce de olsa, Charmain'i uzun, kafa karıştırıcı yoldan geçirerek koboldların mağarasına geri götürdü. "Yolun bundan sonrasını sen de biliyorsun," dedi neşeyle ve mağaranın içinde kaybolup Başıboş'la onu yalnız bıraktı.

Charmain yolun bundan sonrasını *bilmiyordu*. Birkaç dakika Timminz'in kızak dediği şeyin yanında dikilerek ne yapması gerektiğine kafa yordu ve koboldların kendisine bir kere bile bakmadan nesneyi boyamalarını, oymalarını, döşemelerini seyretti. Sonunda aklına Başıboş'u yere bırakmak geldi.

"Bana Büyük Amca William'ın evine giden yolu göster, Başıboş," dedi. "Kafanı çalıştır."

Başıboş hevesle yola koyuldu. Fakat Charmain kısa zaman sonra köpeğin kafasını çalıştırdığından ciddi ciddi şüphe duymaya başladı. Köpek önde kız arkada yürüdüler, sonra sola, ardından sağa ve tekrar sola döndüler. Charmain'e saatler gibi gelen bir süre boyunca bu böyle devam etti. Kız keşfini düşünmekle o kadar meşguldü ki birkaç kez Başıboş'un hangi tarafa döndüğünü gözünden kaçırdı. Böyle durumlarda yarı karanlıkta bekleyip, köpek geri gelip kendisini bulana dek, "Başıboş! *Başıboş?*" diye bağırıp durdu. Charmain'in bu şekilde yolu iki katına çıkarmış olması mümkündü. Başıboş zamanla yorulup yavaşlamaya başladı, dili giderek daha çok sarkıyordu fakat eve asla varamamaları ihtimaline karşılık Charmain onu kucağına

almaya cüret edemedi. Onun yerine Başıboşla konuşarak hem köpeğe hem de kendisine cesaret verdi.

"Başıboş, neler olduğunu Sophie'ye anlatmalıyım. Artık Calcifer için iyiden iyiye endişeleniyordur. Ayrıca Kral'a da paradan bahsetmeliyim. Ama eve varır varmaz Kraliyet Köşkü'ne gidersem, ö korkunç Prens Ludovic de orada, peksimetleri sevmiş gibi yapıyor olacak. Hem, onları niye sevmiyor ki? O kadarda lezzetliler. Herhalde bir lubokin olduğundan. Kral'la onun önünde konuşamam. Sanırım yarına kadar beklemem gerekecek. Sence Prens Ludovic ne zaman gitmeye niyetli? Bu akşam mı? Kral benden iki gün sonra yanına dönmemi istemişti, demek ki Ludovic'in o zamana kadar Köşk'ten ayrılmış olması gerekiyor. Oraya erken gidersem önce Sophie'yle konuşurum... Olamaz! Şimdi aklıma geldi. Calcifer, Köşk'ten ayrılmış gibi yapacaklarını söylemişti, bu yüzden Sophie'yi orada bulamayabilirim. Of, Başıboş, keşke ne yapmam gerektiğini bilseydim!"

Charmain konuştukça ne yapması gerektiğini iyice bilemez oldu. Sonunda konuşamayacak kadar bitkin düştü ve ayaklarını sürüyerek yürüyen Başıboş'u sendeleyerek takip etmekle yetindi. Nihayet hayvan karşısına çıkan bir kapıyı açtı ve Büyük Amca William'ın oturma odasına girdiler. Başıboş inleyerek yere yığıldı ve hızla soluk alıp vererek kendine gelmeye çalıştı. Charmain pencereden dışarı baktığında ortancaların günbatımı ışığında pembe ve mora dönmüş olduklarını gördü. Bütün günümüz geçmiş, diye geçirdi aklından. Başıboş'un bu kadar yorulmasına şaşmamak lazım! Tabii ayaklarımın böyle ağrımasına da. En azından Peter şimdiye kadar çoktan eve gelmiştir. Umarım akşam yemeğini de hazırlamıştır.

"Peter!" diye seslendi.

Cevap gelmeyince Charmain köpeği yerden alıp mutfağa geçti. Başıboş bir adım daha atmasına gerek kalmadığı için duyduğu şükranla kızın elini hafifçe yaladı. Batan güneşin ışıkları,

halen dışarıdaki bahçede asılı duran pembe ve beyaz çamaşırların arasından geçerek yerde zikzaklar çiziyordu. Peter mutfakta da değildi.

"Peter?" diye seslendi Charmain tekrar.

Cevap gelmedi. Kız iç geçirdi. Anlaşılan Peter düşündüğünden de kötü kaybolmuştu ve nereden çıkacağını bilmenin imkânı yoktu.

"O kadar çok iplik kullanmaya kalkarsa olacağı buydu!" diye homurdandı Charmain, köpek maması için şöminenin üstüne tırmanırken. "Aptal çocuk!"

Charmain kendini yemek pişiremeyecek kadar yorgun hissediyordu. Başıboş iki tabak dolusu mama yedikten ve kızın banyodan getirdiği suyu içtikten sonra, Charmain yorgun adımlarla oturma odasına geçip Akşamüstü Çayı istedi. İki tane çayın üstüne bir de Sabah Kahvesi içti, ardından mutfağa gidip kahvaltı etmeyi düşündü fakat kendini çok bitkin hissettiğinden oturup kitap okumaya koyuldu.

Uzunca bir zaman sonra Başıboş kanepeye çıkıp onu uyandırdı.

"Of, kahretsin!" dedi. Elini yüzünü yıkamadan ve hatta gözlüğünü bile çıkarmadan uyuyakalmıştı. Odasına gidip yattı.

Ertesi sabah uyandığında Peter'ın geri dönmüş olduğunu duyabiliyordu. Kulağına patırtılar, ayak sesleri ve açılıp kapanan kapıların gürültüsü geliyordu. Bu sabah pek de enerjik, diye geçirdi içinden Charmain. Keşke ben de kendimi öyle hissedebilseydim. Fakat bugün Kraliyet Köşkü'ne gitmesi gerektiğinin farkındaydı, o yüzden homurdanarak yataktan kalktı. Son temiz kıyafetini de giydikten sonra yüzünü yıkamakla ve saçlarını toplamakla öyle çok uğraştı ki Başıboş ona bir şey olup olmadığından endişe duyarak yanına geldi.

"Evet. Kahvaltı. Pekâlâ. Biliyorum," dedi Charmain. "Sorun şu ki," diye devam etti köpeği yerden alırken, "o renksiz beye-

fendiden çok korkuyorum. Bence o adam prenslen bile fena." Kız kapıyı bir ayağıyla iterek açtı, sola dönerek mutfağa geçti ve donakaldı.

Yabancı bir kadın mutfak masasına oturmuş kahvaltı ediyordu. Daha ilk bakışta çok becerikli olduğu anlaşılan tiplerdendi. Güneşin etkisiyle yıpranmış dar yüzünden beceriklilik, güçlü ve dar ellerindense hüner okunuyordu. O eller o sırada üzerine şurup dökülmüş koca bir krep yığınını kesmekle ve yanındaki salamları doğramakla meşguldü.

Charmain hem kreplere hem de yabancının üzerindeki çingenelerinkine benzer kıyafete bakakaldı. Kadın baştan aşağı fırfırlı, parlak bir elbise giymiş, açık renkli saçlarını da rengârenk bir eşarpla örtmüştü. O da kafasını çevirip Charmain'e baktı.

"Sen de kimsin?" dedi ikisi de aynı anda.

Charmain adını söyledi. "Büyük Amca William elfler tarafından tedavi edilirken evine ben göz kulak oluyorum."

Kadın ağzındaki lokmayı yuttu. "İyi," dedi. "*Birini* eve göz kulak olması için bıraktığına sevindim. Peter'ın burada köpekle baş başa kalması düşüncesinden hoşlanmamıştım. Köpeklerle arası pek iyi değildir. Bu arada hayvanı besledim. Peter hâlâ uyuyor mu?"

"Eee..." dedi Charmain. "Emin değilim. Dün gece eve gelmedi."

Kadın iç geçirdi. "Zaten ne zaman arkamı dönsem ortadan kaybolur," dedi. "En azından buraya sağ salim geldiğini öğrenmiş oldum." Ucunda krep olan çatalıyla pencereyi işaret etti. "Dışarıdaki çamaşırlar onun eseri gibi görünüyor."

Charmain yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. "Bir kısmı benim suçumdu," diye itiraf etti. "Bir cüppeyi kaynatmaya kalktım. Sorumlunun Peter olduğunu nereden çıkardınız?"

"Çünkü," dedi kadın, "bir kez olsun doğru düzgün bir büyü yapabilmiş değil. Bunu en iyi ben bilirim. Ne de olsa annesiyim."

Charmain karşısındakinin Montalbino Cadısı olduğunu

anlayınca epey sarsıldı. Kadından bayağı etkilenmişti. Peter'ın annesinin bu kadar maharetli olmasına şaşmamak lazım, diye geçirdi içinden. İyi de burada ne işi var? "Ingary'ye gittiğinizi sanıyordum," dedi.

"Öyleydi," dedi Cadı. "Oradan Strangia'ya geçtiğimde Kraliçe Beatrice bana Büyücü Howl'un Yukarı Norland'ı ziyaret ettiğini söyledi. O yüzden dağlardan geçerek geri geldim ve yolumun üzerindeki elflere de uğradım. Bana Büyücü Norland'ın yanlarında olduğunu açıkladılar. Bunu duyunca çok endişelendim çünkü Peter'ın burada tek başına kaldığını zannettim. Onu buraya güvende olması için göndermiştim. Ben de hemen buraya geldim."

"Peter güvendeydi," dedi Charmain. "En azından dün kaybolana kadar öyleydi."

"Artık ben buraya geldiğime göre sorun kalmadı," dedi Cadı. "Yakınlarda bir yerde olduğunu hissedebiliyorum." Kadın iç geçirdi. "Galiba gidip onu arasam iyi olacak. Daha sağını solundan ayıramıyor."

"Biliyorum," dedi Charmain. "Renkli iplikler kullanıyor. Aslında epey başarılı da." Fakat kız bunları söylerken Montalbino Cadısı kadar marifetli birine kıyasla Peter'ın da en az kendisi kadar ümitsiz bir vaka gibi görüneceğini düşündü. Ah, şu ebeveynler! diye geçirdi aklından. Kız köpeği yere bırakıp, "Sorduğum için bağışlayın ama kahvaltı büyüsünün size o krepleri vermesini nasıl sağladınız?" diye sordu.

"Doğru komutu vererek elbette," dedi Cadı. "Sen de ister misin?" Charmain kafasını salladı. Cadı bir elinin parmaklarını hünerli bir hareketle şömineye doğru savurdu. "Kahvaltı," diye emretti. "İçinde krep, salam, meyve suyu ve kahve olsun." Hemencecik ortaya çıkan dolu tepside üzeri şurup kaplı mis gibi bir krep yığını bulunuyordu. "Gördün mü?" dedi Cadı.

"Teşekkürler," diyen Charmain tepsiyi minnetle kaptı. Ko-

kuyu alınca burnunu havaya kaldıran Başıboş viyakladı ve daireler çizerek koşmaya başladı. Başıboş'un Cadı tarafından beslenmeyi kahvaltıdan saymadığı belliydi. Charmain tepsiyi masaya bırakıp köpeğe en güzel salam dilimini verdi.

"Köpeğin büyüleyiciymiş," diye belirtti Cadı kendi kahvaltısına dönerken.

Charmain, "Evet, çok şekerdir," deyip kahvaltısının tadını çıkarmaya koyuldu.

"Hayır, onu kastetmedim," dedi Cadı sabırsızca. "Ben öyle sululuklara hiç gelemem. Demek istediğim köpeğin sihirli olduğuydu." Kadın ağzına biraz daha krep atıp konuşmaya devam etti. "Sihirli köpeklere çok nadir rastlanır. Bu köpek seni sahiplenerek sana büyük bir şeref bahşediyor. Hatta sanırım sana uymak için cinsiyetini bile değiştirmiş. Umarım ona hak ettiği değeri veriyorsundur."

"Evet," dedi Charmain. "Veriyorum." Prenses Hilda'yla beraber kahvaltı etsem daha iyiydi, diye de geçirdi içinden. Bu kadın neden hep bu kadar ciddi ki? Kahvaltısına devam ederken aklına Büyük Amca William'ın Başıboş'u erkek zannettiği geldi. Zaten Başıboş ilk başta erkek gibi görünmüştü. Sonra Peter onu yerden almış ve dişi olduğunu söylemişti. "Haklı olduğunuzdan eminim," diye kibarca ekledi Charmain. "Peki, Peter'ın burada yalnızken güvende olmayacağını nereden çıkardınız? O da benim yaşlarımda."

"Herhalde senin büyülerin onunkinden daha iyi işliyordur," dedi Cadı dalga geçercesine. Kadın kreplerini bitirip kızarmış ekmeklere geçti. "Peter'ın yanlış yapmadığı büyü yok gibidir," diyerek bir dilim kızarmış ekmeğe tereyağı sürdü. Dilimden büyük bir lokma ısırdıktan sonra, "Sakın inkâr etme çünkü yaptığın büyülerin tam da istediğin gibi olmadığını söylersen sana dünyada inanmam," dedi.

Charmain'in aklına uçma büyüsü, sıhhi tesisat büyüsü ve de

Rollo'yu koydukları çanta geldi. "Evet," dedi ağzı dolu olarak. "Sanırım..."

"Oysaki," diye sözünü kesti Cadı, "Peter bunun tam tersi. Yöntemleri hep mükemmeldir fakat büyü her zaman ters gider. Onu Büyücü Norland'a göndermemin bir sebebi de büyücünün Peter'ın sihrini geliştirebileceğini ummamdı. Ne de olsa William Norland *Yazılmışlar Kılavuzu*'nun sahibi."

Charmain yüzünün tekrar kızardığını hissetti. "Şey..." dedi Başıboş'a da bir parça krep uzatarak, "*Yazılmışlar Kılavuzu* ne işe yarar?"

"O köpeği böyle beslemeye devam edersen ayakta duramayacak kadar şişmanlayacak," dedi Cadı "*Yazılmışlar Kılavuzu* bir insana toprak, hava, ateş ve suya dair tüm büyüleri kullanma özgürlüğü verir. Ama kişi ancak güvenilir biriyse ona ateşi bahşeder. Tabii kişinin en başta sihre karşı kabiliyeti olması gerekir." Ciddi yüz ifadesine biraz kaygı karıştı. "Peter'ın o kabiliyete sahip olduğuna inanıyorum."

Ateş, diye düşündü Charmain. Peter'ı kaplayan ateşi söndürdüm. Öyleyse güvenilir biri mi oluyorum? "Bence de sahip," dedi. "Sihir gücün yoksa bir büyüyü hatalı da olsa yapamazsın. Peter'ı başka hangi sebeplerden buraya gönderdiniz?"

"Düşmanlarım," dedi Cadı kahvesini ağır ağır yudumlayarak. "Düşmanlarım var. Peter'ın babasını öldürdüler." "Lubokları mı kastediyorsunuz?" diye sordu Charmain. Geri kalan her şeyi tepsiye koydu ve kahvesinden son bir yudum alarak kalkıp gitmeye hazırlandı.

"Sadece tek bir lubok tanıyorum," dedi Cadı. "Bildiğim kadarıyla tüm hasımlarını öldürdü. Ama evet, çığı başlatan da o luboktu. Kendi gözlerimle gördüm."

"Öyleyse endişelenmeyi bırakabilirsiniz," dedi Charmain ayağa kalkarken. "Lubok öldü. Calcifer onu evvelki gün yok etti."

Cadı hayrete düştü. "Anlat bakayım!" dedi hevesle.

Charmain bir an önce Kraliyet Köşkü'ne gitmek için can atmasına karşın tekrar oturdu, bir fincan kahve daha koydu ve Cadı'ya tüm hikâyeyi anlattı. Sadece luboktan ve lubok yumurtalarından değil, Rollo'dan da bahsetti. Sonunda Calcifer'ın kaybolduğunu ekledi.

"Öyleyse ne demeye burada oturuyorsun?" dedi Cadı. "Hemen Kraliyet Köşkü'ne koş ve olup bitenleri Sophie'ye anlat! Zavallı kadın endişeden aklını kaçırmak üzeredir. Çabuk ol be kızım!"

Anlattıklarım için bir teşekkür bile etmedi, diye geçirdi aklından Charmain. Benim annem Peter'ınkinden iyiymiş. Ayrıca Prenses Hilda'yla beraber kahvaltı etmeyi yeğlerdim!

Charmain ayağa kalkıp Cadı'ya kibarca veda etti. Sonra Başıboş'u da peşinden koşturarak oturma odasını geçti ve bahçe yoluna çıktı. İyi ki ona Konferans Salonundan geçen yoldan bahsetmedim, diye de düşündü. Yoksa beni o yoldan gönderirdi ve Calcifer'ı arama fırsatı bulamazdım.

Charmain yoldaki dönemece varmadan hemen önce, ateş cininin lubok yumurtalarını patlattığı yere geldi. Yamacın koca bir parçası oraya kaymış ve yuvarlanan kayalar yolun kıyısına kadar uzanan bir tepe oluşturmuştu. Çobana benzeyen birkaç kişi yığına tırmanmış, gömülü koyunlarını arıyor ve bu hasara neyin yol açtığını anlamaya çalışır gibi kafalarını kaşıyorlardı. Charmain tereddüde kapıldı. Calcifer orada olsa bu insanlar onu çoktan bulurlardı. Kız koşmayı bıraktı ve yığının yanından yavaş yavaş geçti. Kayaların arasında ne bir mavilik ne de alevler vardı.

Charmain daha sonra derinlemesine bir arama yapmayı kafasına koyup tekrar koşmaya başladı. Gökyüzünün masmavi olduğunu ve dağlara hafif bir sis çöktüğünü hayal meyal fark etti. Yukarı Norland'ın o az rastlanan kavurucu günlerinden birini geçireceklerdi. Bunun Charmain'e tek etkisi, kısa süre içinde sı-

cak basan Başıboş'un dilinin neredeyse yere değecek kadar sarkması ve koşarken sağa sola yalpalaması oldu.

"Eh, Başıboş! Herhalde yediğin kreplerden böyle oldun," deyip onu yerden aldı ve koşmayı sürdürdü. "Keşke Cadı senden hiç bahsetmeseydi. Artık seni bu kadar sevdiğim için endişe duyuyorum."

Kente vardığında Charmain'i de en az Başıboş kadar sıcak basmıştı. Hızını azaltmak zorunda kaldı ve en kısa yoldan gitmesine rağmen Kraliyet Meydanı'na ulaşması âdeta saatler sürdü. Nihayet köşeyi dönüp meydana çıktığında bir kalabalıkla karşılaştı. Yukarı Norland halkının yarısı Kraliyet Köşkü'nden birkaç metre uzaktaki yeni bir binaya bakmak için toplanmıştı. Uzun, koyu renkli ve kömürden yapılmış gibi görünen bina Köşk kadar yüksekti ve her köşesinde bir kule vardı. Charmain'in dağların üzerinde dalgın ve üzgün bir biçimde uçarak gözden kaybolurken gördüğü şatoydu bu. Şatoya oradaki herkes kadar büyük bir hayretle bakakaldı.

"Buraya nasıl gelmiş?" diye birbirlerine soruyorlardı insanlar, Charmain ona doğru ilerlemeye uğraşırken. "Buraya nasıl *sığmış?*

Charmain Kraliyet Meydanı'na çıkan dört farklı yola bakarak aynı şeyi kendine sordu. Yollardan hiçbiri şatonun yarısı kadar bile geniş değildi. Yine de şato sanki bir gece içinde meydana inşa edilmiş gibi orada duruyordu.

Charmain giderek artan bir merakla kalabalıkta kendisine yol açarak ilerlemeyi sürdürdü.

Binanın duvarlarına yaklaşırken kulelerin birinden mavi bir alev fırladı ve hızla kıza yaklaştı. Charmain başını eğdi. Başıboş kaçmak istercesine çırpındı. Birisi çığlık attı. Herkes aceleyle geri çekildi ve Charmain hemen önünde asılı duran gözyaşı şeklindeki mavi alevle baş başa kaldı. Başıboş incecik kuyruğunu kızın koluna birkaç kez vurarak ateş cinine selam verdi.

"Köşk'e gidiyorsanız," diye çıtırdadı Calcifer, "onlara acele etmelerini söyleyin. Şatoyu bütün gün burada tutamam."

Charmain neredeyse konuşamayacak kadar mutluydu. "Öldüğünü sanıyordum!" demeyi becerdi en sonunda. "Neler oldu?"

Havada aşağı yukarı salınan Calcifer biraz mahcup göründü. "Bayılmış olmalıyım," diye itiraf etti. "Her nasılsa kendimi bir kaya yığınının altında buldum. Dışarı çıkmak için dün bütün gün uğraştım. Çıktığımda da şatoyu bulmam gerekiyordu. Kendi başına kilometrelerce uzaklaşmış. Onu buraya daha yeni getirdim. Bunları Sophie'ye anlat. Bugün gidiyormuş gibi yapacaktı. Ve ona yakacak kütüğümün neredeyse hiç kalmadığını söyle. Bunu duyunca koşa koşa gelir."

"Anlatacağım," diye söz verdi Charmain. "Peki sen iyi olduğundan emin misin?"

"Sadece karnım aç," dedi Calcifer. "Unutma, kütükler."

"Kütükler," dedi Charmain ve Köşk kapısına giden basamakları çıktı. Artık kendini çok daha iyi, mutlu ve özgür hissediyordu.

Sim koca kapıyı şaşırtıcı derecede kısa bir sürede açtı. Yaşlı adam şatoya ve ona ağzı açık bakan kalabalığa göz atıp kafasını iki yana salladı. "Ah, Bayan Charming," dedi. "Bu sabah işler biraz karışık. Majesteleri'nin henüz kütüphanede çalışmaya hazır olduğunu sanmam. Ama lütfen içeri buyurun."

"Teşekkürler," diyen Charmain köpeği yere bıraktı. "Beklemeye itirazım yok. Zaten önce Sophie'yle konuşmam lazım."

"Sophie... ee... yani Bayan Pendragon," dedi Sim kapıyı örterken, "bu sabah bazı sıkıntılar yaşıyor gibi. Prenses de çok tedirgin bir durumda ve... neyse, benimle gelin ve ne demek istediğimi kendiniz görün."

Adam ayak sürüyerek rutubetli koridorda ilerledi ve kendisini izlemesi için Charmain'e işaret etti. Henüz köşeyi dönüp taş basamakların başladığı yere varmamıştı ki Aşçı Cemal'in sesini

duydu. "Size soruyorum, zırt pırt misafir gidip gelirse bir insan ne pişirmesi gerektiğini nasıl bilebilir!" Bu sözleri Cemal'in köpeğinden gelen bir dizi hırıltı ve koro hâlinde çıkan başka sesler izledi.

Merdivenin altındaki boşlukta duran Sophie kollarında Morgan'ı tutuyordu. Parıltı da kaygılı bir şekilde kadının eteğine yapışmıştı. Şişman dadı ise her zamanki gibi köşede dikiliyordu. Merdivenin yanında duran Prenses Hilda Charmain'in o güne dek hiç görmediği kadar asil ve kibar bir duruş sergiliyordu. Kral da oradaydı, suratı kıpkırmızı kesilmişti ve öfkeden köpürdüğü anlaşılıyordu. Yüzlerine bir kez bakmak, Charmain'in o sırada kütüklerden bahsetmenin iyi olmayacağını anlamasına yetti. Tırabzana dayanmış Prens Ludovic'in neşeli ve kibirli bir hâli vardı. Yanında balo elbisesine benzeyen bir kıyafet giymiş o kadın duruyor, küçümseyen bakışlarla etrafı süzüyordu. Renksiz beyefendi de saygılı bir tavırla Prens'in yanındaydı.

Hâline baksan kısa süre önce Kral'ın paralarını çaldığı aklının ucundan bile geçmez! diye düşündü Charmain.

"Bunu kızımın misafirperveri ine yapılmış bir hakaret sayıyorum!" diyordu Kral. "Tutamayacağın sözler verme hakkına sahip değilsin. Halkımıza mensup olsaydın sana gitmeni yasaklardık!"

Sophie vakur görünmeye çalışarak, "Sözümü tutmaya niyetliyim, Majesteleri fakat çocuğum tehdit altındayken burada kalmamı bekleyemezsiniz. Önce onu güvenli bir yere götürmeme izin verirseniz, Prenses Hilda ne isterse yapacağım," dedi.

Charmain kadının içine düştüğü ikilemi görebiliyordu. Prens Ludovic ile renksiz beyefendi orada dururlarken Sophie sadece gidermiş gibi yaptığını açıklayamazdı. Hem, Morgan'ı da bir şekilde güvende tutması gerekiyordu.

"Bize daha fazla boş söz verme, genç hanım!" dedi Kral öfkeyle.

Charmain'in ayakları dibindeki Başıboş ansızın hırlamaya başladı. Kral'ın arkasında duran Prens Ludovic gülerek parmaklarını şıklattı. Ondan sonra olanlar herkesi hazırlıksız yakaladı. Dadı ile Prens'in yanındaki genç kadın elbiselerinin içinden fırlayıverdiler. Dadı ışıltılı kaslara ve çıplak, pençeli ayaklara sahip mor renkli iriyarı birine dönüştü. Diğer kadının balo elbisesi soyulunca, ortaya üzerinde streç bir giysi olan mavi-mor renkli kalın bir vücut çıktı. Streç giysinin arkasında, işlevsiz görünen bir çift kanat için açılmış iki büyük delik vardı. Her iki lubokin de mor renkli iri ellerini uzatarak Sophie'nin üstüne yürüdü.

Sophie bir şeyler bağırarak Morgan'ı uzanan ellerden geri çekti. Morgan da şaşkınlık ve dehşet dolu bir çığlık attı. Diğer her şey Başıboş'tan yükselen tiz havlamaların ve Prens'in yardımcılığını yapan kadına doğru hücuma geçen Cemal'in köpeğinin hırıltısının içinde kayboldu. Cemal'in köpeği kadına varamadan Prens'in yardımcısı küçük kanatlarını hızla çırparak Parıltı'ya doğru atılıp çocuğu kaptı. Parıltı bacaklarını savurarak çığlığı bastı. Lubokin dadı da Parıltı'yı kurtarmasını önlemek için Sophie'nin yolunu kesti.

"Görüyorsunuz ya," dedi Prens Ludovic, "Bayan Pendragon çekip gitmezse çocuk için fena olacak."

16

Kaçışlar ve Keşifler

"Bu," dedi Prenses Hilda, "olacak iş..."

O daha cümlesini bitiremeden Parıltı her nasılsa kaçmayı başardı. Kendini lubokinin mor kollarından kurtardı ve bas bas bağırarak merdivenden yukarı koştu. "İmdat! İmdat! Bana dokunmalayına izin vermeyin!"

Her iki lubokin de Prenses Hilda'yı kenara itip Parıltı'nın peşinden koştu. Tırabzana doğru yalpalayan Prenses Hilda kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle artık hiç de asaletli görünmüyordu. Charmain kendini lubokinlerin arkasından koştururken buldu. "Onu rahat bırakın! Bu ne cüret!" diye haykırdı.

Sophie birkaç saniyenin ardından Morgan'ı Kral'ın kollarına teslim etti. "Ona göz kulak ol!" dedi. Sonra eteğini topladı ve Charmain'in arkasından koşarak, "Kesin şunu! Duyuyor musunuz!" diye bağırdı.

Cemal de sadakatle onları takip etti. "Hırsız var! Hırsız var!" diye soluk soluğa bağırıyordu. En az sahibi kadar sadık olan köpeği de hırıltıyla soluyarak onun peşindeydi. Tüm bunlar yaşanırken Başıboş merdivenin aşağısında ileri geri koşarak durmaksızın havlıyordu.

Prenses Hilda'nın karşısındaki tırabzana dayanan Prens Ludovic ise hepsine kahkahalarla gülüyordu.

Boş yere çırpan kanatları ve ışıltılı mor kaslarıyla iki lubokin, Parıltı'ya merdivenin yukarısında yetikti. Parıltı var gü-

cüyle mücadele ederek tekmeler savurdu. Mavi kadife pantolon içindeki bacakları bir an yetişkinlerinki gibi büyük göründü. Bir bacağı dadı lubokinin karnına şiddetle çarptı. Diğeri birkaç basamak inip arkadaşına destek olurken, Parıltı'nın kocaman yumruğu ikinci lubokinin burnuna *pat* diye indi. Parıltı iki lubokini sahanlıkta birbirine dolanmış hâlde bırakıp çevik adımlarla önündeki basamakları çıktı. Charmain oğlanın hâlâ onu takip ettiklerinden emin olmak için bir sonraki merdiveni çıkmadan önce başını çevirerek kendisine, Sophie'ye ve Cemal'e baktığını gördü.

Ettiler de çünkü iki lubokin müthiş bir süratle yerden kalkıp çocuğun peşine takıldı. Charmain ve Sophie basamakları son sürat çıkarlarken Cemal ile köpeği de güç bela onları izledi.

Merdivenin bir sonraki katının ortalarında lubokinler Parıltıya tekrar yetiştiler. Yine birbirinden sert tekme ve yumruk sesleri yükseldi. Parıltı bir kez daha serbest kalıp merdivenin üçüncü katına koştu. Tepeye varmasına ramak kalmışken ona yetişen lubokinler çocuğun üstüne atladılar. Üçü birden karmakarışık bir kol, bacak ve mor kanat yumağı hâlinde paldır küldür yuvarlandı.

Charmain ile Sophie o sırada iyice yorgun düşmüşlerdi ve neredeyse nefesleri kesilmişti. Kız Parıltı'nın sevimli yüzünün o keşmekeşten yükselerek kendilerini dikkatle seyrettiğini gördü. Charmain sahanlığa ulaşıp ağrı saplandığı için böğrünü tutan Sophie'yle birlikte merdivenin o katını çıkmaya başlarken vücut karmaşası patlarcasına dağıldı. Mor bedenler iki yana savruldu ve yine serbest kalan Parıltı son kattaki tahta merdiveni çıkmaya başladı. Lubokinler doğrulup peşinden koşana dek Charmain ile Sophie de onlara yetişmişti. Cemal ile köpeği ise epey geride kalmıştı.

Öndeki beş kişi tahta basamakları paldır küldür çıktı. Parıltı artık yavaşlamıştı. Charmain çocuğun numara yaptığından

emindi. Fakat lubokinler bir zafer nidası atarak hızlarını artırdılar.

"Of, hayır! Yine mi!" diye inledi Sophie, Parıltı tepedeki kapıyı açıp çatıya çıktığı sırada. Lubokinler de onun hemen ardından aynı şeyi yaptılar. Charmain ile Sophie soluk soluğa oraya varıp, açık kapıdan dışarı baktıklarında iki lubokinin altın sarısını çatının sırtına oturmuş olduğunu gördüler. Yaratıklar çatının ucuna giden yolu yarılamışlardı ve orada olmaktan hiç de hoşnut görünmüyorlardı. Parıltı'dansa eser yoktu. "Gene ne haltlar karıştırıyor?" dedi Sophie.

O daha lafını bitirmeden Parıltı koşmaktan kızarmış bir yüzle kapının önünde belirdi. Sapsarı saçları rüzgârda savrularak yüzünü bir hale gibi çevrelerken, sevimli mi sevimli kahkahalar attı. "Gelin de ne bulduğumu göyün!" dedi neşeyle. "Beni takip edin."

Böğrünü tutan Sophie çatıyı işaret edip, "Peki ya şu ikisi ne olacak?" dedi soluk soluğa. "Aşağı düşmeleri için dua etmekle mi yetineceğiz?"

Parıltı hafifçe kıkırdadı. "Bekle de göy!" Çocuk sapsarı başını yana eğerek kulak kabarttı. Aşçının köpeğinin aşağıdan gelen hırıltıları ve patırtıları giderek artıyordu. Anlaşılan efendisinin önüne geçmişti ve şimdi soluk soluğa hırlayarak paldır küldür yukarı çıkıyordu. Parıltı kafasıyla çatıyı işaret etti. Ufak bir el hareketi yaparak bir sözcük mırıldandı. Lubokinler aniden küçüldüler ve çatının sırtında çırpınıp debelenen iki küçük morumsu şeye dönüştüler.

"Ne?" dedi Charmain.

Parıltı'nın genişleyen tebessümü daha da sevimli bir hâl aldı. "Ahtapot," diye şakıdı çocuk. "Aşçının köpeği onlaya bayılacak!"

"Ha?" dedi Sophie. "Tamam, şimdi anladım."

Onlar konuşurken aşçının köpeği bacakları piston gibi inip kalkarak ve çenesinden salyalar akarak çıkageldi. Kahverengi

bir yıldırım gibi kapıdan dışarı fırladı ve çatıyı bir çırpıda katetti. Bir ara çenesi *hart* diye kapandı, sonra aynı şey tekrarlandı. Ahtapotlar artık yoktu. Köpek ancak ondan sonra nerede olduğunun farkına vardı. İki bacağı çatının bir yanında, diğer ikisi ise ötekinde öylece donakaldı ve yürek sızlatıcı bir sesle inledi.

"Ah, zavallı şey!" dedi Charmain.

"Aşçı onu kuytayacak," dedi Parıltı. "Tiz ikiniz beni takip edin. Ayağınız çatıya değmeden önce bu kapıdan tıla dönmeniz gerek." Oğlan bunu dedikten sonra kapıdan geçip sola döndü ve ortadan kayboldu.

Sanırım anladım! diye geçirdi aklından Charmain. Bu kapı da tıpkı Büyük Amca William'ın' evindeki gibiydi, aradaki fark insanın ödünü patlatacak kadar yüksekte oluşuydu. Kız yanlış bir şey yapması hâlinde onu eteğinden yakalamak için Sophie'yi önden gönderdi. Fakat kadın sihre Charmain'den daha alışkındı. Hiç sorun yaşamadan sola saparak gözden kayboldu. Charmain onu takip edecek cesareti toplarken bir an başı döndü ama ardından gözlerini kapayıp dışarı adım attı. Fakat bunu yaparken gözleri sanki kendiliğinden açıldı. Sola döndüğü sırada altın sarısı çatıyı ayaklarının altında gördü. Tam uçma büyüsünü yapmak için "Elf!" diye bağıracaktı ki kendini başka bir yerde, tavanında kirişler olan üçgen şeklindeki sıcak bir boşlukta buldu.

Sophie ayıp bir laf söyledi. Loş ışıkta, yere dizilmiş çok sayıdaki tozlu tuğlalardan birine ayağını çarpmıştı.

"Çok ayıp," dedi Parıltı.

"Of, kapa çeneni!" diyen Sophie tek bacağı üzerinde durarak ayak başparmağını ovaladı. "Niçin artık büyümüyorsun?"

"Daha değil. Tana töledim," dedi Parıltı. "Piyens Ludovic'i kandıymamız geyekiyoy. Ah, bak! Aynı şey ilk geldiğimde de oldu."

En büyük tuğla yığınını altın sarısı bir ışık kaplamaya başlamıştı. Her bir tuğla, ışığı tutarak tozların altında sarı sarı parlıyordu. Charmain bunların tuğla değil, saf altın külçeler olduğunu anladı. Bunu iyice belli etmek istercesine havada, külçelerin hemen önünde altın sarısı bir afiş belirdi. Afişin üzerindeki eski tip yazıda şöyle deniyordu:

Kral'ın altınlarını saklayan Büyücü Melicot berhudar olsun.

"Hih!" diye dudak büktü Sophie ayağını bırakarak. "Demek ki Melicot da senin gibiymiş. Birbirinize ne çok benziyorsunuz. İkiniz de kendinizi bir şey sanıyormuşsunuz! Adını ışıklı harflerle yazmadan rahat edememiş anlaşılan."

"Ben kendi adımı ışıklı hayfleyle yazma geyeği duymuyoyum," dedi Parıltı büyük bir ağırbaşlılıkla.

"Hih!" dedi kadın tekrar.

"Neredeyiz böyle?" diye sordu Charmain hemen çünkü tartışmanın sürüp gitmesi hâlinde Sophie yerden bir külçe kapıp oğlanın kafasına indirecekmiş gibi görünüyordu. "Yoksa burası hazine odası mı?"

"Hayıy, şu anda çatının altındayız," dedi Parıltı. "Kuynazca, değil mi? Çatının tabiden altın olmadığı heyketçe biliniyoydu, o yüzden kimte altınlayı bulmak için çatının altına bakmayı akıl edemedi." Oğlan külçelerden birini aldı, üzerindeki tozu silkmek için onu birkaç kez yere vurdu ve sonra Charmain'e teslim etti. Külçe o kadar ağırdı ki kız neredeyse elinden düşürüyordu. "Bunu delil olayak kullan," dedi çocuk. "Tanıyım Kıyal bunu göydüğüne çok tevinecek."

Asabiyeti az da olsa geçmişe benzeyen Sophie, "Bu peltek konuşma beni delirtecek! Sanırım böyle konuşmandan, o altın sarısı buklelerinden bile daha çok nefret ediyorum!" dedi.

"İyi de ne kaday işe yayadığını biy düşün," dedi Parıltı. "Adi Ludovic *beni* etiy almaya kalktı ve Moygan'ı unutup gitti." Oğlan iri mavi gözlerini Charmain'e çevirdi. "Çocukluğum çok

kötü geçti de. Kimse beni tevmedi. Bu yüzden daha güzel gözükeyek tekyay deneme hakkım var, di mi?"

"Ona kulak asma," dedi Sophie. "Hepsi numara. Howl, buradan nasıl çıkacağız? Morgan'ı Kral'ın yanında bıraktım ve Ludovic de orada. Hemen aşağı inmezsek Ludovic bu sefer de Morgan'ı esir almaya kalkacak." "Calcifer da acele etmenizi istedi," diye lafa karıştı Charmain. "Şato, Kraliyet Meydanı'nda bekliyor. Aslında sizi görür görmez bunu..."

Kız cümlesini tamamlayamadan Parıltı tozlu çatı arasının etraflarında fıldır fıldır dönmesine sebep olan bir şey yaptı. Bir anda kendilerini çatıya açılan kapının yanında buldular. Kapının ötesindeyse Cemal korkudan tir tir titreyerek çatının sırtında yüzükoyun yatıyor, bir eliyle köpeğinin sol arka bacağını tutuyordu. Köpek ise feci hırıltılar çıkarıyordu. Hem bacağının tutulmasından hem de çatıdan nefret ediyor fakat kıpırdayamayacak kadar da düşmekten korkuyordu.

"Howl, adamın sadece tek gözü var ve denge kuramıyor," dedi Sophie.

"Biliyoyum," dedi Parıltı. "Biliyoyum, biliyoyum!" Çocuk bir elini salladı ve Cemal köpeğini de beraberinde çekerek kapıya doğru kaydı. "Öleceğimi sanıyordum!" dedi adam, ikisi birlikte Parıltı'nın ayakucuna inince. "Niye ölmedim?"

"Tanyı biliy," dedi Parıltı. "Bize mütaade. Altınlayla ilgili olayak Kıyal'ı göymemiz geyekiyoy."

Çocuk merdivenlerden koşa koşa inmeye başladı. Sophie ile Charmain de peşine takıldı. Kız altın külçenin ağırlığı yüzünden biraz daha yavaştı. Basamakları indiler de indiler. Oraya vardıklarında Prens Ludovic omuz atarak Prenses Hilda'yla Sim'i geçti ve Morgan'ı Kral'ın kollarından çekip aldı.

"Kötü adam!" diye gürledi Morgan. Oğlan Prens Ludovic'in kıvırcık saçlarını tutup asıldı. Saçlar elinde kaldı ve Prens'in düzgün, kel, mor renkli kafası meydana çıktı.

"Size söylemiştim!" diye haykıran Sophie âdeta kanatlanıp uçtu. O ve Parıltı merdivenden aşağı yan yana koştu.

Prens önce onlara, sonra da ayak bileğini ısırmaya çalışan Başıboş'a baktı ve peruğunu Morgan'ın ellerinden almaya yeltendi. Morgan bir yandan perukla Ludovic'in yüzüne vurup bir yandan da, "KÖTÜ ADAM!" diye bas bas bağırıyordu. "Bu taraftan Majesteleri!" diye seslendi renksiz beyefendi ve iki lubokin en yakındaki kapıya doğru atıldı.

"Kütüphane olmaz!" diye bağırdı Kral ile Prenses aynı anda.

Sesleri o kadar sert ve buyurgan çıkmıştı ki renksiz beyefendi kendine hâkim olamayarak durup döndü ve Prens'i başka bir tarafa götürdü. Bu da Parıltı'ya Prens Ludovic'e yetişip ipek gömleğinin yenine asılacak kadar vakit kazandırdı. Morgan neşe dolu bir çığlık attı ve peruğu Parıltı'nın suratına fırlatarak bir an görüşünü engelledi. Renksiz beyefendi koşa koşa başı çekerken Parıltı çaresizce Prens'in peşinden en yakın kapıya doğru sürüklendi. Onları kovalayan Başıboş tiz bir sesle havlayıp duruyor ve arkasındaki Sophie de, "Onu BIRAK, yoksa seni ÖLDÜRÜRÜM!" diye haykırıyordu. Onların arkasından Kral ile Prenses de takibe katıldı.

"Ama bu kadarı da fazla!" diye seslendi Kral. Prenses tek kelimelik bir emir vermekle yetindi: "Durun!"

Prens ile renksiz beyefendi kendilerini ve çocukları kapıdan geçirip, kapıyı Sophie ile Kral'ın suratlarına kapamayı denediler fakat Başıboş çarpmakta olan kapıyı her nasılsa açıverdi ve diğerleri de paldır küldür içeri daldı.

Charmain kâhyayla beraber en sondaydı. Artık kolları iyiden iyiye sızlıyordu. "Şunu tutar mısın?" dedi Sim'e. "Bu bir kanıt."

Kız altın külçeyi Sim'e verirken, "Elbette, hanımefendi," dedi adam. Fakat külçeyi tutar tutmaz kolları onun ağırlığıyla sarkıverdi. Charmain kâhyayı külçeyle baş başa bırakıp duvarların önünde sallanan tahta atlar olan büyük salona girdi. Sa-

lonun tam ortasında duran Prens Ludovic mor renkli kafasıyla çok tuhaf görünüyordu. Artık bir kolunu Morgan'ın gırtlağına dolamıştı. Başıboş adamın ayakları dibinde hoplayıp zıplayarak çocuğa erişmeye çalışıyordu. Peruk ise ölü bir hayvan gibi yerde yatıyordu.

"Ne dersem yapacaksınız," diyordu Prens, "yoksa bu çocuğun işini bitiririm."

Charmain'in gözüne aniden şöminede beliren mavi bir ışık ilişti. Bu, muhtemelen kütük bulmak için bacadan aşağı inmiş olan Calciferdi. Ateş cini yakılmamış odunların arasına kurularak zevkle iç geçirdi. Kızın kendisine baktığını görünce, turuncu gözlerinden birini kırptı.

"İşini bitiririm dedim!" dedi Prens Ludovic abartılı bir tavırla.

Sophie önce Prens'in kollarında çırpınan Morgan'ı, sonra daha önce onları hiç görmemiş gibi parmaklarına aval aval bakan Parıltı'yı süzdü. Son olarak Calcifer'a bakarken gülmemeye çalışır gibi bir hâli vardı. Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. "Majesteleri, sizi uyarıyorum. Büyük bir hata yapıyorsunuz."

"Hem de ne büyük," diye onayladı Kral, kovalamaca yüzünden soluk soluğaydı. "Biz Yukarı Norland'da vatana ihanet davalarına genelde katılmayız ama bu sefer seni bizzat yargılamaktan zevk duyacağız."

"O nasıl olacak?" diye sordu prens. "Ben senin halkına mensup değilim. Ben bir lubokinim."

"Öyleyse yasalar gereği babamın ardından kral olamazsın," diye belirtti Prenses Hilda. Kral'ın aksine çok sakin ve son derece asaletli bir duruş sergiliyordu.

"Ah, demek olamam, öyle mi?" dedi Prens. "Ebeveynim lubok kral olacağımı söylüyor. Benim aracılığımla ülkeyi yönetmeye niyetli. Önümüze hiçbir engel çıkmaması için büyücüden kurtuldu. Beni hemen kral ilan etmek zorundasınız, yoksa bu

çocuğun işini bitiririm. Onu rehin tutacağım. Bundan başka ne hatam oldu?"

"Tüm paralarını çaldın!" diye seslendi Charmain. "Sizi –ikinizi birden– koboldlara tüm vergi gelirlerini Joie Şatosu'na taşıtırken gördüm! Ve boğulmadan önce o çocuğu hemen bırakacaksın!" Morgan'ın suratı kıpkırmızı olmuştu ve hâlâ çılgınca debeleniyordu. Lubokinlerin insani hislere sahip olduğunu sanmam, diye geçirdi aklından Charmain. Ayrıca Sophie'nin tüm bu olanları niye bu kadar komik bulduğunu da anlamış değilim!

"Olamaz!" dedi Kral. "Demek tüm paralar oraya gitmiş, Hilda! En azından bir gizem çözüldü. Çok teşekkürler, canım."

Prens Ludovic iyice sinirlendi. "Niye bu kadar mutlusun? Beni duymadın mı?" Renksiz beyefendiye doğru döndü. "Şimdi bir de peksimet ikram etmeye kalkar! Artık büyünü yapmaya başla. Beni buradan çıkar."

Renksiz beyefendi kafasını sallayıp açık mor renkli parmaklarını önünde açtı. Ama tam o sırada Sim elindeki altın külçesiyle ileri atıldı. Renksiz beyefendinin yanına kadar gitti ve külçeyi adamın ayağına bıraktı.

Ondan sonra her şey bir anda oluverdi.

Çektiği ıstıraptan dolayı suratı mora çalan beyefendi durduğu yerde bağıra çağıra hoplarken Morgan son nefesini verir gibiydi. Çocuğun kolları tuhaf, kesik kesik hareketlerle savruldu. Prens Ludovic şık bir mavi saten takım giyen uzun boylu, yetişkin bir adamı tutarken buldu kendini. Elinde olmadan onu bıraktı ve adam hızla dönüp Prens'in suratına bir tane indirdi.

"Bunu yapmaya nasıl cüret edersin!" diye haykırdı Prens. "Ben böyle şeylere alışkın değilim!"

"Şansına küs," dedi Büyücü Howl ve adama tekrar vurdu. Bu sefer Prens Ludovic'in ayağı peruğa takıldı ve küt diye yere düştü. "Lubokinler sadece bu dilden anlarlar," diye açıkladı büyücü, başını Kral'a doğru çevirip. "Bu kadarı yeterli mi, ahbap?"

Parıltı'nın kırış kırış olmuş mavi takımının içindeki Morgan hemen yerinden fırladı. Üzerine çok büyük gelen giysinin içinde, büyücüye doğru koşarken, "Baba... Baba... BABA!" diye gürledi.

Ah, şimdi anladım! diye düşündü Charmain. Bir şekilde yer değiştirmişler. Harika bir büyü. Ben de bunu yapmayı öğrenmek isterdim. Büyücü, Morgan'ı Prens'ten uzak tutmaya çabalarken Charmain Howl'un niçin olduğundan daha güzel görünmeye çalıştığına kafa yordu. Büyücü Howl çoğu kimsenin çok yakışıklı diye nitelendireceği biriydi. Olağanüstü güzellikte bukleler hâlinde omuzlarına düşen saçları biraz gerçekdışı gibiydi.

O sırada Sim önünde acıyla hoplayıp zıplayan beyefendinin yanından çekilmiş, bir tür resmi duyuruda bulunmaya çalışıyordu. Fakat Morgan öyle bir tantana koparıyor ve Başıboş o kadar çok havlıyordu ki sadece "Majesteleri" ve "Prenses Hazretleri" sözleri duyuldu.

Sim konuşurken Büyücü Howl şömineye bakarak hafifçe kafasını salladı. İşte o anda büyücü ile Calcifer arasında bir şey yaşandı ama bu bir ışığın yanıp sönmesi gibi görünür bir şey değildi. Charmain olup bitenlere bir anlam vermeye çabalarken Prens Ludovic âdeta içe katlanarak aşağı doğru kayboldu. Aynı şey renksiz beyefendinin de başına geldi. Artık onların yerinde bir çift tavşan duruyordu.

Büyücü Howl onlara ve ardından Calcifer'a baktı. "Niye tavşan?" diye sorarken, Morgan'ı kollarına aldı. Morgan hemen bağırmayı kesti ve etrafa kısa süreliğine tam bir sessizlik çöktü.

"Tüm o hoplayıp zıplamalar aklıma tavşanları getirdi," dedi Calcifer.

Renksiz beyefendi hâlâ sıçrayıp duruyor fakat artık bunu pörtlek, mor gözlü büyük bir beyaz tavşan olarak yapıyordu. Onunkilerden bile daha pörtlek gözlere sahip açık kahverengi Prens Ludovic ise kıpırdayamayacak kadar şaşırmış görünüyordu. Kulaklarını oynatıp burnunu titretti ve...

İşte Başıboş tam o anda saldırıya geçti.

Aynı anda Sim'in az önce ilan etmeye çalıştığı ziyaretçiler de odaya girdiler. Başıboş açık kahverengi tavşana saldırdığı sırada, Montalbino Cadısı tarafından itilen kobold yapımı boyalı kızak içeri daldı. Oldukça solgun ve zayıf görünse de çok daha iyi olduğu hemen anlaşılan Büyük Amca William kızağın içinde oturuyordu. O, Cadı ve kızağın koltuğunda ayakta duran Timminz olup bitenleri seyrederlerken açık kahverengi tavşanı gırtlağından yakalamış olan Başıboş onu yana doğru fırlatıp attı. Tavşan halıya ölü olarak düştü.

Büyücü Norland, "Aman Tanrım!" dedi Kral, Sophie ve Charmain'e bakarak. "Başıboş'un böyle bir şey yapamayacak kadar ufak tefek olduğunu sanırdım!"

Prenses Hilda tavşanın yere çarpmasını bekledi, sonra da koltuklu kızağın yanına gitti. Başıboş'un beyaz tavşanı odada dört dönerek kovalamasına aldırış etmiyor gibiydi. "Sevgili dostum, Prenses Matilda," dedi Prenses Hilda, iki elini birden Peter'ın annesine doğru uzatarak. "Seni buralarda görmeyeli ne çok oldu. Umarım ziyaretin uzun sürer."

"Duruma göre değişir," dedi Cadı.

"Kendisi kızımın ikinci göbekten kuzenidir," diye açıkladı Kral, Charmain ile Sophie'ye. "Genellikle Bir Yerlerin Cadısı diye anılmayı yeğler. Kendisine Prenses Matilda diye hitap eden olursa asabı bozulur. Kızım da inadına öyle der. Hilda züppeliğe hiç gelemez."

Büyücü Howl o zamana kadar Morgan'ı omuzlarına oturtmuştu. Birlikte Başıboş'un beyaz tavşanı beşinci sallanan tahta atın yanında köşeye sıkıştırmasını seyrettiler. Köpekten yine bir hırıltı yükseldi. Hemen ardından beyaz tavşanın leşi de havada uçup kıpırtısız bir hâlde yere düştü.

"Hurra!" diye gürledi Morgan yumruklarını babasının kafasına indirerek.

Howl çocuğu alelacele indirip Sophie'ye teslim etti. "Onlara altınları anlattınız mı?" diye sordu.

"Daha değil. Kanıt birinin ayağına düştü," diyen Sophie oğluna sıkıca sarıldı.

"Hemen şimdi anlat," dedi Howl. "Burada tuhaf bir şey daha var." Adam eğildi ve Charmain'e doğru tıpış tıpış yürüyen Başıboş'u yerden aldı. Köpek çırpınıp inledi ve gitmek istediği kişinin Charmain olduğunu göstermek için yapabileceği her şeyi yaptı. "Az sonra, az sonra," diyen Howl köpeği evirip çevirerek şaşkın gözlerle orasına burasına baktı. Sonunda onu Kral'ın Büyücü Norland'la el sıkıştığı ve Sophie'nin altın külçeyi onlara gösterdiği kızağa götürdü. Cadı, Timminz ve Prenses Hilda da Sophie'nin etrafında toplanarak altının nerede bulunduğunu öğrenmek istediler.

Charmain kendini terk edilmiş hissederek odanın ortasında kalakaldı. Saçma davrandığımı biliyorum, diye geçirdi aklından. Her zaman olduğum gibiyim. Ama Başıboş'u geri istiyorum. Beni anneme geri gönderdiklerinde onu yanımda götürmek istiyorum. Büyük Amca William'a artık Peter'ın annesinin bakacağı açıkça belliydi. Peki bu durumda Charmain'e ne olacaktı?

O anda korkunç bir çatırtı koptu.

Duvarlar şiddetle sarsıldı ve Calcifer şömineden fırlayıp kızın başının üzerinde asılı kaldı. Şöminenin yanındaki duvarda yavaş yavaş büyük bir delik açıldı. Önce duvar kâğıdı yırtıldı, sonra da altındaki sıva döküldü. Bunu en alttaki kara taşların parçalanıp un ufak olması izledi ve geriye karanlık bir boşluktan başka bir şey kalmadı. Sonunda delikten Peter fırladı ve kızın ayakları dibine kapaklandı.

"Delik!" diye gürledi Morgan duvarı işaret ederek.

"Sanırım haklısın," diye doğruladı Calcifer.

Peter gayet rahat görünüyordu. Başını kaldırınca Calcifer'ı gördü ve, "Demek ölmedin. Charmain'in boşuna telaş yaptığın-

dan hiç kuşkum yoktu. Zaten böyle konularda hiç akıllıca davranmaz," dedi.

"Ah, çok teşekkür ederim, Peter!" dedi Charmain. "Peki *senin* hiç akıllıca davrandığın oldu mu? Nerelerdeydin?"

"Evet," dedi Montalbino Cadısı. "Ben de bilmek istiyorum." Büyük Amca William ile Timminz de oradaki herkes gibi ona yakından bakabilsinler diye, kızağı oğlunun dibine kadar itti. Gözlerini oğlana çevirmeyen bir tek Prenses Hilda kalmıştı. Kadın duvardaki deliği kederle süzüyordu.

Peter hiç de endişeli görünmüyordu. Doğrularak oturur konuma geçti. "Merhaba, anne," dedi neşeyle. "Niye Ingary'de değilsin?"

"Çünkü Büyücü Howl burada," dedi annesi. "Peki ya sen?"

"Büyücü Norland'ın atölyesindeydim," dedi Peter. "Charmain'in yanından sıvışır sıvışmaz oraya gittim." Oğlan oraya nasıl gittiğini göstermek için parmaklarına bağlı rengârenk iplikleri gösterdi. O sırada kendine engel olamayarak Büyücü Norland'a kaygılı sayılabilecek bir bakış attı. "Orada çok dikkatli davrandım, efendim. Gerçekten."

"Öyle mi?" diyen Büyük Amca William duvardaki deliğe baktı. Delik yavaş yavaş kapanır gibiydi. Kara taşlar deliğin ortasına doğru ağır ağır toplanıyor ve üstleri sıvayla kaplanıyordu. "Peki bütün gün ve gece orada ne yaptığımı sorabilir miyim?"

"Sezme büyüleri," diye açıkladı Peter. "Yapması çok uzun sürüyor. Neyse ki eve bir sürü yemek büyüsü yapmışsınız, efendim, yoksa aç kalacaktım. Ayrıca kamp yatağınızı da kullandım. Umarım dert etmezsiniz." Büyük Amca William'ın yüz ifadesine bakılırsa *dert ettiği* belliydi. Peter aceleyle, "Ama büyüler işe yaradı, efendim. Kraliyet Hazinesi *burada*, yani şimdi bulunduğumuz yerde olmalı çünkü büyüye hazine neredeyse beni oraya götürmesini söyledim," diye ekledi.

"Getirdi de," dedi annesi. "Ama Büyücü Howl onu zaten buldu."

"Aa," dedi Peter. Morali bozulmuştu ama hemen neşesi yerine geldi. "Öyleyse işe yarayan bir büyü yapabildim!"

Herkes yavaşça kapanan deliğe baktı. Duvar kâğıdı sıvanın üstüne ağır ağır geri yapışıyordu fakat duvarın bir daha asla eskisi gibi görünmeyeceği belliydi.

"Bunun seni çok mutlu ettiğinden eminim genç adam," dedi Prenses Hilda acı acı. Peter bön bön bakarak onu tanımadığını belli etti.

Annesi iç geçirdi. "Peter, bu Yukarı Norland Prensesi Majesteleri Hilda. Belki de ayağa kalkıp ona ve babası Kral'a selam versen iyi olur. Ne de olsa akrabalarımız sayılırlar."

"Nasıl yani?" diye sordu Peter fakat hemen ayağa fırlayıp büyük bir nezaketle selam vermeyi de ihmal etmedi.

"Oğlum Peter," dedi Cadı, "artık muhtemelen tahtınızın varisi oldu, Majesteleri."

"Tanıştığımıza sevindim, çocuğum," dedi Kral. "Tüm bu olup bitenler çok kafa karıştırıcı. Biri bana bir açıklama yapabilir mi?"

"Ben yaparım, Majesteleri," dedi Cadı.

"Hep birlikte otursak iyi olacak," diye önerdi Prenses. "Sim, rica etsem bu iki... ee... ölü tavşanı buradan alır mısın?"

"Hayhay, hanımefendi," dedi Sim. Adam ayak sürüyerek odayı katetti ve tavşan leşlerini topladı. Cadı'nın söyleyeceklerini duymaya o kadar hevesliydi ki Charmain adamın tavşanları kapıdan dışarı atmakla yetindiğinden emindi. Kâhya aceleyle odaya döndü. Herkes rengi solmuş, kocaman kanepelere yerleşti. Sadece bitkin görünen Büyük Amca William kızakta kalarak arkasına yaslandı ve Timminz de onun yanı başına oturdu. Calcifer gidip şömineye tünedi. Sophie'nin kucağına oturttuğu Morgan başparmağını ağzına sokup uykuya daldı. Ve Büyücü Howl nihayet Başıboş'u Charmain'e verdi. Adam özür dilercesine göz alıcı bir tebessüm edince kızın heyecandan başı döndü.

Bir yetişkin olarak çok daha fazla hoşuma gidiyor, diye geçirdi aklından Charmain. Sophie'nin Parıltı'ya o kadar kızmasına şaşmamak lazım. O sırada Başıboş da viyaklayarak ön patilerini Charmain'in boynundan sarkan gözlüğüne dayadı ve çenesini yalamaya çalıştı. Kız köpeğin kulaklarını sıvazlayıp kafasını okşadı ve Peter'ın annesine kulak verdi.

"Biliyor olabileceğiniz gibi," dedi Cadı, "ben kuzenim Hans Nicholas ile evlendim. Kendisi o sıralarda Yukarı Norland tahtının üçüncü varisiydi. Ben beşinciydim fakat bir kadın olarak varisten sayılmıyordum, ayrıca şu dünyada yapmak istediğim tek şey profesyonel bir cadı olmaktı. Hans'ın da tahta geçmeye niyeti yoktu. Hayattaki tek arzusu dağlara tırmanmak ve buzulların arasında yeni mağaralarla geçitler keşfetmekti. Kuzenimiz Ludovic'in tahtın tek varisi olmasından şikâyetimiz yoktu. Aslında ikimiz de ondan hoşlanmıyorduk. Hans onun tanıdığı en bencil ve duygusuz insan olduğunu söylerdi hep. Çekip gidersek ve tahta ilgi göstermezsek bizi rahatsız etmeyeceğini düşündük.

"İşte bu yüzden Montalbino'ya taşındık. Ben Cadılık makamına yerleştim ve Hans da dağ rehberi oldu. Yıllarca çok mutlu bir hayat sürdük fakat Peter doğduktan sonra kuzenlerimizin sivrisinek gibi birbiri ardına telef olduklarını öğrendik. Üstelik sadece ölmekle kalmıyorlardı, aynı zamanda kötü kalpli oldukları ve bu yüzden can verdikleri söyleniyordu. Tanıdığım en iyi yürekli ve şefkatli kız olan kuzenim Isolla, Matilda'nın birini öldürmeye çalışırken öldüğü duyulunca Hans tüm bunları Ludovic'in yaptığından emin oldu. 'Tahtın diğer varislerini sırayla öldürüyor,' dedi, 've de adımızı kötüye çıkarıyor.' Hans ve Peter için çok korkuyordum. Artık bir sonraki varis Hans ve onun ardından Peter'dı. Bu yüzden çalı süpürgemi çıkardım, Peter'ı sırtıma astım ve beni cadı olarak yetiştiren Bayan Pentstemmon'a akıl danışmak üzere Ingary'ye gittim. Sanırım," dedi Cadı, Howl'a dönerek, "seni de o yetiştirdi."

Büyücü Howl göz kamaştırıcı bir şekilde tebessüm etti. "O çok sonraydı. Ben onun son öğrencisiydim."

"Öyleyse onun işinin ehli olduğunu bilirsin," dedi Montalbino Cadısı. "Aynı fikirde misin?" Howl kafasını salladı. "Söylediği her şeye güvenilirdi," diye sözlerini sürdürdü Cadı. "Hep haklı çıkardı." Sophie de kederle kafasını salladı. "Ama ona akıl danıştığımda," dedi Cadı, "Peter'ı alıp çok uzaklara gitmemden başka yapılacak bir şey olmadığını söyledi. Gitmemiz için İniço'yu önerdi. 'Peki ya Hans ne olacak?' dedim. Endişelenmekte haklı olduğumu belirtti. 'Sana bir cevap vermem için bana yarım gün süre tanı,' deyip kendisini çalışma odasına kapadı. Yarım günden daha kısa bir sürenin sonunda neredeyse panik hâlinde dışarı çıktı. Onu hiç o kadar endişeli görmemiştim. 'Canım,' dedi, 'kuzenin Ludovic aslında lubokin denen rezil bir yaratık. Yukarı Norland ile Montalbino arasındaki çayırlarda yaşayan bir luboğun yavrusu. Ve hiç şüphesiz o luboğun da yardımıyla düşündüğün şeyleri yapıyor. Hemen Montalbino'ya dönmelisin! Dua edelim de oraya vaktinde var. Ve sakın kimseye oğlunun gerçekte kim olduğunu söyleme, hatta kendisine bile. Yoksa lubok onu da öldürmeye kalkar!'"

"Bu yüzden mi tüm bunları bana daha önce anlatmadın?" dedi Peter. "Anlatmalıydın. Başımın çaresine bakabilirdim."

"Zavallı Hans da aynı fikirdeydi," dedi annesi. "Ingary'ye giderken onu da yanımda götürmeliydim. Sözümü kesme, Peter. Bayan Pentstemmon'un bana söylediği son lafı neredeyse unutturuyordun. 'Sorunun bir çözümü var, canım. Anavatanında kraliyet ailesi Elfarmağanı adlı bir şeye sahip ya da eskiden sahipti. Bu şey Kral'ı ve onunla birlikte tüm ülkesini güvende tutabilecek kadar güçlü. Git ve Yukarı Norland Kralı'ndan o Elfarmağanı'nı Peter'a ödünç vermesini iste. Böylece Peter güvende olacaktır.' Ona teşekkür ettim, Peter'ı tekrar sırtıma astım ve elimden geldiği kadar süratle Montalbino'ya uçtum.

Elfarmağanı'nı istemek için Yukarı Norland'a gitmeden önce Hans'tan benimle gelmesini isteyecektim ama eve vardığımda Hans'ın bir kurtarma ekibiyle beraber Gretterhorn'a çıktığını öğrendim. İşte o an korkunç bir şey hissettim. Peter'ı sırtımdan indirmeden hemen dağlara uçtum. Peter artık açlıktan ağlıyordu ama durmaya cesaret edemedim. Ve oraya tam da lubok Hans'ı öldüren çığı başlatırken vardım."

Cadı bu noktada sanki devam edemeyecekmiş gibi durdu. Herkes kadının sertçe yutkunmasını ve rengârenk mendiliyle gözlerini silmesini saygıyla bekledi. Sonra kadın kendini toparlayıp devam etti. "Tabii hemen Peter'a mümkün olan en güçlü koruma büyülerini yaptım. O zamandan beri üzerinden hiç kalkmadılar. Onu mümkün olduğu kadar gözlerden uzak yetiştirdim ve Ludovic'in insanlara benim Joie Şatosu'ndaki deli bir tutsak olduğumu söylemesine hiç aldırış etmedim. Çünkü bu sayede kimsenin Peter'dan haberi olmuyordu. Ve çığdan hemen bir gün sonra Peter'ı bir komşunun yanında bırakıp Yukarı Norland'a gittim. Geldiğimi herhalde hatırlıyorsundur?" diye sordu Kral'a.

"Evet, hatırlıyorum," dedi Kral. "Ama ne Peter'dan ne de Hans'tan bahsettin. Başına o kadar üzücü olayların geldiğinden haberim yoktu. Ve tabii Elfarmağanı'na da sahip değildim. Daha neye benzediğini bile bilmiyordum. Tek yaptığın beni yakın dostum Büyücü Norland'la beraber onu aramaya başlatmak oldu. On üç yıldır da arıyoruz. Ama fazla bir ilerleme kaydedemedik, öyle değil mi, William?"

"Hem de hiç," diye doğruladı Büyük Amca William ve hafifçe kıkırdadı. "Ama herkes Elfarmağanı konusunda uzman olduğumu sanıyor. Hatta bazı kimseler *benim* Elfarmağanı olduğumu ve Kral'ı koruduğumu zannediyorlar. Tabii ki onu korumaya çalışıyorum ama bir Elfarmağanı'nın yapabileceği gibi değil."

"Zaten Peter'ı sana göndermemin bir sebebi de buydu," dedi

Cadı. "Söylentiler doğru olabilirdi. Ve olmasa bile Peter'ı güvende tutabileceğini biliyordum. Ben de yıllardır Elfarmağanı'nı arıyordum çünkü onun sayesinde Ludovic'ten kurtulabileceğimizi düşünüyordum. Strangiali Beatrice bana Ingaryli Büyücü Howl'un sezme büyülerinde dünyadaki diğer büyücülerden daha usta olduğunu söylemişti. İşte bu sebeple ondan Elfarmağanı'nı bulmasını istemek için Ingary'ye gittim."

Büyücü Howl başını geriye atıp kahkahayı bastı. "Üstelik onu buldum da!" dedi adam. "Hem de hiç beklenmedik bir yerde. İşte orada, Bayan Charming'in kucağında!" "Ne? *Başıboş mu?*" dedi Charmain. Köpek orada vakur bir edayla oturuyordu.

Howl kafasını salladı. "Doğru. Şu minik köpek." Kral'a doğru döndü. "Sizdeki kayıtlarda bir köpekten bahsedilmiyor mu hiç?"

"Sık sık geçiyor," dedi Kral. "Ama hiçbir fikrim... Köpeği ölünce büyük büyükbabam cenazeyi devlet merasimiyle kaldırmıştı ve ben de bunca zamandır niye öyle bir şeye gerek duyduğunu merak ediyordum!"

Prenses Hilda nazikçe öksürdü. "Yağlıboya tablolarımızın çoğu satıldı," dedi kadın, "ama önceki krallarımızdan birçoğunun yanlarında bir köpekle resmedildiğini hatırlıyorum. Ama genel olarak Başıboş'a kıyasla biraz daha... şey... soylu görünüyorlardı."

"Herhalde her şekil ve cinste oluyorlardı!" diye lafa karıştı Büyük Amca William. "Bana kalırsa Elfarmağanı bazı köpeklere miras kalan bir şey ama sonraki krallar onları doğru düzgün yetiştirmeyi unutmuşlar. Mesela Başıboş ileriki aylarda yavrularını doğurunca..."

"*Ne?*" dedi Charmain. "*Yavrular, ha!*" Yine kuyruk sallayan Başıboş daha da vakur göründü. Charmain hayvanı çenesinden tuttu ve başını kaldırıp gözlerinin içine suçlarcasına baktı. "Aşçının köpeğiyle mi?" diye sordu. Başıboş utançla gözlerini kır-

pıştırdı. "Of, Başıboş!" diye feryat etti Charmain. "Yavruların neye benzeyeceklerini ancak Tanrı bilir!"

"Bekleyip göreceğiz," dedi Büyük Amca William. "Elfarmağanı yavrulardan birine geçecek. Fakat meselenin önemli bir yanı daha var, canım. Başıboş seni sahiplendi ve bu da seni Yukarı Norland'ın Elfarmağanı Muhafızı kılıyor. Ayrıca Montalbino Cadısı'na göre *Yazılmışlar Kılavuzu* da seni sahiplenmiş ve... sahipleneli, öyle değil mi?" "Ben... şey... ece... Onu kullanarak bir büyü yaptım," diye itirafta bulundu Charmain.

"Tamamdır öyleyse," diyen Büyük Amca William huzurla arkasına yaslandı. "Bundan böyle çırağım olarak yanımda kalacaksın. Başıboş'un ülkeyi korumasına nasıl yardımcı olabileceğini öğrenmen gerek."

"Evet... ah... ama..." diye geveledi Charmain, "annem izin vermez. Sihrin saygın bir şey olmadığını söylüyor. Herhalde babam karşı çıkmaz. Ama annem..."

"Ben onu hallederim," dedi Büyük Amca William. "Gerekirse bunun için Sempronia Yenge'ni görevlendiririm."

"Daha da iyisi," dedi Kral, "ben bunu Kraliyet Fermanı yaparım olur biter. Annen böyle bir şeyden etkilenir. Görüyorsun ya, sana ihtiyacımız var, canım."

"Evet ama ben size *kitaplar* konusunda yardım etmek istiyorum!" diye haykırdı Charmain.

Prenses Hilda nazik nazik öksürdü. "Ben Köşk'ü onarıp yenilemekle çok meşgul olacağım," dedi. Altın külçe yerde, ayağının dibinde duruyordu. Kadın onu sade ayakkabılarından biriyle hafifçe dürttü. "Artık borçlarımızı kapayabiliriz," dedi mutlulukla. "Büyücü Norland izin verecek olursa haftada iki gün babamın yanında benim yerime çalışmanı öneriyorum."

"Aa, çok teşekkürler!" dedi kız.

"Peter'a gelince..." diye ekledi Prenses.

"Peter konusunda endişelenmenize gerek yok," diye sözünü kesti Cadı. "Büyücü Norland kendini toparlayana kadar Peter ile Charmain'in yanında kalacağım. Belki oraya kalıcı olarak yerleşirim."

Charmain, Peter ve Büyük Amca William dehşet dolu gözlerle bakıştılar. Peter'ı uzun yıllar yalnız başına korumak zorunda kaldığı için neden bu kadar sert biri olduğunu anlıyorum, diye düşündü Charmain. Ama bizimle yaşayacak olursa annemin yanına dönerim daha iyi!

"Hayır, Matilda," dedi Prenses Hilda. "Veliaht Prens olduğu anlaşıldığından Peter artık bizim sorumluluğumuzda. Peter *burada* yaşayacak ve sihir konusunda ders almak için Büyücü Norland'ın evine gidip gelecek. Senin Montalbino'ya dönmen gerek. Sana orada ihtiyaçları var." "Ve biz koboldlar evin ihtiyaçlarını karşılayacağız, her zaman yaptığımız gibi," diye araya girdi Timminz.

Aa, ne iyi, diye geçirdi aklından Charmain. Henüz ev işlerinden pek anlamıyorum... ve Peter'ın da anlamadığı kesin!

"Teşekkürler, Timminz. Teşekkürler, Hilda," diye mırıldandı, Büyük Amca William. "Bu kadar yardım görecek olduğumu bilmek..."

"Benim için kaygılanma, anne," dedi Peter. "Artık beni korumana gerek yok."

"Eğer bundan eminsen tamam," dedi Cadı. "Ama bana göre..."

"Şimdi," dedi Prenses Hilda, en az Cadı kadar dediği dedik bir tavırla, "bize sadece iyi kalpli, yardımsever ama bir o kadar da sıradışı konuklarımıza veda etmek ve onları şatolarına uğurlamak kalıyor. Hepiniz gelin bakalım."

"Yihhuu!" dedi Calcifer ve bacadan yukarı fırlayıverdi. Sophie ayağa kalkıp Morgan'ın başparmağını ağzından çıkardı. Ço-

cuk uyandı, etrafına bakındı, babasının orada olduğunu gördü ve biraz daha bakındı. Sonra *yüzünü* ekşitip, "Payıltı. Payıltı nede?" dedi ve ağlamaya başladı.

"Bak ne yaptın!" dedi Sophie, Howl'a.

"Tekrar Parıltı'ya dönüşebilirim," diye öneride bulundu Howl.

"Sakın ha!" dedi Sophie ve oradan ayrılıp Sim'in peşinden loş holde uzaklaştı.

Beş dakika sonra hep birlikte Köşk'ün giriş basamaklarında toplanmışlar, Sophie ile Howl'un ağlayıp debelenen Morgan'ı şatonun kapısından içeri taşımalarını seyrediyorlardı. Kapı Morgan'ın, "Payıltı, Payıltı, Payıltı!" bağırışlarının üzerine kapanırken Charmain hafifçe eğildi ve, "Bunca zamandır ülkeyi zaten koruyordun, değil mi? Ama ben hiç fark edemedim!" diye mırıldandı kollarındaki Başıboş'a.

O zamana kadar Yukarı Norland halkının yansı şatoya aval aval bakmak için Kraliyet Meydanı'nda toplanmıştı. Şatonun yerden biraz yükselmesini ve güneye giden yola doğru süzülmesini hepsi hayret içinde seyretti. Yol aslında daracık bir ara sokaktan başka bir şey değildi. "Asla sığmaz!" dedi ahali. Ama şato her nasılsa kendisini daraltarak o yola sığmayı becerdi ve uzaklaşarak gözden kayboldu.

O kaybolurken Yukarı Norland halkı bağırarak tezahürat etti.